

DE STER

99E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 1999

Robert T. Barrett, De bron des levens

Tegen de Samaritanse vrouw zei de Heer Jezus Christus: 'Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.' (Johannes 4:13-14).

Verslag van de 169ste algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 3 en 4 april is gehouden in de
Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

‘Daarom verheffen wij op deze geweldige paasochtend, als dienstknechten van de Almachtige, als profeten en apostelen voor deze grote zaak, onze stem tot een getuigenis van onze onsterfelijke Heiland’, zei president Gordon B. Hinckley in de zondagmorgenbijeenkomst van de algemene conferentie, waarin hij getuigde van het leven, de bediening en de verzoening van de Heer Jezus Christus.

‘Hij is naar de aarde gegaan als de Zoon van de eeuwige Vader. (. . .) Hij is onze zegevierende Heer. Hij is onze Verlosser die verzoening heeft gedaan voor onze zonden. Door zijn verlossende offer zullen alle mensen uit het graf opstaan. Hij heeft voor ons de weg bereid waardoor wij niet alleen de onsterfelijkeid kunnen verkrijgen, maar ook het eeuwige leven.

‘Als apostel van de Heer Jezus Christus, geef ik op deze paasdag mijn getuigenis van deze zaken. Ik zeg dit plechtig, eerbiedig en dankbaar.’

Aan het begin van de conferentie groette president Hinckley de leden van de kerk: ‘We zijn weer bijeen als één grote familie van ruim tien miljoen. (. . .) We zijn een gelukkig en gezegend volk en we werken aan de goede zaak en het koninkrijk van God op aarde. Ongeacht ons ras of onze nationaliteit, en of we nu arm zijn of rijk, oud of jong, wij komen

bijeen om van elkaars getuigenis van de Heer te genieten, in wiens naam wij aanbidden.

‘Ik vermeld met groot genoegen dat de kerk zich in goede staat bevindt’, zei president Hinckley, die meldde dat we ‘nu ongeveer 60 duizend zendelingen [hebben]. In juli aanstaande zullen er 333 zendingsgebieden zijn.’ (. . .) ‘Daarbij komen nog eens 137.629 vrijwilligers en niet-evangeliserende zendelingen.’

President Hinckley zei ook: ‘Oms familiehistorisch werk wordt ook met steeds grotere vaart bedreven; ‘we bouwen tempels in een tempo waarvan niemand heeft kunnen dromen; ‘we bouwen kerkgebouwen

in groten getale om in de behoefte van onze leden te voorzien; en ‘in vele gebieden van de kerk stijgt de opkomst in de avondmaalsdienst, alsmede het activiteitsniveau.’

Aan het eind van de zondagmiddagbijeenkomst deed president Hinckley een vreugdevolle mededeling: ‘Tot slot wil ik u laten weten dat we behalve alle tempels die we van plan zijn te bouwen, ook van plan zijn de Nauvoo-tempel te herbouwen. (. . .) Het zal nog wel even duren voordat de bouw aanvangt, maar de architecten zijn aan het werk gegaan. (. . .) En het nieuwe gebouw is ook een monument ter gedachtenis van de mensen die de eerste Nauvoo-tempel bouwden aan de oever van de Mississippi.’

Behalve president Hinckley leidden ook president Thomas S. Monson en president James E. Faust, respectievelijk eerste en tweede raadgever in het Eerste Presidium, de bijeenkomsten van de tweedaagse conferentie.

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst werden er zes nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig en drie nieuwe gebiedszeventigsten ter steunverlening voorgesteld (zie blz. 23 en blz. 125).

De units die de satellietuitzending van de conferentie niet konden ontvangen, kunnen via de ring of het district videobanden van de conferentie bestellen. — De redactie

Juli 1999 99e jaargang Nummer 7
DE STER 99967-1-20
Officiële Nederlandsestalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Road der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neil A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Edeiteur: Marlin K. Jensen

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madson

Nieuwe afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knignton
Directeur redactie: Richard W. Ramsey
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Laybarg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner

Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson

Redacteur: Roger Terry

Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood

Roster: Beth Dayley

Assistent publicaties: Kammie Shokespear

Redactie-assistent: Lonno J. Carter

Afdeling vormgeving:

Leidingsgevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Senior vormgeving: Sharrl Cook

Vormgever: Todd R. Fetsuson

Productie-manager: Jane Ann Peters

Productie: Reginald J. Christensen, Karl A. Couch,

Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deano L. Sorenson

Digitaal voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs

Distributie-manager: Kris Christensen

Manager: Joyce Hansen

Verdeling:

CPB Verbalisbureau

Heschepod 1, NL-5341 GS Oss

Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Groenvis 64

NL-7608 HN Almeloo

Telefoon: 0546 865984

Kopij leeft op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Goudberg

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 030-6053804

Fax: 030-6005092

Abonnementenprijs:

Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaar-

abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt

automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart

(België: startings-/overdrachtingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek

Kerknieuws naar: International Magazines, 50 East

North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150.

3223, USA; of e-mail naar CUR-Liahona-

hag@ldschurch.org.

Het leukste tijdschrift versijnt in het Albanes, Bulgaren,

Cebuano, Chinese, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins,

Frans, Indonesisch, Italiaans, Hongaars, Japans,

Kribolli, Koreaans, Lets, Litouws, Nederlands, Noors,

Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch,

Samoans, Spaans, Tagalog, Tahitaans, Thais, Tongaans,

Tjedschisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie

verschilt per taal.)

Uitgever:

©1999 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-

houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

July 1999 vol. 99e no. 7. DE STER (ISSN 1044-3401) is

published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-

day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT

84150. USA subscription price is \$10.00 per year.

Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage

Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for

change of address. Include address label from a recent

issue; old and new address must be included. Send USA

and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-

800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,

American Express) must be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368.

REGISTER OP ONDERWERP

Begeleiding 74, 118
Behoud 98, 118
Bekering 93
Bekering 67
Bisschop 60, 71
Boek van Mormon 41
Dankbaarheid 104
Dienstbetoon 34, 67, 79, 114
Discipelschap 32, 34
Doelen 106
Doop 108
Eeuwige vooruitgang 19
Familiegeschiedenis 98
Fetsoen 108
Gebed 106, 111, 114
Geboden 101
Gehoorzaamheid 48, 53, 106
Geloof 77
Getuigen 41
Gezinsband 37, 45, 51, 71, 74, 85,
98, 101, 104
Harris, Martin 41
Heilige Geest 6, 37, 108
Hemelse Vader 16
Heractivering 50, 56, 93
Humanitaire hulp 89
Huwelijk 29
Integriteit 60
Jezus Christus 16, 32, 50, 77, 82
Kerkorganisatie 71
Keuzevrijheid 53
Kritiek 96
Leer 85
Licht van Christus 67, 111
Liefde 32, 34, 79
Nederigheid 26
Onderwijs 6, 13, 37, 85, 101
Opstanding 82
Ouderschap 9, 13, 16, 45
Pasen 82
Priesterschap 48, 51, 56
Raden 51, 118
Rechtschapenheid 48
Roddelen 96
Schriftstudie 114
Schuld 9
Spiritualiteit 19
Tempels and tempelwerk 4, 13, 29,
104
Toekomstige ouderlingen 56
Verbonden 29
Vertrouwen 53
Verzoening 93
Volharding 111
Voorbeeld 114
Voorbereiding 19
Vrede 77

Vriendschap 50, 74
Vrouwen 45
Welzijnsprogramma 89
Wereldwijd kerk 4
Zelfbeheersing 96
Zelfredzaamheid 9, 89
Zelfzucht 9, 26
Zendingswerk 4, 79, 118
Zondagsschool 6
Zonde 26

Spreekers in alfabetische volgorde

Ballard, M. Russell 101
Christensen, Joe J. 9
Dew, Sheri L. 77
Eyring, Henry B. 85
Faust, James E. 19, 53
Haight, David B. 79
Hales, Robert D. 37
Hinckley, Gordon B. 4, 60, 82,
104, 118
Holland, Jeffrey R. 16
Jensen, Marlin K. 74
Kofford, Cree-L 96
Larsen, Sharon G. 106
Maxwell, Neal A. 26
McMullin, Keith B. 93
Monson, Thomas S. 23, 56, 67,
114
Naldau, Margaret D. 111
Nelson, Russell M. 45
Neuenschwander, Dennis B. 98
Oaks, Dallin H. 41
Packer, Boyd K. 71
Perry, L. Tom 6
Roueché, Ned B. 50
Scott, Richard G. 29
Thomas, Carol B. 13, 108
Tobler, D. Lee 51
West, Stephen A. 32
Whetten, Robert J. 34
Wirthlin, Joseph B. 89
Wood, Ray H. 48

Huisbezoek: In De Ster van januari en juli, waarin de conferentievergadering zijn opgenomen, komt geen huisbezoektoespraak voor. De huisbezoekers kiezen daarom in die maanden, na in gebed de behoeften van de hoes toegewezen zusters te hebben overwogen, als bondschap een conferentietoespraak die tegemoet komt aan de behoeften van de zusters.

Conferentietoespraken op Internet

De toespraken van de algemene conferentie zijn in veel taal beschikbaar op het Internet. Bezoek de officiële web site van de kerk: www.lds.org

INHOUDSOPGAVE

- 1 VERSLAG VAN DE 169DE APRILCONFERENTIE VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

- 4 HET WERK GAAT VOORWAARTS
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 6 MET ALLE IJVER ONDERWIJZEN IN HET WOORD GODS
OUDERLING L. TOM PERRY
- 9 HEBZUCHT, ZELFZUCHT EN ONMATIGHEID
OUDERLING JOE J. CHRISTENSEN
- 13 ONZE FAMILIE VOORBEREIDEN OP DE TEMPEL
CAROL B. THOMAS
- 16 DE HANDEN VAN DE VADERS
OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
- 19 DIT IS ONZE TIJD PRESIDENT JAMES E. FAUST

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 23 DE STEUNVERLENING AAN KERKFUNCTIONARISSEN
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 24 VERSLAG VAN HET KERKELIJK VERIFICATIECOMITE
TED E. DAVIS
- 25 STATISTISCH RAPPORT 1998 F. MICHAEL WATSON
- 26 ONS BEKEREN VAN ONZE ZELFZUCHT
OUDERLING NEAL A. MAXWELL
- 29 DE ZEGENINGEN VAN DE TEMPEL ONTVANGEN
OUDERLING RICHARD G. SCOTT
- 32 'MET KLEINE MIDDELEN'
OUDERLING STEPHEN A. WEST
- 34 TROUWE VOLGELINGEN
OUDERLING ROBERT J. WHETTEN
- 37 HET GEZIN STERKEN: ONZE HEILIGE TAAK
OUDERLING ROBERT D. HALES
- 41 DE GETUIGE MARTIN HARRIS
OUDERLING DALLIN H. OAKS

PRIESTERSCHAPSBIJEEENKOMST

- 45 ONZE HEILIGE TAAK OM DE VROUW TE EREN
OUDERLING RUSSELL M. NELSON
- 48 'GEMAAKT ZOALS DE ZOON VAN GOD'
OUDERLING RAY H. WOOD
- 50 LIEFDEVOL BEGELEIDEN
OUDERLING NED B. ROUCHE
- 51 HET PRIESTERSCHAP THUIS OUDERLING D. LEE TOBLER
- 53 GEHOORZAAMHEID: HET PAD NAAR DE VRIJHEID
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 56 DE PRIESTERSCHAP — MACHTIG LEGER VAN DE HEER
PRESIDENT THOMAS S. MONSON

- 60 DE HERDERS VAN DE KUDDE
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 67 'IK, DIE BLIND WAS, KAN NU ZIEN'
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 71 DE BISSCHOP EN ZIJN RAADGEVERS
PRESIDENT BOYD K. PACKER
- 74 VRIENDSCHAP: EEN EVANGELIEBEGINSEL
OUDERLING MARLIN K. JENSEN
- 77 ONZE ENIGE KANS SHERI L. DEW
- 79 LIEFDE EN DIENSTBETOON
OUDERLING DAVID B. HAIGHT
- 82 'HIJ IS HIER NIET, MAAR HIJ IS OPGEWEKT'
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 85 HET VERMOGEN OM DE LEER UITEEN TE ZETTEN
OUDERLING HENRY B. EYRING
- 89 HET GEINSPIREERDE WELZIJNSPROGRAMMA VAN DE KERK
OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
- 93 WELKOM THUIS BISSCHOP KEITH B. MCMULLIN
- 96 IN ONS HUIS WORDT GEEN KWAAD OVER U GESPROKEN
OUDERLING CREE-L KOFFORD
- 98 BRUGGEN EN EEUWIGE KOSTBAARHEDEN
OUDERLING DENNIS B. NEUENSCHWANDER
- 101 ALS EEN ONUITBLUSBARE VLAM
OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
- 104 DE HEER ZIJ DANK VOOR ZIJN ZEGENINGEN
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ALGEMENE BIJEENKOMST VAN DE JONGEVROUWEN

- 106 JULIE LICHT IN DE WILDERNIS
SHARON G. LARSEN
- 108 DE GEESTELIJKE KRACHT VAN ONZE DOOP
CAROL B. THOMAS
- 111 VOLG HET LICHT MARGARET D. NADAULD
- 114 JE CELESTIALE REIS PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 64 ALGEMENE AUTORITEITEN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
- 117 ZIJ HEBBEN OOK TOT ONS GESPROKEN
- 118 ZOEK DE LAMMEREN, HOED DE SCHAPEN
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 125 KERKNIEUWS

Het werk gaat voorwaarts

President Gordon B. Hinckley

De kerk gaat voorwaarts met haar aangewezen opdracht in de richting van haar aangewezen bestemming.

Welkom op de conferentie! Broeders en zusters, wij verwelkomen u wederom op deze grote wereldconferentie. Zes maanden tussen de conferenties leek vroeger een lange tijd. Nu lijkt het wel of die tijd voorbijvliegt. We zijn weer bijeen als één grote familie van ruim tien miljoen om te luisteren naar en te leren van onze leiders. Bovendien om ons geloof te hernieuwen, om ons vast voor te nemen een beter leven te leiden en om in vriendschap met elkaar om te gaan.

We zijn een gelukkig en gezegend volk en we werken aan de goede zaak en het koninkrijk van God op aarde. Ongeacht ons ras of onze

nationaliteit, en of we nu arm zijn of rijk, oud of jong, wij komen bijeen om van elkaars getuigenis van de Heer te genieten, in wiens naam wij aanbidden.

Ik vermeld met groot genoegen dat de kerk zich in goede staat bevindt. Het werk blijft voortgang vinden. Ik wil op twee of drie terreinen wijzen.

We hebben nu ongeveer 60 duizend zendelingen. In juli aanstaande zullen er 333 zendinggebieden zijn. We proberen de opdracht van de Heer te vervullen, die gezegd heeft: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes (. . .)' (Matteüs 28:19).

Daarbij komen nog eens 137.629 vrijwilligers en niet-evangeliserende zendelingen. Dat zijn grotendeels ervaren mensen die hun tijd en talenten zonder enige vergoeding ter beschikking stellen en grote liefde voor het werk van het koninkrijk hebben. Hun gezamenlijke bijdrage is het equivalent van 15.174 voltijdse medewerkers, die samen ongeveer een half miljard euro zouden verdienen. Dit is toch iets om bij stil te staan.

Ons familiehistorisch werk wordt ook met steeds grotere vaart bedreven. Overal bespeuren we een toenemende belangstelling van mensen in hun afkomst. Met het verstrijken

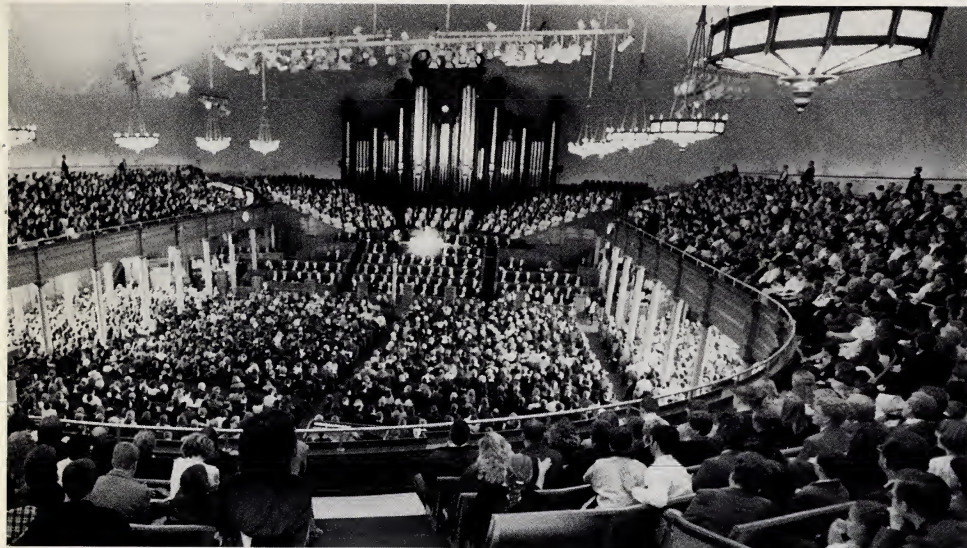

van de jaren zal dit alles leiden tot de vervulling van het grote doel waarvoor dit werk gedaan wordt. Het hart van de kinderen wordt tot de vaders teruggevoerd, opdat de doeleinden van de Heer vervuld mogen worden.

We bouwen tempels in een tempo waarvan niemand heeft kunnen dromen, om dit werk tot zijn voorbestemde einde te brengen. Sinds afgelopen oktober hebben we tempels ingewijd in Anchorage (Alaska), Colonia Juárez (Mexico) en Madrid (Spanje). We verwachten dat we nog eens 14 tempels zullen inwijden voordat dit jaar voorbij is.

Het is een geweldige onderneming en er zijn allerhande problemen, maar ongeacht de moeilijkheden komt alles op z'n pootjes terecht en we vertrouwen erop dat we ons doel bereiken.

We bouwen kerkgebouwen in grote getale om in de behoefte van onze leden te voorzien. Een oud spreekwoord zegt: zo slecht kan het niet gaan of er komt toch iets goeds van. De economische recessie in

In de Tabernakel tijdens de conferentie.

Azië en andere delen van de wereld is de oorzaak van lagere prijzen van goedkoper bouwterreinen verwerven.

In vele gebieden van de kerk stijgt de opkomst in de avondmaalsdienst, alsmede het activiteitsniveau.

Ik noem dit even om aan te geven dat de groei van het werk in de hele kerk substantieel is.

We zijn geneigd met grote getallen te werken, zoals het ledental van de kerk. Maar we mogen nooit vergeten dat we allemaal een individu zijn met onze eigen behoeften en problemen, onze eigen verwachtingen en dromen, onze eigen geloofsovertuiging. Sommigen zijn zwak, sommigen zijn sterk, maar we doen allemaal ons best. We worden met problemen geconfronteerd, ernstige en moeilijke problemen. We hebben elkaar nodig om elkaar te steunen en te sterken. We mogen nooit uit het oog verliezen dat ons opgedragen is: '(. . .) ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën' (LV 81:5).

We mogen niet vergeten dat we in

een wereld met grote verschillen leven. De bewoners van deze aarde zijn allemaal kinderen van onze hemelse Vader en ze behoren tot vele verschillende godsdiensten. We moeten verdraagzaamheid en waardering en respect voor elkaar ontwikkelen. Er zijn leerstellige verschillen. Dat mag niet tot vijandigheid leiden of tot wat voor gevoelens van meerderwaardigheid dan ook.

Ons hart gaat uit naar de grof bejegende mensen in Kosovo. Het is voor ons moeilijk te begrijpen hoe mensen die beweren christenen te zijn zo barbaars kunnen optreden jegens anders gelovenden. Ik ben dankbaar dat we humanitaire hulp bieden aan de slachtoffers van die wreedheden.

Ik vermeld met groot genoegen dat de kerk nu beter bekend staat en beter begrepen wordt. Over het algemeen zijn de media ons goed gezind geweest. Ze hebben ons een eerlijke kans gegeven. Er zijn natuurlijk uitzonderingen en dat berouwen we. De voorstellingen uit de oude doos worden nog steeds uit

de kast gehaald door mensen die belust zijn op sensatie en uitbuiting. Maar tv-uitzendingen gaan vrijwel meteen over op de enorme hoeveelheid informatie over ons. De krant van gisteren wordt snel vergeten. Intussen gaat de kerk voorwaarts met haar aangewezen opdracht in de richting van haar aangewezen bestemming.

We zullen met geduld samenwerken en de grootse opdracht van Hem die onze leider is en die aan het hoofd van deze kerk staat, niet uit het oog verliezen.

Wij raden u nu aan naar onze leidinggevende broeders en zusters te luisteren. Allen die spreken, voelen de daarmee gepaard gaande verantwoordelijkheid. Aan hun woorden zijn vele gebeden en grote inspanningen voorafgegaan. Moge ons geloof in de sailante beginselen van onze leer en ons gedrag als lid van deze grootse kerk versterkt worden. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Met alle ijver onderwijzen in het woord Gods

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Onze lessen zullen doeltreffend zijn als we ze nederig en gebedvol voorbereiden.

Op zondagmorgen, 9 december 1849, om acht uur, stapten ongeveer dertig kinderen tussen de acht en de dertien een in een woonhuis ingericht klaslokaaltje binnen. Ze stampten op de drempel, schudden de sneeuw van hun jas en pet, en namen toen op eenvoudige banken hun plaats in. Vol verwachting wachtten ze het begin van de les af. Buiten was het koud en sneeuwde het, maar de open haard gaf een gezellige warmte. Richard Ballantyne's ogen straalden toen hij met de zondagschool begon. Hij zong een lied met de kinderen en sprak toen een rustig maar vurig gebed uit, waarin hij die kamer in zijn huis toewijdde aan het

onderwijs in het evangelie van Jezus Christus. Hij had een volle stem en hij sprak met eerbied en gevoel. Zo werd de eerste zondagschool in de Salt Lake Valley gesticht.

De organisatie van een zondagschool was hem niet vreemd. In zijn geboorteland Schotland had hij een zondagschool georganiseerd in de Presbyteriaanse kerk, waarvan hij actief lid was. Hij had een natuurlijk verlangen om jonge mensen kennis van het evangelie bij te brengen. Hij was opgegroeid in een gezin waar zijn vader het heerlijk vond hele hoofdstukken van de Bijbel uit het hoofd te leren en ze dan voor zijn kinderen op te zeggen. Het was een gezin waar ze zelfs geen slok water namen zonder eerst hun pet af te nemen en een dankgebed uit te spreken, wat ook de gewoonte was voordat ze gingen eten.

Er gingen in Schotland geruchten dat er in Amerika een nieuwe profet was opgestaan. Eerst besteedde Richard daar weinig aandacht aan, maar naarmate zijn vragen op godsdienstig gebied gecompliceerder werden, zocht hij openlijk naar meer licht en kennis. In 1841 kwam ouderling Orson Pratt in Edingburgh aan. Richard luisterde naar zijn boodschap en onderzocht de kerk een jaar lang. Uiteindelijk bekeerde hij zich en liet hij zich dopen in de Noordzee. Hij zei: 'Ik was er zo van overtuigd dat

Joseph Smith een profet en dat het Boek van Mormon het woord van God was, dat ik verdoemd zou zijn als ik het niet aanvaardde.' Zoals veel van die eerste bekeerlingen verkocht hij zijn zaak en emigreerde hij naar Amerika, en nam zijn moeder en een paar broers en zusjes mee. Ze kwamen op 11 november 1843 in Nauvoo aan, op een moment dat er in de stad veel opschudding was. Later verlieten ze Illinois en trokken ze met een ossenwagen naar Winter Quarters. Daar trouwde hij, en maakte hij al snel voorbereidingen voor de lange tocht naar het westen. In september 1848 kwamen ze in de Salt Lake Valley aan en begonnen direct een huis te bouwen. In dat huis werd de eerste zondagschool in het dal gehouden. Toen het kerkgebouw — de oude 14e wijk — klaar was, verhuisde de zondagschool naar het nieuwe gebouw.

Broeder Ballantyne had zijn hele leven een vurig verlangen om jonge mensen over het evangelie van onze Heer en Heiland te vertellen. Dank aan wijlen Conway Ballantyne Sonne, een neef van mij, voor dit verhaal over de eerste zondagschool. (Zie Conway B. Sonne, *Knight of the Kingdom: The Story of Richard Ballantyne [1949]*, blz. 7-48.)

Als we erbij stilstaan dat de zondagschool 150 jaar bestaat, wordt het tijd dat we ons weer meer bewust worden van onze taak om een goede leerkracht te zijn. Bij bijna al onze betrekkingen en relaties is het onderwijsproces aan de orde. Een van de belangrijkste taken van ouders is het onderrichten van hun kinderen. Op ons werk moeten we anderen vaak iets leren. Elke taak in de kerk vereist een bepaalde vorm van onderwijs. De Heer zegt in de Leer en Verbonden:

'En Ik geef u een gebod, dat gij elkander [in] de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.

Onderwijst ijverig, en mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het

Aan de oostzijde van Temple Square vormen zich lange rijen conferentiebezoekers.

koninkrijk van God behoren, die jij dient te begrijpen' (LV 88:77-78).

Op 1 januari ontvingen we een nieuw hulpmiddel om doeltreffender leerkrachten te worden. Het nieuwe *Handboek kerkbestuur* bevat een gedeelte waarin evangelieonderwijs en leiderschap besproken worden. De beginselen die in dat gedeelte worden uitgelegd, kunnen overal toegepast worden. Twee series instructies in dat gedeelte betreffen manieren waarop leerkrachten hun taak doeltreffender kunnen vervullen.

In de eerste serie instructies worden we aangemoedigd het voorbeeld van de Heiland te volgen en te onderwijzen zoals Hij dat heeft gedaan. Door goddelijke aanwijzingen werd de Heer voorbereid op de belangrijkste rol in het sterfelijk leven. In Lucas lezen we: 'Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem' (Lucas 2:40).

Daarop volgt een verslag in de Schriften over de jeugd van de Heiland. Toen Hij twaalf was, ging Hij met zijn ouders naar Jeruzalem om zoals gewoonlijk het paasfeest te vieren. Na het feest, op weg naar

huis, ontdekten ze dat Jezus niet bij hen was. Ze gingen terug naar Jeruzalem en vonden Hem daar.

'En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, waar Hij zat te midden der leraren, terwijl zij naar Hem hoorden en vragen stelden. Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en zijn antwoorden' (BJS, Lucas 2:46-47).

Dat voorbeeld uit de jeugd van de Heiland toont aan hoe dringend Hij het vond om het woord van God uit te dragen. Een profeet die een dergelijk gevoel had, was Jakob, de jongere broer van Nephi. Jakob en zijn broer Jozef waren tot priester en leraar voor hun volk gewijd. Zij namen hun taak heel serieus en gingen ervan uit dat zijzelf aansprakelijk zouden worden gesteld als zij het volk niet ijverig onderrichtten. In vers 19 van het eerste hoofdstuk van Jakob schreef hij:

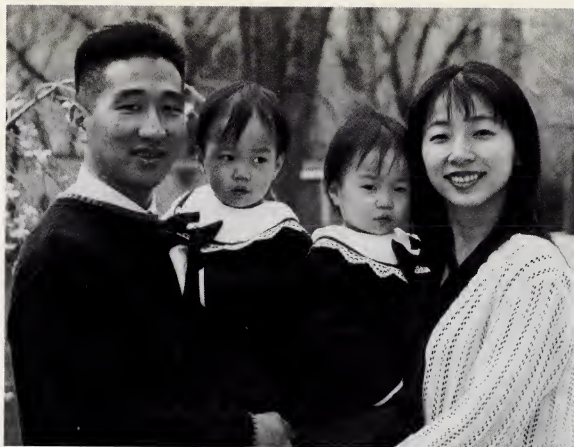
'En wij hielden ons ambt hoog voor de Here, aanvaardden de verantwoordelijkheid, en namen de zonden van het volk op ons, als wij [hen in] het woord Gods niet met alle ijver onderwezen, opdat door met

alle macht te arbeiden, hun bloed niet op onze klederen mocht komen, daar anders hun bloed op onze klederen zou komen, en wij ten laatsten dage niet vlekkeloos zouden worden bevonden' (Jakob 1:19).

Niet als de Heiland zouden leerkrachten ook die drang moeten voelen voor het bekendmaken met woord van God. We ontdekken in afdeling 93 van de Leer en Verbonden dat de Heiland 'aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar genade op genade' (vers 12). In zijn vermaning aan het adres van Hyrum Smith, gaf de Heer alle leerkrachten wijze raad. Hij zei: 'Tracht niet mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, mijn Geest en mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen' (LV 11:21).

Om een goede leerkracht te worden is ernstige studie van het woord van de Heer van groot belang om onze verkregen kennis aan anderen te kunnen overdragen.

Wat zijn we gezegend dat de woorden van de heilige profeten door de

der waarheid ontvangt, het ontvangt, zoals het door de Geest der waarheid wordt gepredikt? Daarom begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen' (LV 50:17-22).

Onze lessen zullen doeltreffend zijn als we ze nederig en gebedvol voorbereiden. Dan zullen we door de Geest worden geholpen om het woord uit te dragen, consequent en in harmonie met wat de Heer ons wil laten overdragen.

De meeste leerkrachten beseffen niet hoeveel invloed hun lessen hebben. Ik weet zeker dat een bepaalde jeugdwerklerares nooit gedacht heeft dat haar lesmethode zoveel indruk op me heeft gemaakt dat ik vele jaren later haar lestechiek zou toepassen in een zakelijke vergadering in New York City. Zij was heel bekwaam in het vasthouden van onze aandacht door aanschouwelijk onderwijs. Het flanelbord, wat zij in haar lessen gebruikte, was in die tijd heel populair.

Ik maak nu een sprong in de tijd naar een beslissende periode in mijn carrière. In 1962 aanvaardde ik een functie in New York als controller van een grote firma. Een van mijn nieuwe taken was een begrotingspresentatie voor de raad van bestuur. Weken voor de presentatie werd ik bij de president van de firma geroepen en hij vertelde hoe veeleisend de raad van bestuur was ten aanzien van degene die de begroting presenteerde. Ik werd gewaarschuwd dat ik een presentatie moest maken die de raad zou boeien en waardoor de voorgestelde begroting zeker goedgekeurd zou worden. Beduusd verliet ik zijn kantoor, gebukt onder onzekerheid.

De volgende dag ging ik naar de vergaderzaal, keek rond en probeerde een manier te vinden waarop ik de presentatie doeltreffend kon maken. Terwijl ik daar zat, zag ik dat het grootste deel van de muur bedekt was met een groot stuk flanel. Dat was vast en zeker voor de akoestiek. Terwijl ik naar dat grote stuk flanel keek, dacht ik aan mijn jeugdwerklerares en het gebruik van het flanelbord. Ik bestelde in Salt

vele bedelingen der tijden bewaard zijn gebleven. Omdat de Heer zijn profeten geboden heeft een verslag van zijn leringen te maken, hebben we in het Oude en het Nieuwe Testament een aaneenschakeling van evangelieonderwijs, vanaf het prille begin. En toen werd het wonder van het Boek van Mormon tot stand gebracht, nog een getuige van de zending van onze Heer en Heiland. Daarbij hebben we nog de openbaringen in de Leer en Verbonden en de leringen en openbaringen in de Parel van grote waarde.

Omdat onderwijs zo'n algemene opdracht is, is het belangrijk dat elk lid van de kerk zich daarop voorbereidt door studie van de heilige Schriften.

De tweede serie instructies in de afdeling voor het onderwijs in het nieuwe handboek betreft het belang van onderwijs door de Geest. In de Leer en Verbonden, afdeling 42, lezen we:

'En zij moeten de verbonden en artikelen der kerk in acht nemen en nakomen, en deze zullen hun leringen zijn, zoals zij door de Geest zullen worden geleid.

En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen' (LV

42:13, 14).

Het is een voorrecht dat we de Heilige Geest, een lid van de Godheid, hebben als onze trouwe metgezel, om ons op te bouwen en te inspireren bij de voorbereiding van onze lessen. We bereiden ons voor door gehoorzaamheid aan Gods geboden, waardoor we meer zelfvertrouwen krijgen als we de Heer vragen of zijn Geest ons bij het lesgeven mag versterken. Als we door de Geest geleid worden, kunnen we met grote kracht lesgeven. Eveneens in de Leer en Verbonden lezen we hoe de hulp van de Geest bij de overdracht van kennis van het grootste belang is om geïnspireerd les te kunnen geven.

'Voorwaar zeg Ik u: Hij, die van mijnentwege is geordend en uitgezonden om het woord der waarheid door de Trooster te prediken in de Geest der waarheid, predikt hij door de Geest der waarheid of op een andere wijze? En indien het op een andere wijze geschiedt, dan is het niet van God. En verder, ontvangt hij, die het woord der waarheid ontvangt, het door de Geest der waarheid of op een andere wijze? Indien het op een andere wijze geschiedt, dan is het niet van God. Waarom kunt gij dan niet begrijpen en weten, dat hij, die het woord door de Geest

Lake wat papier met flanel op de achterkant. Toen dat aankwam, maakte ik drie verschillende overzichten van de begroting op dat papier. Tijdens de presentatie en de daaropvolgende bespreking kon ik het ene overzicht eraf trekken en het vervangen door een ander, als dat aan de orde kwam. De leden van de raad waren geboeid door mijn presentatie met de flanelbordtechniek. Elke keer als ik een van onze andere opties liet zien en vertelde wat de consequenties waren, gingen ze terug naar het eerste begrotingsoverzicht, waarvoor we hun goedkeuring wilden. De presentatie leek heel doeltreffend, en toen het voorbij was kreeg ik een compliment, dank zij mijn jeugdwerklerkracht. Ik weet niet of die presentatie de reden was, maar de volgende week werd ik in het kantoor van de president geroepen en hoorde ik dat de raad van bestuur mijn promotie had goedgekeurd.

Dit is slechts een eenvoudig voorbeeld hoe doeltreffend onderwijs, thuis, in de kerk, of ergens anders, diepgaande invloed kan hebben op een mens en op zijn of haar toekomst. Een geweldige leerkracht kan van veel invloed zijn op het leven van velen.

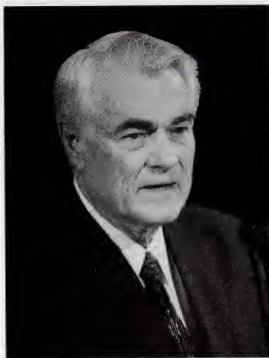
President David O. McKay heeft het volgende gezegd over het belang van onderwijs: 'Het onderwijs is het edelste vak ter wereld. De permanente aard en de zuiverheid van het gezin hangen ervan af, alsmede de veiligheid en het voortbestaan van het volk. De ouder geeft het kind de kans om te leven; de leerkracht stelt het kind in staat om goed te leven'. (David O. McKay, *Gospel Ideals* [1953], blz. 436.)

Moge God ons zegenen dat we vastbesloten zullen zijn om ons als leerkracht te ontplooien door studie en voorbereiding. Laten we allemaal onthouden dat de evangelieboodschap door geïnspireerd onderwijs in de wereld wordt verspreid. Het is mijn nederig gebed dat we de uitdaging zullen aangaan om onze broeders en zusters in alle ijver in het woord Gods te onderwijzen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hebzucht, zelfzucht en onmatigheid

Ouderling Joe L. Christensen
van het Presidium der Zeventig

Ik weet zeker dat we letterlijk geroepen zullen worden om voor God rekschap af te leggen over ons gebruik ervan om anderen tot zegen te zijn en het koninkrijk op te bouwen.

Men zegt dat het evangelie troost biedt aan beproefden, en beproeving aan wie vertroost zijn. Vandaag wil ik spreken tot degenen die vertroost zijn — de rijken, de armen en iedereen daartussenin.

De Heer heeft gezegd: 'Wee u, gij rijkkaards, (...) want uw rijkdom zal uw ziel verteren'. Hij heeft ook gezegd: 'Wee u, gij armen, wier hart niet is gebroken, (...) wier ogen vol hebzucht zijn.'¹

Velen van u hebben waarschijnlijk dat gebedje wel eens gehoord dat iemand geschreven heeft:

'Lieve God,

'Tot nu toe heb ik vandaag alles goed gedaan. Ik heb niet geroddeld, ik ben niet boos geworden, ik ben niet hebzuchtig, knorrig, vervelend,

zelfzuchtig of onmatig geweest. Maar over een paar minuten, Heer, stap ik uit bed, en vanaf dat moment heb ik waarschijnlijk heel wat meer hulp nodig.'

Als het erop aankomt om onze hebzucht, zelfzucht en onmatigheid af te leren, hebben we allemaal heel wat meer hulp nodig. President Brigham Young heeft op zijn openhartige wijze gezegd: 'Mijn grootste angst (...) is dat dit volk rijk zal worden in dit land, God en zijn volk zal vergeten, lui zal worden en zichzelf de kerk uit zal schoppen. (...) Mijn grootste angst is dat ze rijkdom niet aankunnen'.²

Met onze voorspoed gaat een aantal reële moeilijkheden gepaard omdat veel mensen rijk worden, een nog groter aantal van ons lui wordt, en als gevolg van hebzucht, zelfzucht en overdreven toegeeflijkheid zouden we de Geest kunnen verliezen en onszelf letterlijk 'de kerk uit schoppen'.

Geld en materiële zaken houden bijna iedereen bezig. Zoals Morris Chalfant heeft geschreven: 'De belangrijkste [vraag] van de twintigste eeuw is: "Hoe kan ik rijk worden?" Niets anders houdt het verstand (...) en het hart van (...) de mens tegenwoordig meer bezig. (...) Dat geldt voor mensen op elk niveau, en ongeacht hun rang of stand.'

Geld op zich is niet verkeerd, maar zoals Paulus aan Timoteüs heeft geschreven: 'Want de wortel

van alle kwaad is geldzucht'.⁴ Er zijn rijken die heel goed met hun welstand omgaan en die gebruiken om anderen tot zegen te zijn en het koninkrijk op te bouwen. Voor velen is rijkdom echter de oorzaak van grote moeilijkheden.

Om het materialisme dat ons bedreigt het hoofd te kunnen bieden, zijn hier vier aanwijzingen die ieder van ons in overweging kan nemen:

Ten eerste: we moeten verlangens niet verwarren met behoeften.

Mijn moeder heeft me op dat punt een belangrijke les geleerd. Mijn vader was jarenlang gewend om elk jaar zijn auto in te ruilen. En toen, kort na de Tweede Wereldoorlog, toen de graanprijzen stegen, zagen we op een goede dag verbaasd dat papa thuiskwam in een duurdere auto.

Op een ochtend vroeg mijn moeder: 'Hoeveel heeft de nieuwe auto meer gekost dan die andere?'

Toen mijn vader dat vertelde, zei mijn moeder: 'Die andere auto heeft me altijd kunnen brengen waar ik heen wilde. Ik vind dat we het verschil moeten geven aan iemand die het meer nodig heeft dan wij.'

En dat gebeurde. Het volgende jaar nam mijn vader weer een goedkopere auto, en ze bleven vrijgevig.

Als we niet voorzichtig zijn, kunnen onze verlangens gemakkelijk onze behoeften worden. Denk maar aan de dichtregels: 'Stil maar, mijn beetje weelde, blijf nog even. Op den duur kan ik niet meer zonder je leven.'

Ten tweede: we moeten kinderen niet verwennen door hun teveel te geven.

Tegenwoordig groeien veel kinderen op met vertekende normen, omdat wij als ouders te toegankelijk zijn. Of we nu welgesteld zijn, of, zoals de meesten van ons, wat bescheidener middelen hebben, als ouders proberen we onze kinderen vaak te voorzien van alles wat ze willen, en daardoor ontnemen we ze de vreugde van het ernaar uitkijken — van het verlangen naar iets wat ze niet hebben. Een van de belangrijkste zaken die we onze kinderen kunnen leren, is zich het een en ander onzegen. Onmiddellijke bevrediging maakt de mens over het algemeen zwak. Hoeveel werkelijk geweldige mensen kent u die nooit ergens mee hebben hoeven worstelen?

Ouderling Maxwell heeft dat als

volgt onder woorden gebracht: 'Jammer genoeg heeft in ieder geval een aantal van onze overigens goede jongeren in de kerk zich wat betreft werk nog niet ingespannen, omdat ze alles vanzelf krijgen. Ze krijgen alles wat ze nodig hebben, inclusief een auto met benzine en verzekering — en dat alles betaald door ouders die soms tevergeefs wachten op een paar beleefde, waardeerende woorden. Omdat het allemaal zo vanzelfsprekend wordt gevonden (. . .) worden ze zelfzuchtiger en ook veeleisender, wat niet aangemoedigd moet worden.'

Een verstandige, jonge moeder heeft gezegd: 'Ik geef onze kinderen niet wat ik ze zou kunnen geven. Ik ben daarin terughoudend, voor hun bestwil.'

Zoals Fred Gosman zegt: 'Kinderen die altijd krijgen wat ze willen, zullen hun leven lang van alles willen.'⁵ En in verband hiermee is het belangrijk voor de karaktervorming van onze kinderen dat ze weten 'dat de aarde nog steeds om de zon draait, en niet om hen.'⁶ We moeten onze kinderen juist leren zich af te vragen: In hoeverre wordt de wereld er door ons beter op?

We leven in een kleurrijke amusementswereld vol snelle actie, een wereld waarin veel kinderen opgroeien met de gedachte dat iets wat niet leuk is, saai is en niet de moeite waard. Zelfs bij gezinsactiviteiten moeten we zorgen voor evenwicht tussen werk en spel. Uit mijn jeugd herinner ik me in verband met onze gezinsactiviteiten vooral hoe ik leerde een dak repareren, een schutting bouwen of in de tuin werken. In plaats van veel werken en weinig spelen, zijn veel van onze kinderen bijna altijd aan het spelen en bijna nooit aan het werk.

Als gevolg van te grote toegankelijkheid of onmatigheid gaan veel kinderen slecht voorbereid het huis uit, de echte wereld in. President Hinckley heeft gezegd: 'Natuurlijk moeten we de kost verdienen. De Heer zei tegen Adam dat hij zijn leven lang zijn brood zou eten in het zweet zijns aanschijns. Het is belangrijk dat we leren op eigen benen te

Vlnr: president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, president Gordon B. Hinckley, en president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zijn met elkaar in gesprek.

staan. Dat geldt in het bijzonder voor de jongemannen die, tegen de tijd dat zij gaan trouwen, klaar en in staat moeten zijn om te zorgen voor hun vrouw en voor de kinderen die wellicht in dat gezin zullen komen.⁸

Teveel jongeren trouwen zonder ooit koken, naaien of andere belangrijke vaardigheden te hebben geleerd. Gebrek aan die vaardigheden en tekort aan inzicht in financieel beheer zijn er de oorzak van dat veel huwelijken van onze kinderen falen.

Ik vrees dat we in veel gevallen kinderen grootbrengen die verslaafd zijn aan dure rages en modegrillen. Denk u maar aan de schrifttekst: 'Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.'⁹ Hoe bepalen we waar onze schat is? Daarvoor moeten we beoordelen hoeveel tijd, geld en aandacht we aan iets besteden. Zou het niet goed zijn om eens na te gaan hoeveel we bezig zijn met winkelen en geld uitgeven?

Dat betekent niet dat onze kinderen geen modieuze kleding mogen dragen, want dat kan heel belangrijk voor ze zijn. Maar een kast vol is niet nodig. Als leden van de kerk behoren we ons aantrekkelijk, verzorgd en bescheiden te presenteren. Als we goed plannen, kan dat zonder buitensporig veel aan onze kleding te moeten uitgeven.

Meer dan tien keer waarschuwen de profeten in het Boek van Mormon ons voor het probleem van de trots die samenhangt met de soort kleding die we dragen. Hier is een voorbeeld: 'En (. . .) [het] geschiedde, dat het volk der kerk hoogmoedig begon te worden wegens hun buitengewoon grote rijkdommen en hun fijne zijde en hun fijn getweerd linnen (. . .) en in dit alles verhieven zij zich in hun pronkzucht, want zij begonnen zeer kostbare kleding te dragen.'¹⁰

We zouden er goed aan doen als

wij en onze kinderen op elk materieel gebied het vaak geciteerde pioniersmotto naleefden: 'Repareer het, draag het af, red het ermee, of doe het zonder.'

Ten derde: zoals we al zo vaak gehoord hebben: leef op bescheiden voet en vermijd schuld als de pest.

President Hinckley heeft ons kort geleden herinnerd aan de uitspraak van president Heber J. Grant: 'Als er één ding is dat het mensenhart en het gezin vrede en voldoening schenkt, is het wel een levensstijl binnen onze mogelijkheden, en als er iets moeilijk en ontmoedigend is, dan zijn het wel schulden en verplichtingen waaraan men niet kan voldoen.'¹¹

Samuel Johnson heeft gezegd: 'Wen uzelf er niet aan om schulden te beschouwen als ongerief, want u zult merken dat het een ramp is.'

Hoeveel woonruimte hebben we

Ten slotte: wees royaal voor uw naasten.

Hoe meer ons hart en ons verstand erop gericht zijn anderen te helpen die het minder goed hebben dan wij, des te meer zullen we de geestelijke vernietiging vermijden die het gevolg is van hebzucht, zelfzucht en overmatige toegeeflijkheid. We zijn rentmeesters over wat we in dit leven hebben gekregen, het is geen eigendom. Ik weet zeker dat we letterlijk geroepen zullen worden om voor God rekenschap af te leggen over ons gebruik ervan om anderen tot zegen te zijn en het koninkrijk op te bouwen.

De profeet Jakob geeft ons prima aanwijzingen voor het vergaren en het gebruik van rijkdommen:

‘Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

‘En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij ernaar streeft, en ernaar streeft met het voornemen om goed te doen — de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan.’¹³

Behalve een eerlijke tiende betalen, behoren we vrijgevig te zijn in onze hulp aan de armen. Hoeveel moeten we geven? Ik stel de mening van C. S. Lewis wat dat betreft op prijs: ‘Ik vrees dat de enige veilige regel is dat we meer moeten geven dan we kunnen missen. (. . .) Als wat we aan liefdadige doelen geven ons niet wat ongemak bezorgt of niet moeilijk voor ons is, (. . .) geven we te weinig. Er behoren dingen te zijn die we graag zouden doen maar niet kunnen, omdat we geld hebben weggegeven.’¹⁴

Er zijn veel mensen en goede doelen die onze bijdrage waard zijn. We behoren gul te storten in het vastengavenfonds en het humanitaire-hulpfonds van de kerk. Als we willen dat onze huisgenoten een kwalitatief goed en zinvol leven leiden, moeten we de moed hebben om eerlijk na te gaan waar onze schatten liggen, en de valkuilen vermijden die het gevolg zijn van hebzucht, zelfzucht en onmatigheid.

Laten we er allemaal op letten:

- Verlangens niet met behoeften te verwarren.
- Onze kinderen niet te verwenen.
- Bescheiden te leven en schulden te vermijden.
- Royaal voor onze naasten te zijn.

Geven hoort echt tot de kern van ons geloof. In deze paastijd gedenken we weer: ‘Alzo lief heeft God [onze hemelse Vader] de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft (. . .)’¹⁵ die op aarde is gekomen en alles had kunnen bezitten wat Hij wilde, maar er liever voor koos om ons allemaal een voorbeeld te geven van een eenvoudig leven, vrij van elk spoor van hebzucht, zelfzucht of onmatigheid. Mogen wij er dagelijks naar streven meer te leven zoals Hij leefde — het ultieme voorbeeld van een kwalitatief goed en zinvol leven.

Ik getuig dat Jezus de Christus is, dat dit zijn kerk is die geleid wordt door levende profeten, en dat zijn graf op de derde dag werkelijk leeg was. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Leer en Verbonden 56:16-17.
2. Aangehaald door Bryant S. Hinckley in *The Faith of Our Pioneer Fathers*, Deseret Book, 1956, blz. 13.
3. Morris Chalfant, ‘The Sin of the Church’, Wesleyan Methodist. (John H. Vandenberg, in Conference Report, oktober 1965, blz. 131; of *Improvement Era*, december 1965, blz. 1154).
4. Zie 1 Timoteüs 6:10.
5. BYU-devotional, januari 1999.
6. *Spoiled Rotten: American Children and How to Change Them* (1992), blz. 32.
7. Gosman, *Spoiled Rotten*, blz. 11, en flaptekst.
8. ‘Gij zult niet begeren’, *De Ster*, februari 1991, blz. 4.
9. Matteüs 6:21.
10. Alma 4:6.
11. *Relief Society Magazine*, mei 1932, blz. 302.
12. Thomas J. Stanley en William D. Danko, *The Millionaire Next Door*, blz. 1.
13. Jakob 2:18-19.
14. *Mere Christianity* (1952), blz. 67.
15. Johannes 3:16.

echt nodig om gerieflijk te wonen? We moeten onszelf geestelijk noch financieel in gevaar brengen door een huis aan te schaffen dat opzichtig is, onze ijdelheid voedt en veel groter is dan we nodig hebben.

Als we zelfredzaam moeten zijn en ook anderen iets willen geven, is het duidelijk dat we middelen nodig hebben. Als we de tering naar de nering zetten en schulden vermijden, kunnen we onze middelen vermeerderen. Er zijn mensen met een middelmatig inkomen die in hun leven enige middelen weten te vergaren, en er zijn mensen met een hoog salaris die dat niet doen. Wat is het verschil? Het is gewoon een kwestie van minder uitgeven dan ze ontvangen, sparen, en hun voordeel doen met de kracht van samengestelde rente.

Twee financieel adviseurs geven aan: ‘De meeste mensen zien rijkdom verkeerd. (. . .) Rijkdom is niet hetzelfde als inkomen. Als je elk jaar een goed inkomen hebt en het allemaal uitgeeft, word je niet rijker. Je leeft gewoon op grote voet. Rijkdom is wat je vergaart, niet wat je uitgeeft.’¹²

Onze familie voorbereiden op de tempel

Carol B. Thomas

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

[Onze] belangrijkste taak [is] om onze familieleden op de tempel voor te bereiden. Ouders hebben de eerste verantwoordelijkheid, maar ook grootouders, tantes en ooms, zelfs broers en zussen, allemaal kunnen ze hun familieleden erover vertellen.

Broeders en zusters, ik denk dat ik het fijn vind om hier vandaag te zijn.

Door mijn taak in het jongevrouwenpresidium beleef ik fijne dingen. Een maand geleden moest ik een presentatie geven in Guayaquil (Ecuador). Ik kwam in het donker in het hotel aan. De volgende morgen deed ik de gordijnen open en daar, aan de overkant van het dal, stond vorstelijk een prachtig, granieten gebouw op de Santa Ana-heuvels. Het was duidelijk van een verbluffende schoonheid, maar pas toen ik de engel Moroni er bovenop zag

staan, besefte ik met tranen in mijn ogen dat daar een tempel was, een symbool van de heerlijke zegeningen die de leden van de kerk in dat deel van de wereld ten deel zullen vallen.

'Tempels zijn unieke gebouwen. (...) Er worden verbonden gesloten en beloften gedaan. Aan hun altaren knielen we neer voor God, onze Schepper, en worden ons zijn eeuwige zegeningen beloofd.' (Gordon B. Hinckley, *Teachings of Gordon B. Hinckley*, [1997], blz. 632–633.) Waar we ook heengingen, overal merkten we dat er tempels gebouwd werden — tempels die de heiligen van God op een hoger plan zullen brengen en de aanblik van landen zullen veranderen, in Zuid-Amerika of waar ook ter wereld.

Is het nog maar een jaar geleden dat onze geliefde profeet de bouw van nog eens 32 tempels aankondigde? President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Dit is wat betreft de bouw van tempels de belangrijkste periode in de geschiedenis van de wereld.' (*Teachings*, blz. 629.)

Onze jongste zoon, Spencer, die op zending is in Mongolië, schreef dat zijn zendingspresident met de zendingen en de leden in dit voor de kerk betrekkelijk nieuwe gebied sprak over hun taak om de kerk daar op te bouwen. 'Toen president

Cox de leden gelegenheid gaf tot vragen stellen, luidde de eerste vraag: 'Wanneer krijgt Mongolië een tempel?' Deze mensen', zei Spencer, 'hunkeren naar een diepere beleving van het evangelie in hun leven. Ze hebben niet eens het Boek van Mormon in hun taal, maar ze willen een tempel.'

Waarom maken we ons toch zo druk over tempels? Eenvoudig gezegd, is het doel van tempels 'de verlossing van alle mensen die de wetten en geboden van God navolgen. Het evangelie is in zijn volheid geopenbaard aan Adam. (...) Door de eeuwen heen hebben heiligen op de een of andere manier tempels gehad.' (Ouderling David B. Haight, 'Dienen in de tempel', *De Ster*, juli 1993, blz. 23.)

Joseph Smith heeft gezegd: 'De grootste taak in deze wereld die God op onze schouders heeft gelegd, is het zoeken naar onze doden.' (*History of the Church*, deel 6, blz. 313.) Als dat waar is, hebben we, als ouders en verdere familieleden, als belangrijkste taak om onze familieleden op de tempel voor te bereiden. Ouders hebben de eerste verantwoordelijkheid, maar ook grootouders, tantes en ooms, zelfs broers en zussen, allemaal kunnen ze hun familieleden erover vertellen.

Toen mijn man en ik in de tempel trouwden, begrepen we hoe belangrijk het was om buiten de tempel nooit over de tempel te praten — niet omdat de ceremonies geheim, maar omdat ze heilig waren. 'Ze worden vertrouwelijk gehouden om te voorkomen dat ze worden gegeven aan mensen die daar nog niet op voorbereid zijn.' (Boyd K. Packer, *De heilige tempel*, blz. 2.) Maar in gezinsverband kunnen we veel kostbare waarheden overdragen. Met fijngevoeligheid en gezond verstand kunnen we onze kinderen voorbereiden op de tempel.

Denk hier eens aan:

- *Het heilige karakter van de tempelkleding.* In de tempel is iedereen in het wit gekleed. Wit is het symbool van reinheid.

- *De tempel is het leslokaal van de Heer.* President Hinckley heeft

gezegd: '[De tempel] wordt een leer-school in de heerlijke en heilige zaken van God.' (*Teachings*, blz. 635.)

• *Wat het inhoudt waardig te zijn om naar de tempel te gaan.* Kunnen we onze kinderen bijbrengen dat de begiftiging en het dragen van de heilige onderkleeding geen verandering van garderobe of levensstijl vereist als ze de beginselen die er mee samenhangen al in hun jeugd begrijpen en naleven? Een jongevrouw die rokjes tot op de knie draagt, hoeft na haar begiftiging in de tempel geen nieuwe garderobe aan te schaffen. En een jongeman die naar de tempel hoopt te gaan, zal de zedelijke normen van de kerk respecteren en zich ernaar gedragen.

• *De evangelietaal begrijpen.* Wat betekenen de woorden *begiftiging, verordeningen, verzegelingen* en *sluutels* eigenlijk? Er bestaat een verhaal over een jongetje dat zijn ouders hoorde praten over verzegelingen in de tempel. Hij vroeg wat dat betekende. Hij wist niet dat 'de sluitels van [de verzegelbevoegdheid] (...) synoniem [zijn] met de sluitels van het eeuwige priesterschap'. (*De heilige tempel*, blz. 21.)

Waar kunnen we onze kinderen die zaken bijbrengen? De gezinsavond is daarvoor de aangewezen tijd, maar er zijn nog zoveel plaatsen waar we kunnen praten over onze geestelijke gevoelens over de tempel. Een van mijn favoriete momenten is als het kind 's avonds in bed ligt. Ik ging af en toe naast ze liggen en ze over geestelijke zaken vertellen. In die rust en stilte kan de Geest tot hun hart en ziel getuigen dat wat u zegt waar is.

We mogen aannemen dat Jozef en Maria hun gezinsleden over de tempel vertelden. Toen de Heiland een jongen van twaalf was, ouderling Perry had het er daarstraks al even over, namen zijn ouders Hem mee naar het paasfeest in Jeruzalem. Het centrale punt van de gemeenschap was de tempel. Toen Jezus achterbleef, vonden ze Hem niet op plaatsen of bij evenementen voor jongens van zijn leeftijd. Zijn ouders vonden Hem in de tempel. Als Maria Hem 's avonds in bed stopte,

gaf ze Hem misschien wel haar getuigenis van die heilige en kostbare waarheden.

Mijn eerste herinnering aan tempels stamt uit de tijd dat ik een klein meisje was. Ik wist dat de tempel een heel mooie plaats moest zijn, want mijn ouders gingen er trouw naar toe en kwamen altijd samen in zo'n goede stemming thuis. Ik begreep het heilige karakter van de tempelkleding doordat mijn moeder er met zoveel liefde en eerbied over sprak.

President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Laten we onze kinderen vertellen over de geestelijke gevoelens die we in de tempel hebben. En laten we ze oprechter en natuurlijker leren wat we in gepastheid over het doel van het huis des Heren kunnen zeggen. (...) Hang thuis een foto van de tempel op zodat uw kinderen die kunnen zien.' (President Howard W. Hunter, 'Een tempelgericht volk', *De Ster*, mei 1995, blz. 6.) In elk huis dat ik in Afrika bezocht, hing eenvoudig en mooi een plaat van de tempel aan de muur.

We kunnen gezegend worden als we ons gezin op de tempel voorbereiden. Ik wil u deelgenoot maken van een paar zaken die ik geleerd heb:

1. *Vaak naar de tempel gaan, brengt evenwicht in ons leven.* Als we daarna thuiskomen, voelen we ons beter — de invloed van de Geest kan ons beschermen tegen de teleurstellingen van de wereld. Luister naar de belofte van president Hinckley: 'Als er in de kerk meer tempelwerk gedaan werd, zou er minder (...) zelfzucht, minder (...) onenigheid zijn, en [zouden we elkaar] minder (...) vernederen. De hele kerk zou op een hoger geestelijk niveau komen van liefde voor elkaar en gehoorzaamheid aan de geboden van God.' (*Teachings*, blz. 622.)

2. *Door de geestelijke atmosfeer in de tempel neemt onze hang naar wereldse zaken af.* Als we er regelmatig naartoe gaan, hoeven we niet meer zo nodig de laatste mode te dragen, en heeft werelds vermaak minder aantrekkingskracht op ons.

3. *De tempel is een plek van openbaring.* Lang geleden liep ik de tempel

binnen en hoorde ik in mijn binnenste de woorden: *Leer spreken in het openbaar.* Ik dacht: *Wanneer moet ik nu ooit in het openbaar spreken?* Een aantal maanden lang deed ik gebrekkige pogingen om enthousiasme op te brengen voor de aanwijzing die ik had ontvangen. Ik leerde zelfs bij een plaatselijke bibliotheek een bandje van een spreker die toef gaf dat hij als doel had om eens in de mormoonse Tabernakel te spreken. Ik dacht destijds: *Ik zal nooit spreken in de Tabernakel!*

Ouderling John A. Widtsoe heeft gezegd: 'Op de meest onverwachte momenten, in of buiten de tempel, zal ons, als een openbaring, de oplossing te binnen schieten van de problemen die ons bezighouden. (...) Het is een plek waar we openbaring kunnen verwachten.' (Ouderling John A. Widtsoe, 'Temple Worship', *The Utah Genealogical and Historical Magazine*, deel 12, april 1921, blz. 63-64.)

4. *Een van de belangrijkste lessen die ik geleerd heb, is dat Satan zal proberen ons uit de tempel te houden.* Vrienden van me vertelden me eens dat ze het tegen niemand zeggen als ze gaan. Ze springen gewoon in de auto en vertrekken, want als ze dat niet doen, gebeurt er steevast iets om te ervan te weerhouden.

Ik herinner me een waarschuwing van de president van de Logan-tempel dat Satan en zijn volgelingen 'mensen in de oren fluisteren om ze over te halen niet naar de tempel te gaan.' ('Genealogical Department', *Church News*, 12 december 1936, blz. 8.) 'Het tempelwerk roept zoveel weerstand op omdat het de bron is van zoveel geestelijke kracht, voor zowel de heiligen der laatste dagen individueel als voor de gehele kerk.' (*De heilige tempel*, blz. 37.)

5. *De geest van Elia is voelbaar.* Als we met jongeren van de kerk werken, zien we dat de tempel aantrekkingskracht voor hen heeft. Ze zijn toegewijd aan de opbouw van het koninkrijk van God.

In Nicaragua (Midden-Amerika) nam een groep van 49 jongevrouwen en hun leidsters tweeduizend namen mee naar de Guatemala-Stad-tem-

pel. Elke jongevrouw had een jaar moeten sparen om mee te kunnen. Die getrouwe jongevrouwen maakten een busreis van bijna twee dagen, passeerden driemaal een landsgrens en bleven twee tot drie dagen in de tempel, om daarna weer naar huis te gaan.

In een andere wijk hebben jongeren tienduizend namen van voorouders opgezocht en hun hart tot hun familie gewend. Waar tempels zijn, zien we dat jongeren zich laten dopen voor de doden, sommigen zelfs elke week.

6. *In de tempel verschaft de Geest van de Heer troost en vrede, vooral op momenten van wanhoop.* Onlangs ontmoette ik in de tempel een leuke vrouw van 35. We raakten met elkaar in gesprek en ik vroeg of haar man er ook was. Met een tedere blik in de ogen vertelde ze dat hij drie maanden daarvoor aan een hersentumor was overleden. De tempel is haar anker, de geest in de tempel geeft haar troost en gemoedsrust, en misschien was haar man daar wel.

We kunnen ons allemaal afvragen: 'Hoe vaak moet ik naar de tempel?' Onze leiders zullen nooit zeggen hoe vaak we moeten gaan, omdat dat voor iedereen anders is. Veel vrouwen van verschillende leeftijden die dichtbij een tempel wonen, proberen eens per week te gaan. Toen een van mijn vriendinnen voltiids werkte, ging ze een dag per maand naar de tempel en woonde dan een aantal diensten bij. Die vrouwen zijn gehoorzaam, maar ze begrijpen ook hoeveel kracht ze aan de macht van het priesterschap ontnemen.

Jonge ouders kunnen misschien eens per maand naar de tempel. President Packer heeft gezegd: 'Jullie zullen misschien begrijpen (...) dat we proberen van familiegeschiedenis (...) "thuiswerk" te maken. (...) Paren die kleine kinderen hebben moeten zich niet ontoereikend of schuldig voelen (...) als zij zich de tijd en het geld niet kunnen veroorloven om dikwijls een verre tempelreis te maken. Moeders leveren een bijdrage door belangrijke gebeurtenissen op te schrijven, door foto's en andere

zaken te verzamelen als aandenken, (...) voor zover dit alles past in het schema van een drukke moeder.' (Ouderling Boyd K. Packer, *A Plea To Stake Presidents*, 1 april 1988.)

Mijn eigen moeder maakte geen plakboeken, maar ze heeft me liefde bijgebracht voor mijn erfgoed. Door de vele verhalen die ze over mijn voorouders heeft verteld, heeft ze me geleerd van hen te houden.

President Packer zegt verder: 'Vader en moeder kunnen spreken over verordeningen en verbonden. Door hun stembuiging kunnen zij de nadruk leggen op het woord *tempel*, elke keer als zij het uitspreken. (...)) Als de juiste tijd gekomen is, zullen de verplichtingen van het gezin wat minder worden, en het inkomen wat hoger. Dan kunnen en behoren de leden zich meer toe te leggen op

dit heilige [tempel]werk' (*A Plea to Stake Presidents*).

Wij verzoeken u, ouders, dringend om uw zoons en dochters de betekenis van de tempelverbonden duidelijk te maken. Leer hun dat 'het dragen van het tempelonderkleed het heilige voorrecht is van wie de tempelverbonden zijn aangegaan. (...) [Het] is een uiterlijk teken van een innerlijke belofte om de Heiland, Jezus Christus, te volgen.' (Brief van het Eerste Presidium, 5 november 1996).

Dat onze liefde en onze eerbied voor Gods tempel over de hele wereld mag toenemen. Dat wij onze kinderen leren zo te leven dat zij, als ze naar de tempel gaan, kunnen staan in de tegenwoordigheid van de Heer, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De handen van de vaders

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De grootste van die dingen [verlangd van vaders] zullen beslist zijn dat ze alles hebben gedaan wat ze konden voor het geluk en de geestelijke veiligheid van de kinderen die zij behoren te verzorgen.

Dit paasweekend wil ik niet alleen de herren Heer Jezus Christus danken, maar ook zijn ware Vader, onze Geestvader en God, die door het offer van zijn eerstgeboren, volmaakte Zoon te aanvaarden, al zijn kinderen tot zegen was in die uren van verzoening en verlossing. Deze verklaring van Johannes de geliefde, waarin hij zowel de Vader als de Zoon prijst, heeft op geen enkele andere tijd meer betekenis dan met Pasen: 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloof, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.'¹

Ik ben vader, en beslist onvolmaakt, maar ik kan niet bevatten hoe zwaar het voor God in zijn

hemel moet zijn geweest om getuige te zijn van het enorme lijden en de kruisiging van zijn geliefde Zoon. Al zijn impulsen en zijn instinct moeten Hem hebben ingegeven om er een eind aan te maken, om engelen te sturen en in te grijpen — maar Hij greep niet in. Hij doorstond het toekijken omdat het de enige manier was om een verlossende, plaatsvervangende betaling te doen voor de zonden van al zijn kinderen vanaf Adam en Eva tot aan het eind van de wereld. Ik ben eeuwig dankbaar voor een volmaakte Vader en zijn volmaakte Zoon, die geen van beiden zijn teruggeëinds voor de bittere beker; en niemand van ons, onvolmaakten, die tekortschieten en strukelen, die vaak niet aan de norm voldoen, in de steek hebben gelaten.

Bij het beoordelen van de schoonheid van de verzoening en goddelijke eenheid tijdens die eerste Pasen, worden we eraan herinnerd dat die relatie tussen Christus en zijn Vader een van de ontroerendste thema's van de bediening van de Heiland is. Jezus' hele wezen, zijn hele doel en blijdschap waren gericht op het behagen van zijn Vader en het gehoorzamen van zijn wil. Hij leek altijd aan Hem te denken; Hij leek altijd tot Hem te bidden. In tegenstelling tot ons, had Hij geen crisis nodig, geen ontmoedigende wending van gebeurtenissen om zijn hoop op de hemel te richten. Hij keek reeds instinctief en vol verlangen in die richting.

Tijdens zijn hele aardse bediening lijkt Christus nooit een moment van ijdelheid of eigenbelang te hebben gehad. Toen een jongeman probeerde Hem 'goed' te noemen, verwees Hij het compliment door, zeggend dat de enige die deze lof verdiende, zijn Vader was.

In de begintijd van zijn bediening zei Hij ootmoedig: 'Ik kan van Mijzelf niets doen; (. . .) Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.'²

Na het uitspreken van zijn leringen, die de toehoorders verbaasden met hun kracht en gezag, zei Hij vaak: 'Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft (. . .) Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar er is een Waarachtige, die Mij gezonden heeft.'³ Later zei Hij weer: 'Want Ik heb niet uit Mijzelf gesproken, maar de Vader, die Mij heeft gezonden, heeft zelf Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen en spreken moet.'⁴

Hun die de Vader wilden zien, die rechtstreeks van God wilden horen dat Jezus was wat Hij zei dat Hij was, antwoordde Hij: 'Indien gij Mij kent, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben. (. . .) Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.'⁵ Toen Jezus de eenheid onder zijn discipelen wilde bewaren, gebruikte Hij in een gebed het voorbeeld van zijn eigen relatie met God: 'Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij een zijn zoals Wij.'⁶

Zelfs toen zijn kruisiging nabij was, toemde Hij met deze woorden de apostelen in die anders ingegrepen zouden hebben: 'de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?'⁷ Toen die onuitsprekelijke beproeving voorbij was, sprak Hij de woorden uit die wel de meest vredige en welverdiende woorden van zijn bediening in het sterfelijk leven moeten zijn geweest. Aan het eind van zijn lijden, fluisterde Hij: 'Het is volbracht! (. . .) Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.'⁸ Eindelijk was het voorbij. Eindelijk kon Hij naar huis.

Om eerlijk te zijn, heb ik over dat moment lang nagedacht. Ik heb me

afgevraagd hoe die hereniging moet zijn geweest: de Vader die zoveel van zijn Zoon hield; de Zoon die zijn Vader altijd in woord en daad eerde. Hoe moet de omhelzing zijn geweest van twee Personen die zozeer één waren als deze twee één waren. En hoe zal die goddelijke omgang tussen Hen nu zijn? Wij kunnen ons dat alleen maar afvragen en het bewonderen. En in het paasweekend kunnen wij ernaar verlangen om zo te leven dat wij zelf ook een deel van die relatie waardig worden.

Als vader vraag ik me af of ik en alle andere vaders meer zouden kunnen doen om een betere, sterkere relatie te ontwikkelen met onze zoons en dochters hier op aarde. Vaders, is het teveel gevraagd om te hopen dat onze kinderen voor ons een klein deel hebben van het gevoel dat de goddelijke Zoon voor zijn Vader voelde? Zouden we meer van die liefde kunnen verdienen door te proberen meer te zijn zoals God was voor zijn kind? In elk geval weten wij dat het zich ontwikkelende beeld dat een jongmens van God heeft, zich concentreert op eigenschappen die zichtbaar zijn in de aardse ouders van dat kind.⁹

Om die reden, en vele andere redenen, denk ik dat geen enkel ander boek dat ik de afgelopen maanden gelezen heb mij meer heeft laten schrikken dan een boek met de titel *Fatherless America*. In dat onderzoeksvlag, zegt de auteur dat 'vaderloosheid de schadelijkste demografische trend van deze generatie is', de voornaamste oorzaak van schade bij kinderen. Het is, daarvan is hij overtuigd, de oorzaak van onze dringendste sociale problemen, variërend van armoede tot tienerzwangerschappen, van kindermishandeling tot geweld in het gezin. Een van de voornaamste sociale probleemkwesaties van onze tijd is het feit dat de vader uit het leven van zijn kinderen vlucht.¹⁰

Een nog groter probleem dan het feit dat sommige vaders fysiek afwezig zijn, is een vader die geestelijk of emotioneel afwezig is. Dat zijn passieve vaderlijke zonden die verstrekender, en op de lange duur

waarschijnlijk destructiever, zijn dan actieve zonden. Waarom verbaast het ons niet dat toen tweeduizend kinderen van alle leeftijden en achtergronden werd gevraagd wat zij het meest waardeerden in hun vader, het universele antwoord was: 'Hij brengt tijd met mij door?''¹¹

Een jong lauwermeisje met wie ik kennis maakte toen ik nog niet zo lang geleden een opdracht tot het bezoeken van een conferentie uitvoerde, schreef mij na dat bezoek: 'Ik zou willen dat mijn vader wist hoe hard ik hem geestelijk en emotioneel nodig heb. Ik verlang hevige naar een vriendelijke opmerking, een hartelijk gebaar. Ik denk niet dat hij weet hoeveel het voor me zou betekenen als hij echt belangstelling zou tonen voor wat er in mijn leven gebeurt, vragen stelt en raad geeft, aanbiedt me een zegen te geven, of gewoon tijd met mij doorbrengt. Ik weet dat hij zich zorgen maakt dat hij het niet goed doet of niet de juiste woorden gebruikt. Maar als hij het maar zou proberen, dan zou dat meer betekenen dan hij ooit kan

beseffen. Ik wil niet ondankbaar klinken, want ik weet dat hij van me houdt. Hij heeft me eens een briefje gestuurd en dat ondertekend met "Liefs, papa." Ik koester dat briefje. Ik beschouw het als een van mijn dierbaarste bezittingen.¹²

Net als die jongevrouw, wil ik in deze toespraak niet ondankbaar klinken, en hij is ook niet bedoeld om de vaders het idee te geven dat zij tekortschieten. De meeste vaders zijn geweldig. De meeste vaders zijn fantastisch. Ik weet niet wie deze kinderversjes geschreven heeft die ik mij uit mijn jeugd herinner, maar ze luiden ongeveer zo:

*Alleen maar een vader met een vermoed gezicht
Die thuiskomt na de dagelijkse plicht,
Het zwoeven en streven van elke dag,
Alles aanpakkend wat er maar op zijn weg komen mag,
Gewoon genietend met volle teugen
Dat zijn gezin zich zo in zijn thuis-
komst kan verheugen.*

Alleen maar een vader, maar hij geeft al wat hij heeft
 En bereidt de weg, vóór zijn kind zich erop begeeft.
 Hij verricht moedig en ernstig de onverplichte
 Daden die zijn eigen vader voor hém verrichtte.
 Dit zijn de regels die ik voor hem schrijven kan:
 Alleen maar een vader — maar de beste man.

En, broeders, zelfs als wij niet 'de beste man' zijn, zelfs in onze beperkingen en ontoereikendheid, kunnen wij ons in de juiste richting blijven begeven vanwege de bemoedigende leringen van onze goddelijke Vader, ons getoond door zijn goddelijke Zoon. Met de hulp van onze hemelse Vader kunnen we een groter ouderlijk erfgoed nalaten dan wij denken.

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen luisteren naar een conferentietoespraak. Vlnr: President Boyd K. Packer, ouderling L. Tom Perry, ouderling David B. Haight, ouderling Neal A. Maxwell, ouderling Russell M. Nelson, ouderling Dallin H. Oaks, and ouderling Joseph B. Wirthlin.

Een jonge vader schreef eens: 'Vaak als ik zie hoe mijn zoon naar mij kijkt, moet ik denken aan de momenten die ik doorbracht met mijn eigen vader, en herinner ik me hoe graag ik wilde worden zoals hij. Ik herinner me dat ik een plastic scheermes had en mijn eigen bus met scheerschuim, en dat ik mij elke morgen schoor als hij zich geschoren had. Ik herinner me dat ik in zijn voetspoor volgde, heen en weer over het gazon, als hij 's zomers het gras maaide.

'Nu wil ik dat mijn zoon mij volgt, maar toch beangstigd het me te weten dat hij dat waarschijnlijk ook *zal doen*. Ik kan alleen maar hopen dat de manier waarop ik er altijd naar verlangd heb om te worden zoals mijn vader, en de manier waarop mijn zoon — ten goede of ten kwade — ernaar verlangen zal om te worden zoals ik, ons beiden zal verbinden in het verlangen van ons allen om te worden zoals onze hemelse Vader. Als ik dit jongetje in mijn armen houd, heb ik "heimwee naar de hemel", een verlangen om lief te hebben zoals God liefheeft, om te troosten zoals Hij troost, om te beschermen zoals Hij beschermt. Het antwoord op alle angsten uit mijn jeugd was altijd: "Wat zou papa doen?" Nu ik zelf een kind heb groot te brengen, reken ik erop dat mijn hemelse Vader mij juist dát zal vertellen.¹³

Een studievriend van me die in zijn jeugd niet zo'n makkelijk gezinsleven had, schreef mij onlangs: 'In mijn chaotische jeugd was veel onzeker, maar één ding wist ik zeker: mijn vader hield van me. Die zekerheid was het anker van mijn jonge leven. Ik leerde de Heer kennen en liefhebben omdat mijn vader Hem liefhad. Ik heb nooit iemand voor dwaas uitgescholden of de naam van de Heer ijdel gebruikt, omdat hij me gezegd had dat er in de Bijbel stond dat ik dat niet mocht. Ik heb altijd mijn tiende betaald omdat hij me geleerd had dat het een voorrecht is. Ik heb altijd geprobeerd de verantwoordelijkheid op mij te nemen voor mijn fouten en tekortkomingen, omdat mijn vader dat

ook deed. Hoewel hij lange tijd van de kerk vervreemd was, heeft hij aan het eind van zijn leven een zending vervuld en trouw tempelwerk verricht. In zijn testament zei hij dat als er geld overbleef na het zorgen voor zijn familie, dit aan de kerk gegeven moest worden. Hij hield met heel zijn hart van de kerk. En daardoor houd ik er ook van.¹⁴

Dat moet beslist de geestelijke toepassing zijn van de dichtregels van Lord Byron: 'Toch zien zij dat mijn gelaat allicht laat verraden, enkele trekken uit het gezicht van mijn vader.¹⁵

Op een kwetsbaar moment in het leven van de jonge Nephi werd zijn profetische toekomst bepaald toen hij zei: '(. . .) ik [geloofde] al de woorden (. . .), die mijn vader had gesproken.¹⁶ Op het keerpunt in het leven van de profet Enoos, zei hij dat 'de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken'¹⁷ de aanleiding waren tot een van de grote openbaringen die in het Boek van Mormon staan opgetekend. En de berouwvolle, zondige Alma de jonge herinnerde zich, toen hij geconfronteerd werd met de ondraaglijke herinnering aan zijn vele zonden, 'dat ik mijn vader tot het volk had horen profeteren aangaande de komst van (. . .) Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.¹⁸ Die kortstondige herinnering, dat getuigenis dat zijn vader gaf op een tijd toen de vader gemeend kan hebben dat zijn zoon niets registreerde, redde niet alleen het geestelijk leven van zijn zoon, maar veranderde voorgoed de geschiedenis van de mensen in het Boek van Mormon.

Over Abraham, de grote patriarch, heeft God gezegd: 'Ik [ken] hem [. . .] hij [zal] gebieden [. . .], dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des Heren zouden bewaren.¹⁹

Ik geef dit paasweekend mijn getuigenis dat 'grote dingen van [de] vaderen [zullen] worden verlangd', zoals de Heer heeft gezegd tegen de profet Joseph Smith.²⁰ De grootste van die dingen zullen beslist zijn dat ze alles hebben

gedaan wat ze konden voor het geluk en de geestelijke veiligheid van de kinderen die zij behoren te verzorgen.

Op het moeilijkste moment in de hele geschiedenis van de mens, toen er bloed uit al zijn poriën kwam en Hem in wanhoop een uitroep ont-snapte, wendde Christus zich tot Hem tot wie Hij zich altijd gewend had — zijn Vader. 'Abba', riep Hij uit. 'Vader', of uit de mond van een jon-ger kind: 'Papa.'²¹

Dat was zo'n persoonlijk moment dat het bijna heiligschennis lijkt om het aan te halen. Een Zoon in onver-lichte pijn, een Vader die zijn enige ware Bron van kracht is, beiden vol-harden en doorstaan de nacht — samen.

Vaders, mogen wij dit paasweek-end hernieuwd worden in onze taak als ouders, gesteund door het beeld van deze Vader en zijn Zoon, als wij onze kinderen omarmen en hen voor altijd bijstaan. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

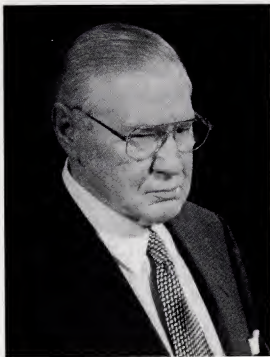
1. Johannes 3:16.
2. Johannes 5:30.
3. Johannes 7:16, 28.
4. Johannes 12:49.
5. Johannes 14:7, 9.
6. Johannes 17:11.
7. Johannes 18:11.
8. Johannes 19:30; Lucas 23:46.
9. Zie 'Parent-Child Relationships and Children's Images of God', *Journal for the Scientific Study of Religion*, March 1997, 36 (1), blz. 25-43.
10. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), blz. 1.
11. Zie 'Becoming a Better Father', *Ensign*, januari 1983, blz. 27.
12. Privé-correspondentie.
13. Privé-correspondentie.
14. Privé-correspondentie.
15. Naar 'Parisina', in *Byron: Poetical Works* (1970), blz. 333.
16. 1 Nephi 2:16.
17. Enos 1:3.
18. Alma 36:17.
19. Zie Genesis 18:19; cursivering toe-gevoegd.
20. Leer en Verbonden 29:48.
21. Marcus 14:36.

Dit is onze tijd

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Bedenk dat de wonderen van de hedendaagse wetenschap en techniek ons niet zullen verhogen. Nee, de werkelijke uitdaging waarmee wij geconfronteerd worden in onze voorbereiding op de toekomst, is geestelijk verlicht worden.

Geliefde broeders, zusters en vrienden, ik streef er ernstig naar om de Geest bij mij te hebben gedurende die paar momenten dat ik op dit spreekgestoelte sta. Ik bid om leiding en wijsheid, zodat wat ik zeg aanvaardbaar mag zijn voor onze hemelse Vader.

Broeders en zusters, de profeet Joseph Smith heeft van onze tijd gezegd dat het de tijd is 'waar profeten, priesters en koningen [in het verleden] met opmerkelijk genoeg en aan gedacht hebben; [en zij hebben] met vreugdevolle verwachting uitgekeken naar de tijd waarin wij leven; en vervuld met het vuur van hemelse en vreugdevolle verwachting hebben zij onze tijd bezongen en erover geschreven en geprofeeteerd; (. . .) wij zijn het bevoorrechte volk dat God [gekozen] heeft om de heerlijkheid van de laatste

dagen tot stand te brengen.'¹ Sinds de profeet Joseph dat in 1842 heeft gezegd, heeft de mens meer kennis verworven dan in alle tijd die aan zijn bediening voorafgegaan was.

Wij staan bijna aan het begin van de volgende eeuw. Als we terugkijken, moeten we bedenken dat de belangrijkste gebeurtenissen in de afgelopen tweeduizend jaar niet de verbazingwekkende ontdekkingen van de wetenschap, techniek of reizen zijn geweest. Het was de verzoening van de Heiland en de herstelling van het evangelie, met de sleutels en het gezag van het priesterschap. Die twee weergalozе gebeurtenissen zullen ook bij het voortschrijden van de tijd van alles-overtreffend belang zijn voor de mens. Het verleden, het heden en de toekomst draaien allemaal om die wonderbaarlijke, goddelijke ingrepen.

Op 1 januari 1901 begroette het Eerste Presidium in dit gebouw de wereld als volgt:

'Vandaag gloort er een nieuwe eeuw voor de wereld. De zojuist afgesloten honderd jaar waren de meest gedenkwaardige in de geschiedenis van de mensheid op deze planeet. Het zou onmogelijk zijn om in honderd dagen zelfs maar een korte samenvatting te geven van de gedenkwaardige gebeurtenissen, de wonderbaarlijke ontwikkelingen, de grote prestaties en de nuttige uitvindingen en ontdekkingen die de vooruitgang beschrijven van de tien decennia die nu achter ons liggen, in de onophoudelijke

mars van de mensheid. Zelfs maar het noemen van de negentiende eeuw riep associaties op met vooruitgang, verbetering, vrijheid en licht. Wij prijzen ons gelukkig dat wij hebben geleefd temidden van die wonderen en deel hebben gehad aan die rijke schatten van wijsheid.¹²

Toen die uitspraak honderd jaar geleden gedaan werd, reisden de mensen nog met paard en wagen. Het tijdperk van telefoon en elektriciteit brak nog maar net aan. Er was geen vervoer door de lucht, geen e-mail, geen faxapparatuur, geen Internet. Er is een explosie van wereldse kennis geweest. Ik geloof dat God die schatten aan intelligentie ter beschikking heeft gesteld om zijn doeleinden op aarde beter te verwezenlijken. De nieuwe eeuw zal exponentiële vooruitgang op het gebied van die schatten met zich meebrengen.

Mijn boodschap vandaag gaat over onze voorbereiding op de toekomst. Dit is onze tijd, en we moeten meer doen dan alleen maar naar de klok kijken. Sommigen onder

ons kijken zenuwachtig naar de klok die onverbiddeijk doortikt tot in de volgende eeuw. Ons tijdsbesef heeft zijn uitwerking op ons denken en ons gedrag. Dat wordt geïllustreerd door het verhaal van een klok achter het raam van een restaurant. Hij 'was enkele minuten na twaalf stil blijven staan. Op een dag vroeg een vriend de eigenaar of hij wist dat de klok niet meer liep. "Ja," antwoordde de restauranteigenaar, "maar je zou je verbazen als je wist hoeveel mensen naar die klok kijken, denken dat ze honger hebben en binnenkomen om iets te eten."¹³

Was er maar een of andere goddelijke tijdsaanwijzing die een geestelijke honger in de mens zou opwekken? Waarnaar hongeren de meeste mensen? Ik denk dat het geestelijk en moreel leiderschap is. De vooruitgang in de techniek, wetenschappelijke uitvindingen en medische wonderen is wonderbaarlijk en ongelooflijk geweest. Maar we moeten er op de juiste wijze gebruik van maken als we er vreugde uit willen putten, en daarvoor is er geestelijk en moreel leiderschap nodig. De beschaving is er al heel lang. Hoewel computers een groot gemak betekenen, en ze bijzonder behulpzaam zijn door het verminderen van geestdodende taken, worden wij eraan herinnerd dat de Nephieten 'gelukkig' leefden, zelfs zonder computers. Elektronische wonderen kunnen zelfs valkuilen opleveren. Over het Internet surfen kan ons bijvoorbeeld betrekken bij datgene wat, als wij het najagen, ons huwelijk, ons gezin en zelfs ons leven kan vernietigen.

Tegenwoordig zijn veel mensen geobsedeerd door het millenniumprobleem en ze maken zich zorgen over de komende datum, vanwege de manier waarop computers de tijd meten. Zoals iemand eens over de tijd gezegd heeft: '[Het] verandert met de tijd: in de jeugd loopt de tijd door; op middelbare leeftijd vliegt de tijd; en op hoge leeftijd raakt de tijd op.¹⁴ Wij zijn in een groot deel van ons dagelijks werk afhankelijk geworden van elektronica, en vanzelfsprekend maken wij ons druk

over de noodzaak om computers te herprogrammeren alvorens de volgende eeuw ingaat. Hoewel er wat moeilijkheden kunnen voorkomen, ben ik van mening dat er geen grote rampzalige computerinstortingen zullen zijn die de samenleving bij het ingaan van de volgende eeuw zullen ontwrichten. Ik ben veel banger voor de ontwrichting van de traditionele waarden van de samenleving.

Ik maak me echt veel drukker over het falen van onze morele computers van eerlijkheid, integriteit, fatsoen, beleefdheid en seksuele reinheid. Hoeveel mensen zijn er tegenwoordig nog echt onkreukbaar? Zovelen raken verstrikt in een golf van populaire kwesties en getijden van holle frasen. Die instorting van morele waarden vindt plaats omdat we Gods leringen scheiden van ons eigen gedrag. Een eerbare man of vrouw zal zichzelf vast voor-nemen om te leven volgens bepaalde zelfopgelegde verwachtingen, zonder dat dit van buitenaf gecontroleerd hoeft te worden. Ik zou hopen dat wij onze morele computers kunnen laden met de drie elementen van integriteit: rechtvaardig omgaan met onszelf, rechtvaardig omgaan met anderen, en de wet van de oogst erkennen.

Ik hoop ook dat onze persoonlijke aanbidding van de Heiland ongecompliceerd zal blijven, zodat de eenvoudige majesteit van de waarheid van het evangelie ons gemoedsrust kan geven. Wij moeten ons geloof eenvoudig houden en onze aanbidding zuiver. Godsdienst is meer dan een ritueel; het is recht-schapenheid.

Ik heb geen enkele twijfel dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als instelling het probleem van het ingaan van het jaar 2000 aankan. De groei in ledental, het aantal nieuwe tempels, en de geïnspireerde organisatie zijn er allemaal om een krachtige stap in de volgende eeuw te zetten. Het beeld van de technologie in gedachten hebben, is lofwaardig, maar om in geestelijk opzicht vooruitgang te maken, moeten we het

beeld van de Heiland in ons gelaat en in ons hart hebben⁶.

Naarmate de mijlpaal van het jaar 2000 dichterbij komt, stijgt de opwinding omdat we niet alleen een nieuwe eeuw ingaan, maar ook de derde duizend jaar sinds de geboorte van Jezus Christus, de Heiland en Verlosser van de wereld. Die ene figuur, Jezus van Nazaret, die geen enkele positie, status of rijkdom bezat, heeft de wereld veranderd. Voor zover wij weten, heeft Hij tijdens zijn leven geen grond bezeten, noch enige wereldse goederen, behalve de eenvoudige kleding die Hij droeg.

Zijn boodschap was ook eenvoudig: 'Vrede zij dezen huize.'⁷ 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.'⁸ 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'⁹ Met deze, en andere, beginselen heeft hij een nieuwe levenswijze geïntroduceerd. Hij leerde de mens liefde, de leer van hoop en heil, de weg naar vrede in deze wereld en de toekomstige wereld. Hij had het over de opstanding, waarbij de geestelijke duisternis verwijderd zou worden en het heldere licht van de hoop op het eeuwig leven aan alle mensen gegeven zou worden.

Nadat Hij naar de hemel was opgevaren, werden Petrus, Jakobus en Johannes en de andere ongeletterde apostelen krachtige mannen die deze verlichte boodschap aan de wereld brachten. Met hun primitieve manieren van reizen en communiceren, trok dit groepje zendingen er stoutmoedig op uit met deze nieuwe boodschap van hoop. Zij leverden indrukwekkende prestaties bij het wijd en zijd uitdragen van de geïnspireerde leerstellingen van Christus.

Vooruitgang op het gebied van reizen en communicatie hebben de kerk als instelling geholpen om de verkondiging van het evangelie in snel tempo voort te zetten. Verwijzingen naar aanleiding van radio- en tv-programma's geven de zendingen de kans om de evangelieboodschap en de zending van de

kerk uit te leggen. Maar doen wij, als individu, ons deel om dit heilige werk voort te stuwen? Tegenwoordig biedt de elektronische snelweg, met al zijn communicatiemogelijkheden, ons de gelegenheid om de zending te vervullen met een snelheid die duizend keer zo hoog ligt en even zoveel makkelijker is als in de tijd van Petrus, Jakobus, Johannes en de andere onverschrokken apostelen. Dzienden boodschappers, de voeten geschoeid met het evangelie des vredes, trekken er nu op uit met de boodschap van God.

De techniek steunt de voortgaande zending van de kerk in belangrijke mate. Laat in de jaren vijftig van deze eeuw, toen het straaltijdperk aanbrak, ging president David O. McKay na de inwijding van de tempel in Nieuw-Zeeland aan boord van een straalvliegtuig. Toen hij arriveerde in Los Angeles, zei hij tegen ouderling Henry D. Taylor en anderen: 'Broeders, als komende donderdag het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf bijeenkomen, zal ik aanbevelen om een ring te organiseren in Nieuw-Zeeland.' Vervolgens zei hij: 'Met deze snelle vliegtuigen zijn de algemene autoriteiten in staat om snel naar elk deel van de wereld te reizen, om daar ringen te bezoeken bij hun organisatie.'¹⁰ Wij hebben nu honderden ringen buiten de Verenigde Staten.

De vooruitgang deze eeuw op het gebied van communicatie en reizen heeft de snelheid vergroot waarmee het woord van de Heer uitgaat van Zion.¹¹ Ik voel me bijna net zoals Jesaja, die over onze tijd heeft gezegd: 'de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken.'¹² Ik geloof dat deze geweldige uitstorting van kennis ons vermogen vergroot heeft om de boodschap van de Heer aan de wereld te brengen 'en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem.'¹³

Naarmate wij het jaar 2000 naderen, neemt de druk om de wonderen van de techniek te beheersen toe. Als wij daar aandacht aan besteden,

zouden wij technisch gezien wijs maar geestelijk gezien ongeletterd kunnen worden. Ongetwijfeld doet een opleiding veel deuren van de toekomst voor ons open. Maar wij moeten ervoor zorgen dat onze computers van geloof goed werken, zodat we voortdurend de koers van rechtchapheid kunnen aanhouden. Wij kunnen dat doen met dagelijks gebed, schriftlezen, gezinsavond, en ons op dagelijkse basis aan onze verbonden en verordeningen houden. Onze aanbidding moet dieper gaan dan de uiterlijke symbolen en moet de eenvoudige, diepzinnige beginselen van menselijk gedrag omvatten die vervat zijn in de leringen van de Heiland: we moeten ons 'bekeren en met volvoornemen des harten tot Mij wederkeren.'¹⁴ We zouden in geloof 'als een kindeke [moeten] worden, en in [zijn] naam worden gedoopt.'¹⁵ We moeten beleefd zijn in onze omgang met andere mensen, en moeten deugden ontwikkelen zoals vriendelijkheid en respect in woord en daad. De opdracht van de Heiland aan ons is: 'Hebt uw vijanden lief, zegent hen, die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen.'¹⁶

De zwaarste van alle moeilijke opdrachten die we hebben gekregen, is: 'Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.'¹⁷ Volmaking is een eeuwig doel. Ook al kunnen we in het sterfelijk leven niet volmaakt worden, toch is ons geboden ernaar te streven — een gebod dat wij uiteindelijk, door de verzoening, kunnen onderhouden. Bedenk dat de wonderen van de hedendaagse wetenschap en techniek ons niet zullen verhogen. Nee, de werkelijke uitdaging waarmee wij geconfronteerd worden in onze voorbereiding op de toekomst, is geestelijk verlicht worden. Natuurlijk moet al die nieuwe, zich uitbreidende intellectuele kennis beheerst worden, met grote moeite en hard leren. Er zal moed en stoutmoedigheid voor nodig zijn. Maar technische kennis is niet hele-

maal nuttig als het geen geestelijk doel en betekenis heeft. Ik ben er zeker van dat de Heer van ons verwacht dat we die gebruiken voor de vervulling van zijn doeleinden en om de mensheid tot zegen te zijn, maar wij moeten die verheven idealen als persoonlijke doelen en verlangens accepteren voordat we de techniek voor die doelen kunnen aanwenden.

Nu we het begin naderen van de derde duizend jaar sinds de geboorte van de Heiland, hoe moeten wij, met onze tien miljoen die gedoopt zijn in zijn naam, zijn werk voortzetten? Wij kunnen dat doen door de aanwijzingen te volgen van president Hinckley, het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en de andere algemene autoriteiten. Veel van ons werk moet zich con-

centreren op het veranderen van ons leven en denken. Het behoort te omvatten wat de Heiland het nieuwe gebod noemde: 'dat gij elkander liefhebt'.¹⁸ Wij allen hebben de permanente taak om zijn schapen te weiden.¹⁹

Zoals de profeet Joseph al aangaf, is dit onze tijd. Ik geloof dat de toekomst grotere zegeningen voor de mensheid inhoudt dan ooit tevoren. Ik verheug mij in deze grote uitstorting van geestelijke kennis, 'want de aarde [vult zich met] de kennis van des Heren heerlijkheid, gelijk de wateren die de bodem der zee bedekken'.²⁰ Kennis en intelligentie vallen 'als de tere regen uit de hemel'²¹ om ons allen tot zegen te zijn. Wij zouden elke gelegenheid te baat moeten nemen om voort te gaan in geloof, voorbij het jaar 2000 uitkijkend naar

een heldere toekomst vol hoop, erkennend dat alle goede gaven door goddelijke voorzienigheid komen. Met die grotere kennis gaat een grotere verantwoordelijkheid gepaard. Als wij hard werken, verstandig ons eigen rentmeesterschap beheren en spaarzaam leven, zal de Heer ons zegenen in onze kennistoename zodat we er zijn heilige werk mee kunnen voortstuwen.

President Gordon B. Hinckley is de profeet voor onze tijd. Hij is zich volledig bewust van deze grotere verantwoordelijkheid en doet vol energie al wat hij kan om Gods doeleinden op aarde te vervullen. Wij allen moeten alles doen wat wij kunnen om dit werk mede voort te stuwen. Zoals de psalmist heeft gezegd: 'van de Here is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen'.²² Ik geloof daar vast in en getuig dat in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Conferentiebezoekers bewonderen een schilderij van de profeet Joseph Smith in het Joseph Smith Memorial Building.

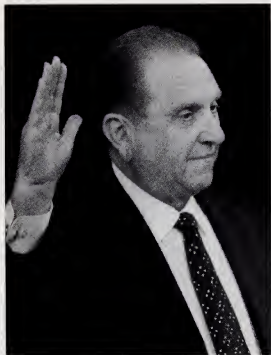

NOTEN

1. *History of the Church*, deel 4, blz. 609-610.
2. James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen (1966), deel 3, blz. 333.
3. Jacob M. Braude, *Braude's Treasury of Wit and Humor* (1964), blz. 178).
4. 2 Nephi 5:27.
5. *20,000 Quips and Quotes*, Evan Esar (1995), blz. 812.
6. Zie Alma 5:14.
7. Lucas 10:5.
8. Matteüs 22:37.
9. Matteüs 22:39.
10. Henry D. Taylor, *Conference Report*, april 1960, blz. 118-119.
11. Zie Micha 4:2.
12. Jesaja 11:9.
13. Lucas 24:47.
14. 3 Nephi 10:6.
15. 3 Nephi 11:37.
16. 3 Nephi 12:44.
17. 3 Nephi 12:48.
18. Johannes 13:34.
19. Zie Johannes 21:15-17.
20. Habakuk 2:14.
21. William Shakespeare, *De koopman van Venetië*, vierde akte, vierde toneel, 185. Zie ook Deuteronomium 32:2.
22. Psalm 118:23.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij, broeder Monson, verzocht de namen van de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf

Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wie hun dank en waardering tot uiting willen brengen aan de ouderlingen Adhemar Damiani, Ernani Teixeira en Robert S. Wood

voor hun werkzaamheden als gebiedszeventigen, maken dat kenbaar. Dank u.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de ouderlingen Adhemar Damiani, Stephen B. Oveson, David R. Stone, H. Bruce Stucki, Richard H. Winkel en Robert S. Wood als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Wie hiermee kan instemmen, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de ouderlingen Benjamin De Hoyos, Steven E. Snow en Pedro Jorge da Cruz Penha als gebiedszeventigen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Dank u. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien, is de steunverlening unaniem bevestigd geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebeden.

We verzoeken de nieuwgeroepen leden van het Tweede Quorum der Zeventig hun plaats op het podium in te nemen. □

Er zijn grote tv-schermen in de Tabernakel geplaatst voor bezoekers die het spreekgestoelte niet goed kunnen zien.

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

voorgelezen door **Ted E. Davis**
voorzitter kerkelijk verificatiecomité

**Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen**

Geachte broeders,
Het kerkelijk verificatiecomité bestaat uit drie leden en opereert onafhankelijk van alle functionarissen, werknemers, ondernemingen en afdelingen van de kerk. Wij brengen rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium en hebben toegang tot alle relevante verslagen en rapporten om onze taak te kunnen verrichten.

De kerk heeft ook een afdeling verificatie, die onafhankelijk functioneert van alle andere organisaties en afdelingen van de kerk. De afdeling verificatie functioneert zelfstandig en onafhankelijk van het kerkelijk verificatiecomité. De afdeling verificatie bestaat uit accountants en andere bevoegde verificateurs. Zij heeft verificatieprocedures ontwikkeld voor de organisaties van de kerk in overeenstemming met de erkende accountantsnormen. Ook houdt zij toezicht op de bijdragen en uitgaven van de plaatselijke units.

Het kerkelijk verificatiecomité heeft het financiële beleid en de procedures gecontroleerd die garant staan voor de controles van ontvangsten en uitgaven van kerkfondsen en die de bezittingen van de kerk waarborgen. Wij hebben ook de begroting, boekhouding en rapportering, alsmede de financiële overzichten, van de kerk over het boekjaar 1998 doorgelicht. De raad bestaat uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende

van bestuur van de onderneming en rapporteren in overeenstemming met de geldende normen in het bedrijfsleven. Ze worden geverifieerd door de afdeling verificatie en/of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De Brigham Young University en andere instituten voor hoger onderwijs worden ook geverifieerd door onafhankelijke, erkende accountantskantoren.

Gebaseerd op haar inspectie van het financiële controlesysteem binnen de kerk en de verificatierapporten over 1998, is het kerkelijk verificatiecomité van mening dat de

Ouderling Neal A. Maxwell and ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen in gesprek met bisschop H. David Burton.

Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De ondernemingen die in het bezit zijn van de kerk, zoals Deseret Trust Companies en Deseret Management Corporation en hun dochtermaatschappijen, worden geleid door professionele bestuurders, die verslag uitbrengen aan de raad

inkomsten en uitgaven van de kerk in het jaar dat op 31 december 1998 afliep, in alle materiële opzichten gecontroleerd en verantwoord zijn in overeenstemming met openbaring en volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK
VERIFICATIECOMITÉ
Ted E. Davis, voorzitter
Donald D. Salmon
Frank M. McCord □

Statistisch rapport 1998

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1998. Deze statistieken zijn gebaseerd op de rapporten over het jaar 1998 voor zover die beschikbaar waren.

UNITS

Ringen	2.505
Districten	631
Zendingsgebieden	331
Wijken en gemeenten	25.551

LEDENTAL

Ledental	10.354.241
Ingeschreven kinderen in 1998 gedoopt	76.829
Bekeerlingen in 1998 gedoopt	299.134

ZENDELINGEN

Volzijdzendingen	57.853
------------------------	--------

TEMPELS

Tempels in 1998 ingewijd	2
(Monticello-tempel [Utah] en Preston-tempel)	
Tempels in bedrijf	53

Aangekondigde tempels, inclusief die in aanbouw waren aan het eind van 1998 45

VOORAANSTAANDE LEDEN DIE SINDS VORIG JAAR APRIL ZIJN OVERLEDEN

Ouderling *Dallas N. Archibald* van het Eerste Quorum der Zeventig; zuster *June Dixon Oaks*, echtgenote van ouderling *Dallin H. Oaks* van het Quorum der Twaalf Apostelen; zuster *Ferne Gardner Hunter*, weduwe van ouderling *Milton R. Hunter*, voormalig lid van de Eerste Raad der Zeventig; zuster *Norma Creer Harbertson*, echtgenote van ouderling *Robert B. Harbertson*, voormalig lid van de Zeventig; zuster *Margaret Romney Jackson Judd*, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen; *Leonard James Arrington*, voormalig kerkhistoricus; *Glenn E. Nielson*, voormalig lid van het comité financiën van de kerk. □

Het podium met de algemene autoriteiten van de kerk. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen bevinden zich op de bovenste rij.

Ons bekeren van onze zelfzucht (LV 56:8)

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Iwaald Apostelen

Zachtmoedigheid is de ware remedie, want het maskeert niet alleen zelfzucht, maar lost het op!

Wij allen worstelen in enige mate met zelfzucht. Waarom maken we ons eigenlijk druk om zelfzucht, aangezien het zoveel voorkomt? Omdat zelfzucht eigenlijk een langzame vorm van zelfvernietiging is. Dan is het geen wonder dat de profheet Joseph Smith de leden aanspoorde: 'Laat elk gevoel van zelfzucht niet alleen begraven worden, maar vernietigd.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith* [Salt Lake City, Deseret Book Company, 1976], blz. 178.) Daarom is de vernietiging ervan — en niet de matiging — de bedoeling!

Als voorbeeld: een golf van zelfzucht heeft enkele mensen gereduceerd tot slechts een nummer, terwijl zij juist hun leegte willen opvullen met sensaties. Maar in de

wiskunde van de begeerte, is alles wat met nul vermenigvuldigd wordt nog steeds een nul! Elke aanval van zelfzucht beperkt het gezichtsveld van de desbetreffende persoon zoveel meer door zijn bewust zijn van, of bezorgdheid om, anderen te verminderen. Ondanks zijn uiterlijke, wereldlijke zwier, is een dergelijk onmatig individualisme juist bekrompen, net als goudvissen in een kom die zichzelf feliciteren met hun zelfredzaamheid, en daarbij vergeten dat ze eten en vers water van anderen krijgen.

Lang geleden was er een Copernicus voor nodig om de bekrompen wereld te vertellen dat deze planeet niet het middelpunt van het heelal was. Sommige zelfzuchtigen in deze tijd hebben een Copernicaans geheugensteuntje nodig dat zij evenmin het middelpunt van het heelal zijn!

De eerste vormen van zelfzucht zijn: zichzelf verheerlijken ten koste van anderen (zie *TJS*, blz. 293); eer opeisen of zich mooier voordoen dan men is; blij zijn als anderen fouten maken; zich storen aan de ware successen van anderen; publieke rehabilitatie verkiezen boven een verzoening onder vier ogen; en 'misbruik van iemands woorden' maken (2 Nephi 28:8).

Door zich op zichzelf te concentreren, vindt een zelfzuchtig persoon het makkelijker om vals getuigenis af te leggen, te stelen en te begeren, daar hem niets ontzegd mag worden. Het is dus geen wonder dat het

voor regeringen zo makkelijk is om tegemoet te komen aan de begeerten van de natuurlijke mens, terwijl ze hem tegelijkertijd geruststellen dat zijn eigen tolerantie getolereerd wordt. Bovendien, de treinen van de samenleving zijn altijd op tijd.

Zo worden wij door zelfzucht ook onhoffelijk, laatdunkend en egocentrisch, terwijl wij anderen de benodigde goederen, lof en erkenning onthouden wanneer wij hen passeren en niet opmerken. (Zie *Mormon* 8:39.) Daarna komen onbeschoftheid, opvliegendheid en verder ellebogenwerk.

In tegenstelling tot het pad van de zelfzucht, is er op het enge en nauwe pad geen ruimte voor razerij in het verkeer. Als er thuis liefde heerst, is er geen partner- of kindermishandeling. Bovendien kweekt men onzelfzuchtigheid het beste in de tuin van het eigen gezin, en kunnen we zelfzucht overwinnen door ijverig onze gewone kerktaken uit te voeren. De onzelfzuchtigen hebben ook meer vrijheid, zoals G.K. Chesterton heeft gezegd, want als de belangstelling kunnen hebben voor anderen, zelfs als zij geen belangstelling hebben voor ons, dan zullen we merken dat we ons 'onder een vrijere lucht bevinden, in een straat vol interessante vreemdelingen.' (*Orthodoxy* [1959], blz. 21).

De vele manieren om in ons dagelijks discipelschap zelfzucht te uiten, worden geëvenaard door het aantal manieren om het te vermijden. Zachtmoedigheid maskeert niet alleen zelfzucht, maar lost het op! Wij kunnen bijvoorbeeld kleinere stappen nemen door ons, als wij iets belangrijks doen, innerlijk af te vragen: *Wiens behoeften probeer ik nu werkelijk te bevredigen?* Of we kunnen op cruciale momenten van zelfuiting 'tot tien tellen': een dergelijk filteren kan onze wijsheid met tien vermenigvuldigen, wanneer een zeeff van zachtmoedigheid extravagante ego en zelfzucht eruit filtert, overeenkomstig het eerste en het tweede gebod.

Wij kunnen ook onze ideeën zachtmoedig hun eigen leven laten leiden zonder ze al te zeer te propagieren. In plaats daarvan behoren we

de Geest anderen te laten inspireren met onze goede ideeën.

Helaas, als uiteindelijk grove individuele zelfzucht zelfs deel gaat uitmaken van de cultuur, kunnen samenlevingen die door zelfzucht gedomineerd worden uiteindelijk ordeloos, genadeloos, liefdeloos, ontaard en gevoelloos worden. (Zie Moroni 9.) Daarmee geeft de samenleving blijk van een kwalijke score die de indicatie is van een ernstig cultureel verval. Dat is in tijden vanouds gebeurd, toen een volk 'door hun overtredingen zwak geworden' was (Helaman 4:26). Als wat eens de minderheid in de stem des volks was dominant wordt, dan volgen de oordelen van God en de consequenties van dwaze zelfzucht (zie Mosiah 29:26-27).

Cultureel verval wordt versneld als de zelfzuchtige delen van de samenleving, die alleen om hun eigen, eenzijdige belangen geven, onverschillig worden ten aanzien van de algemene waarden die eens een breed draagvlak hadden. Die neerwaartse trend wordt veroorzaakt door de onverschilligen of toegeeflijken, en de samenleving wordt zorgvuldig naar de hel gesleurd (zie 2 Nephi 28:21). Sommigen volgen die

trend misschien niet, maar in plaats daarvan doen ze een stap opzij, terwijl ze eens misschien aan de rem zouden hebben getrokken, wat hun burgerrecht is. Over dergelijke omstandigheden heeft Yeats zich als volgt beklagd: 'De besten ontbreekt het aan alle overtuiging, terwijl de slechtsten vol geestdrift zijn.' (Naar 'The Second Coming', W.B. Yeats.)

Tegenwoordig bestaat er, in plaats van enkele gedeelde waarden die vroeger normaal waren, een eis tot conformiteit die, ironisch genoeg, wordt afgedwongen door hen die uiteindelijk niet degenen zullen tolereren die hen eens getolereerd hebben. Hoewel het toenemende kwaad misschien geen enorm verval ineens zal veroorzaken, wordt dezelfde, duistere richting gestaag aangehouden, subtiel en voorzichtig, zonder enige schokken of dreunen die iemand wakker zouden kunnen schudden (zie 2 Nephi 28:21).

Dat zijn enkele van de *onmiddellijke* consequenties van zelfzucht, terwijl sommige andere consequenties *uiteindelijk* hun uitwerking op ons heil zullen hebben.

Zelfzucht is in feite de ontsteking van alle ernstige zonden. Het is de hamer waarmee de tien geboden

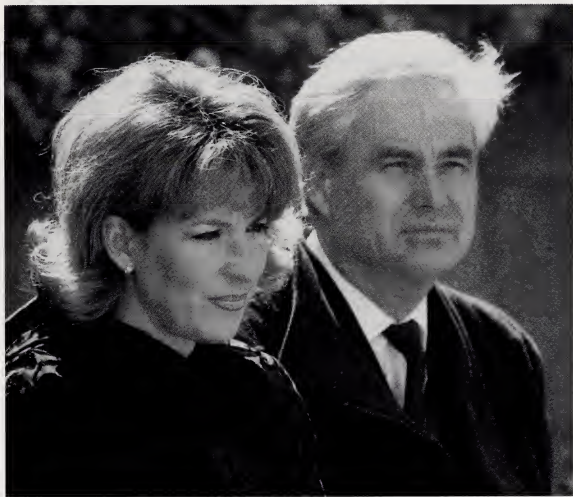
gebroken worden, of dat nu gebeurt door het verwaarlozen van ouders of de sabbat, of door aan te zetten tot het geven van vals getuigenis, moorden of afgunstig zijn. Het is dan ook geen wonder dat de zelfzuchtige persoon vaak bereid is een verbod te overtreden om een begeerte te bevredigen. En dan is het ook geen wonder dat zij die later deel zullen uitmaken van het telestiale koninkrijk, wanneer zij daar een prijs voor betaald hebben, de eens onbekeerlijke overspeligen zijn, de ontuchtigen en zij die leugens liefhadden en uitspraken.

Sommige zelfzuchtigen menen ten onrechte dat er toch geen goddelijke wet bestaat, en er dus ook geen zonde bestaat (zie 2 Nephi 2:13). Zo wordt de op de situatie toegesnedene ethiek op maat gemaakt voor de zelfzuchtigen. Als men dus alleen voor zichzelf zorgt, kan men overwinnen door zijn intellect en kracht te gebruiken, want er bestaat toch geen misdaad (zie Alma 30:17).

Het is daarom ook niet verbazend dat zelfzucht ook leidt tot verschrikkelijke blunders in ons inzicht of ons gedrag. Bijvoorbeeld: Kain, die verdorven was door zijn streven naar macht, zei na de moord op Abel: 'Ik ben vrij' (Mozes 5:33; zie ook Mozes 6:15).

Een van de ergste consequenties van grote zelfzucht, is dan ook een hevig verlies van het vermogen om iets in de juiste proporties te zien: zoals de mug ziften, maar de kameel doorslikken — met al zijn heden-daagse equivalenten! (Zie Matteüs 23:21; zie ook de Bijbelvertaling van Joseph Smith). Er zijn tegenwoordig bijvoorbeeld mensen die verschillende muggen ziften, maar abortus om de geboorte van een meering te beperken tot één baby slikken. Het is dan ook geen wonder dat zelfzucht een linzengerecht opblaast tot een banket en dertig zilverstukken voordoe als een kostbare schat.

Als die ontwikkeling zich doorzet, dan lijkt de uitkomst op wat er gebeurd met een groep kinderen in tijden vanouds 'die opgroeiden (...) en hun eigen zin volgden', hard werden en afdaalden (3 Nephi 1:29;

zie ook vs. 30). Vernietigende culturele verandering kan en zal plaatsvinden 'in een tijdsverloop van slechts enkele jaren', waarbij de dringend benodigde gemeenschapsgeest vervangen wordt door een gediversifieerd genootschap van gelanterfant (zie Helaman 4:26).

Omdat hij vastbesloten is zijn eigen zin te volgen, zet de natuurlijke mens vaak door tot hij een punt bereikt waarop hij 'gevoelloos' wordt, wanneer hij verdoofd is doordat hij het zinnelijk gemoed gestreeld heeft (zie 1 Nephi 17:45; zie ook Efeziërs 4:19). Jammer genoeg heeft hij, net als een drugsverslaafde, altijd behoefte aan een nieuwe dosis.

De zeer zelfzuchtigen gebruiken anderen, maar hebben hen niet lief. Laat de Uri'a's van deze wereld oppassen! (Zie 2 Samuël 11:3-17). Al eeuwen vóór Christus, gaf de profeet Jakob onkuisen mannen deze waarschuwing: 'Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven' (Jakob 2:35). Als de liefde verkielt, laat de armen en behoeftigen dan ook oppassen, want ze zullen verwaarloosd worden, net als in Sodom vanouds (zie Matteüs 24:12; zie ook Ezechiël 16:49). Hoe vreemd het ook lijkt, als zelfzuchtige mensen in hun eigen ogen niet meer klein zijn, krimpt iedereen! (Zie 1 Samuël 15:17.)

Zelfs de eerste druppeltjes van zelfzuchtige beslissingen geven een richting aan. Dan komen de beekjes, die samen krekten vormen, en al gauw grotere stromen worden; uiteindelijk wordt men weggespoeld door een enorme rivier die uitmond in de 'golf van ellende en eindeloos wee' (Helaman 5:12).

Wij hebben de plicht om aandacht te besteden aan die reële tekens in de samenleving. Het was Jezus die waarschuwde: '[O gij huichelaars,] het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden, maar kunt gij (. . .) de tekenen der tijden niet [onderscheiden]', waarmee Hij suggereert dat er een ander soort weersvoerspelling nodig is (Matteüs 16:3).

Zowel de leiders als de volgelingen zijn echt verantwoordelijk voor wat er gebeurt bij cultureel verval. Historisch gezien, is het makkelijk om slechte leiders te bekritisieren, maar we moeten hun volgelingen niet bij voorbaat vrijspreken. Want anders zeggen zij misschien, in de rechtvaardiging van hun verval, dat zij slechts bevelen opvolgden, terwijl de leider alleen maar zijn volgelingen bevelen gaf! Er wordt veel meer vereist van volgelingen in een democratische samenleving waarin het individuele karakter zowel in een leider als in een volgeling zo sterk meetelt.

De profeet Mormon stemde er onzelfzuchtig in toe een volk te leiden dat een proces van sterk verval doormaakte. Hij bad voor hen, maar gaf toe dat zijn gebeden zonder geloof waren vanwege de slechtheid van het volk (zie Mormon 3:12). In een andere tijd verheft een leider met visie, zoals Jozef in Egypte, een volk uit hun gevaarlijke gewoonte door hen voor te bereiden op de concrete moeilijkheden die in de toekomst voor hen liggen (zie Genesis 41:46-57). Enkelen, zoals Lincoln, die weliswaar een politieke rol vervulden, geven ook geestelijke leiding. Overigens, Lincoln waarschuwde dat er mensen met ambitie en talenten zouden blijven opstaan die 'dorsten en hongerden naar eer en dat zo mogelijk (. . .) zullen krijgen, *hetzij ten koste van de bevrijding van slaven, of*

door vrije mensen in slavernij te brengen' (Aangehaald door John Wesley Hill in *Abraham Lincoln — Man of God* [1927], blz. 74; cursivering reeds in de originele tekst).

Over de onzelfzuchtige George Washington is geschreven:

'In de hele geschiedenis hebben slechts weinig mensen in een onaantastbare machtspositie hun macht zo vriendelijk gebruikt en zichzelf zo weggecijferd ten bate van dat wat volgens hun beste instincten het welzijn van hun naasten en de hele mensheid was.' (James Thomas Flexner, *Washington: The Indispensable Man* [New York: Plume, 1984], blz. XVI.)

Macht is vooral veilig in handen van hen die, net als Washington, er niet zo van houden! Een narcistische samenleving waarin iedereen druk bezig is met zorgen voor zichzelf, kan broederschap noch gemeenschapszin ontwikkelen. Zijn wij niet blij dat Jezus niet alleen maar voor Zichzelf zorgde?

Het is dan ook geen wonder dat ons gezegd wordt: 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben' — en dat geldt ook voor zelfaanbidding! (Exodus 20:3; cursivering toegevoegd.) Op de een of andere manier zullen de zeer zelfzuchtigen jammerend vermorzeld worden door de snijdende, concrete consequenties van hun zelfzucht.

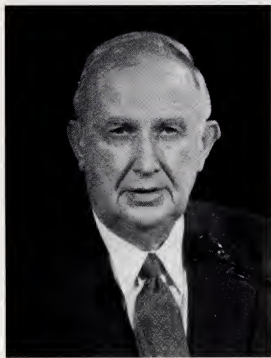
Denk eens, als tegenstelling, aan de onzelfzuchtige Melissa Howes. Haar relatief jonge vader overleed enkele maanden geleden aan kanker, kort nadat Melissa, die toen negen was, tijdens een gezinsbedel gesmeekt had: 'Hemelse Vader, zegen mijn papa, en als U hem harder nodig hebt dan wij, mag U hem hebben. Wij willen hem graag hebben, maar Uw wil geschiede. En help ons alstublieft om niet boos op U te worden' (uit een brief van Christie Howes, 25 februari 1998).

Wat een geestelijke onderwerping voor iemand die nog zo jong is! Wat een onzelfzuchtig begrip van het heilsplan! Moge een dergelijke onzelfzuchtige onderwerping ook op ons pad liggen. In de naam van Jezus Christus. Amen! □

De zegeningen van de tempel ontvangen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het is een plaats van vrede, afzondering en inspiratie. Regelmatig bezoek zal uw leven zinvoller maken.

Een van de mooiste, meest troostvolle leringen van Heer — die veel vrede, geluk en onbegrensde vreugde schenkt — is het beginsel dat we het eeuwig huwelijk noemen. Dat houdt in dat een man en een vrouw die veel van elkaar houden, die gegroeid zijn door de beproevingen, de vreugde, de zorgen en het geluk van een leven samen, na dit leven voor eeuwig samen kunnen zijn met hun kinderen die de zegeningen verdienen. Dat is niet slechts een oneindig tevreden stemmend droom, *het is realiteit*. Elke man en vrouw die delen in de vreugde van het huwelijk willen die zegen ontvangen. Maar alleen wie voldoen aan de door de Heer gestelde eisen zullen dat goddelijke geschenk ontvangen. Ik geef u mijn getuigenis dat alles

wat mij in dit leven het grootste geluk heeft gebracht en nog steeds brengt, zijn oorsprong vindt in de tempelverordeningen. Besluit nu om op de gepaste tijd de verordeningen van de tempel te ontvangen. Laat niets u van dat besluit afhouden.

Als u nu klaar bent om de verordeningen van de tempel te ontvangen, bereid u dan zorgvuldig voor op die weergalozе gebeurtenis. Voordat u de tempel betreedt zult u een gesprek hebben met uw bisschop en uw ringpresident voor het verkrijgen van uw tempelaanbeveling. Wees daarbij eerlijk en duidelijk. Dat gesprek is geen test die u moet doorstaan, maar een belangrijke stap waarin u bevestigt dat u zo volwassen en geestelijk ingesteld bent dat u op de juiste manier de hoogste verordeningen kunt ontvangen en de opbouwende verbonden kunt sluiten die u in het huis van de Heer worden aangeboden. Het is noodzakelijk dat u de zegeningen van de tempel waardig bent. Iemand die dwaas genoeg is om onwaardig de tempel te betreden, komt onder veroordeling.

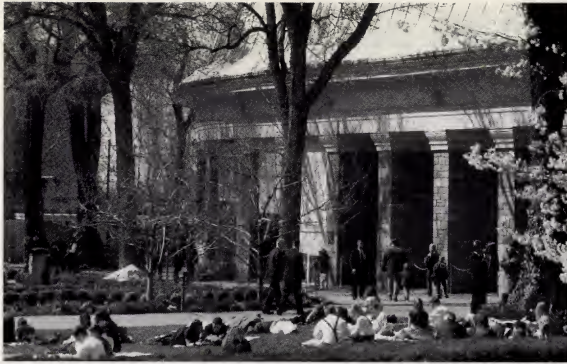
Een goed karakter wordt het beste gevormd door een leven van consequente, juiste keuzen, gebaseerd op de leringen van de Meester. Ik spreek een moment tot degenen die zich voorbereiden op die heerlijke ontdekkingsperiode die we kennen als de verkeringstijd die uitmondt in een eeuwig huwelijk. Het kan een prachtige tijd zijn van groei en samen ervaren. Een tijd waarin je je gedachten, aandacht en plannen

richt op twee personen: de ouders van jullie toekomstige kinderen. Zorg dat je een goede ouder wordt door tijdens je verkering volkomen zuiver te denken en te handelen.

Er ligt meer ten grondslag aan het eeuwig huwelijk dan een mooie gezichtje of een aantrekkelijk figuur. Er valt meer in overweging te nemen dan populariteit of uitstraling. Als je een eeuwige partner zoekt, kijk dan uit naar iemand die de belangrijke eigenschappen ontwikkelt die geluk brengen: een diepe liefde voor de Heer en zijn geboden, vastbeslotenheid om die na te leven, anderen begrijpen, vergeven, en de bereidheid om van zichzelf te geven, met het verlangen naar een gezin met prachtige kinderen en het voornemen om hen thuis te onderwijzen in de beginselen van de waarheid. Heel belangrijk is dat een toekomstige vrouw het verlangen heeft om echtgenote en moeder te zijn. Zij behoort de heilige eigenschappen te ontwikkelen die God zijn dochters gegeven heeft om een goede echtgenote en moeder te zijn: geduld, beminnelijkheid, liefde voor kinderen, en eerder een verlangen om voor hen te zorgen dan om een beroep uit te oefenen. Ze behoort een goede opleiding te volgen om zich voor te bereiden op wat het moederschap van haar eist. Een toekomstige echtgenoot behoort ook zijn priesterschap te eren en het te gebruiken om anderen te helpen. Zoek een man die zijn rol als kostwinner accepteert, die de capaciteiten daarvoor heeft en ijverig probeert zich op die taken voor te bereiden.

Ik raad jullie aan om niet de vele mogelijke kandidaten over het hoofd te zien die nog bezig zijn die eigenschappen te ontwikkelen, omdat je op zoek bent naar wie al volmaakt is. Waarschijnlijk zul je die volmaakte persoon niet vinden, en als dat al zo zou zijn, zou die persoon vast niet geïnteresseerd zijn in jou. Die eigenschappen ontwikkel je het beste als man en vrouw.

Vraag je bisschop, omdat veel aspecten van het tempelgebeuren beduidend verschillen van de gewone kerkdiensten, of hij je wil adviseren bij je voorbereiding. Hij

De zuidzijde van de Tabernakel op Temple Square.

kan ervoor zorgen dat iemand die daarvoor is opgeleid, de belangrijke aspecten van de tempel met je bespreekt, waardoor je die heilige gebeurtenis beter zult begrijpen en op waarde schatten. De begiftiging en de verordeningen ter verzegeling van de tempel hebben zo'n diepe betekenis dat je veel tijd nodig zult hebben om die verordeningen te ontvangen en over hun betekenis na te denken. Je wilt ze misschien over twee tempelbezoeken verdelen. Zorg, als dat mogelijk is, bij je eerste bezoek voor begeleiding van je eigen geslacht, een familielid of een goede vriend of vriendin iemand die zijn of haar begiftiging al heeft ontvangen. Daar de tempelervaring heilig van aard is, verdient het de voorkeur je niet door al te veel vrienden en familieleden te laten begeleiden. En zorg ervoor dat die ervaring niet wordt weggedrukt door recepties of andere activiteiten die met je huwelijk verband houden. Maak je vooral geen overdreven zorgen. Bij alles wat je doet krijg je hulp van zorgzame tempelwerkers die helemaal vertrouwd zijn met de tempelverordeningen. Hun bedoeling is jouw bezoek te maken tot de heerlijke gebeurtenis waarnaar je nu uitkijkt.

Buiten de tempel spreken we niet over de specifieke heilige zaken die ons daar worden uitgelegd. Maar in de tempel zijn mensen die je vragen kunnen beantwoorden. Tijdens je

eerste bezoek zul je zorgvuldig voorbereide, specifieke instructies ontvangen van mensen die daartoe het gezag hebben over de zaken die buiten de tempelmuren niet besproken worden. Moge je eerste ervaring in de tempel net zo ontroepend en inspirerend zijn als de mijne. Dat zal zo zijn als je zo zorgvuldig voorbereid.

Kom voor je huwelijk niet in de verleiding om te experimenteren met handelingen die oorspronkelijk bedoeld zijn om kinderen te verwekken, of met handelingen die er ook maar op lijken. Zo'n overtreding zou verdriet en teleurstelling tot gevolg hebben. Tijdens je verkering intieme handelingen te verrichten die alleen voor het huwelijk bedoeld zijn, kan tot gevolg hebben dat twee mensen elkaar niet echt leren kennen. Ze zouden karaktertrekken kunnen verbergen die binnen het huwelijksverbond onverenigbaar blijken. Het zaad van wantrouwen dat leidt tot een scheiding en verlies van tempelzegeningen wordt vaak gezaaid door overtreding van de wetten van kuisheid. Maak die fout niet.

Wanneer je in het huis van de Heer voor eeuwig wordt verzegeld, wordt er een nieuw gezin gevormd. Ouders, die sinds je geboorte direct verantwoordelijk voor je zijn geweest, krijgen nu een adviserende functie. Hun advies is nu kostbaar. Maar nu nemen jij en je eeuwige partner samen de beslissingen. Als echtgenoot

en goed priesterschapdrager wil je het voorbeeld nastreven van de Heiland, wiens priesterschap je draagt. Je zult als eerste doel hebben om je vrouw en kinderen van jezelf te geven. Je zult bevestigen dat het beter is te geven dan te ontvangen. Soms probeert een man het lot van elk gezinslid te bepalen. Hij neemt alle beslissingen. Zijn vrouw is afhankelijk van zijn kuren. Het doet er niet toe of dat de gewoonte is. Het is niet de manier van de Heer. Het is niet de manier waarop een lid van de kerk zijn vrouw en zijn gezin behandelt.

Ik ben zo dankbaar dat president Hinckley door de Heer geïnspireerd is om in een ongekend tempo nieuwe tempels te bouwen, waardoor de verordeningen toegankelijker worden voor leden over de hele wereld. Als u de tempelverordeningen heeft ontvangen, maar nu niet regelmatig de tempel bezoekt, al is die dichtbij, dan vraag ik u uit het diepst van mijn hart om naar de tempel terug te gaan. Er zijn veel redenen voor. Het is een plaats van vrede, afzondering en inspiratie. Regelmatig bezoek zal uw leven zinvoller maken. U kunt zorgen dat overleden voorouders de verordeningen tot verhoging ontvangen die u zelf heeft ontvangen. Ga naar de tempel. U weet dat het goed is. Doe het nu.

De tempelverordeningen hebben zoveel symbolische betekenis dat u er uw leven lang over kunt denken en leren. Denk in de tempel na over ieder woord en iedere handeling. Kijk hoe ze met elkaar in verband staan. Zie ze, terwijl u erover nadenkt, in het licht van uw relatie met de Heiland en van de zijne met onze Vader in de hemel. Overdenk hoe het inzicht dat u krijgt uw aardse leven waardevoller maakt door het juiste accent te leggen op zaken die uiterst belangrijk zijn. Tref een regeling zodat u zowel bij de begiftiging van uw overleden voorouders als bij hun verzegeling en andere verordeningen kunt zijn. Ik vind het, als ik plaatsvervangend verordeningen ontvang, prettig om te proberen me concreet op die persoon te concentreren. Ik denk aan hem en bid dat hij de verordening zal aanvaarden en het

hem goed zal doen. Doe dat met een gebed in uw hart dat de Heilige Geest u meer inzicht zal geven en uw leven zal verrijken. Dergelijke oprechte gebeden zullen beantwoord worden.

Ik wil graag iets over mezelf vertellen om degenen die pijn voelen als het eeuwig huwelijk ter sprake komt omdat u gelooft dat uw partner zich nooit zal voorbereiden op die heilige gebeurtenis vanwege diepgewortelde karaktertrekken of gewoonten. Toen we ongeveer vijf jaar getrouwd waren, maakten we iets mee waardoor we gegroeid zijn. Onze zoon van twee, Richard, stierf tijdens een hartoperatie. Nog geen zes weken daarna stierf onze dochter Andrea tijdens de geboorte. Mijn vader, die toen geen lid was van de kerk, hield heel veel van kleine Richard. Hij zei tegen mijn inactieve moeder: 'Ik kan niet begrijpen hoe Richard en Jeanene het verlies van die kinderen kunnen accepteren.'

Mijn moeder gaf gehoor aan een ingeving en zei: 'Kenneth, ze zijn in de tempel aan elkaar verzegeld. Ze weten dat ze hun kinderen in de eeuwigheid bij zich zullen hebben als ze rechtschapen leven. Maar jij en ik zullen onze vijf zoons niet bij ons hebben omdat wij die verbonden niet gesloten hebben.'

Mijn vader dacht daar over na. Hij ging met de ringzendingen praten en liet zich al gauw dopen. In iets meer dan een jaar zijn moeder, vader, en de kinderen in de Idaho Falls-tempel aan elkaar verzegeld. Later legde president Kimball zijn handen op mijn vaders hoofd, beloofde hem jeugdige vitaliteit en kracht, en verleende hem de verzegelbevoegdheid. Hij heeft elf jaar in de Washington D.C.-tempel gewerkt als verzegelaar, met moeder naast zich. Doe wat u kunt. Verlies de hoop op een tempelhuwelijk niet.

Als u alleen bent en geen goede partner heeft gevonden voor een celestiaal huwelijk, leef er dan naar. Bid erom. Verwacht het op de tijd van de Heer. Doe op geen enkele manier water bij de wijn waardoor u die zegen zou mislopen, aan deze of gene zijde. De Heer kent het voorkomen van uw hart. Zijn profeten

hebben gezegd dat u een celestiaal huwelijk zult hebben als u zo leeft dat u ervoor in aanmerking komt. We weten niet of het aan deze of de andere kant van de sluier zal zijn. Maar leef eraan. Bid erom.

Ik weet hoeveel onuitsprekelijke vreugde een eeuwig huwelijk geeft dat aan een tempelaltaar door de heilige verzegelbevoegdheid voltrokken is. Als we rechtschapen leven, van onszelf willen geven, gehoorzaam zijn aan Gods geboden en besloten zijn in alles zijn wil te doen, wordt die vreugde onuitsprekelijk. Ik heb geen woorden om uit te drukken welke vervulling en vrede voortvloeien uit zo'n goddelijke gebeurtenis, ook al wordt het leven met elkaar op aarde tijdelijk onderbroken. Die vreugde en

dat geluk gun ik u allemaal zo graag. Wat nog belangrijker is: uw Vader in de hemel gunt het u.

Ga nu naar de tempel. Het zal u tot zegen zijn en belangrijke verordeningen mogelijk maken voor degenen die ze niet zelf kunnen verkrijgen.

Ik getuig dat de Heiland door onvoorstelbaar lijden en ondraaglijke pijn, tegen een onnoemelijke prijs zich het recht heeft verworven om onze Middelaar, onze Verlosser, onze laatste Rechter te zijn. Door geloof in Hem en het ontvangen van de vereiste verordeningen en verbonden zult u uw recht verdienen op de zegeningen van het eeuwig huwelijk dat mogelijk is gemaakt door zijn einde-loze verzoening. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen in gesprek met conferentiebezoekers.

'Met kleine middelen'

Ouderling Stephen A. West
van de Zeventig

Mogen we moed, geloof en troost putten uit de kleine en onopvallende daden van vriendelijkheid, nederigheid en toewijding van de volgelingen van Christus.

Een paar jaar geleden waren mijn vrouw en ik geroepen om een kleine gemeente in het centrum van een stad in het oosten van het land te steunen. De gemeente bestond uit ongeveer vijfendertig leden. De gemeentepresident, Daniel Sawyer, een man voor wie ik grote bewondering heb, was misschien de enige in de gemeente die meer dan drie of vier jaar lid was van de kerk. We hielden onze bijeenkomsten in een rijtjeshuis in een van de ergste probleemwijken van de stad. Het huis lag in een straat waar tijdens de enorme rellen van 1968 veel gebouwen in brand gestoken en geplunderd waren. Sommige waren 25 jaar na dato nog steeds niet gerestaureerd of herbouwd. Aan de voorzijde van het huis waren trappen die van het trottoir naar een paar kamers leidden die als klaslokalen en kantoor dienden.

Een andere deur rechts van het trottoir leidde via een paar binnen-trappen naar de kelder die was ingericht met een avondmaalstafel, een podium voor de spreker en klapstoelen. Een aantal van onze mooiste kerkervaringen vond plaats in dat gebouw.

Op een zondag, midden onder de avondmaalsdienst, kwam een vrouw binnenlopen. Ze was dakloos en droeg vuile, gescheurde kleren. Ze hoestte, rochelde en snoot haar neus in een vieze zakdoek. Met een luide schorre stem zei ze: 'Ik wil zingen! Ik wil bidden!' en liep naar de voorste rij, waar ze naast een zuster ging zitten die een witte blouse droeg. Ze leunde tegen de zuster aan en legde haar hoofd op diens schouder. De zuster sloeg onmiddellijk haar armen om de gast heen en hield haar de rest van de dienst vast. Toevallig had de spreker het over de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan' toen de vrouw binnenkwam. Terwijl de vrouw hoestte en rochelde, ging hij verder met de gelijkenis. Aan het eind van zijn toespraak haalde hij een tekst aan en plotseling vulde de dakloze vrouw deze met een harde stem aan. Na afloop van de avondmaalsdienst sprak ik met de spreker over de gebeurtenis en we waren van mening dat het waarschijnlijk lang geleden was sinds iemand een arm van genegenheid om onze bezoeker heen had geslagen. We vroegen ons af welk voorbeeld we konden krijgen dat een betere illustratie was van deze gelijkenis dan het voorbeeld dat we net hadden gezien, en

we moesten denken aan de woorden van de Heiland die voorafgingen aan deze gelijkenis: 'Gij zult (. . .) uw naaste [liefhebben] als uzelf.'²

Een tweede ervaring in de gemeente had te maken met een plichtsgetrouwe vrouw die trouw tiendezakjes gaf met daarin een paar muntjes. Op een dag kwam ze naar de kerk met in haar hand een plastic zakje met een stuk droog brood. Ze gaf ons het zakje en zei: 'Als je bij een kerk wilt horen, moet je iets bijdragen. Ik kan niet veel bijdragen, maar ik kan wel het brood voor het avondmaal geven'.

Toen we haar brood gebruikten, kreeg de gebeurtenis van die dag een bijzondere betekenis. Ik moest denken aan de volgende verzen:

'En [Jezus] ging tegenover de offerkist zitten en zag met aandacht, hoe de schare korpelgied wierp in de offerkist. En vele rijken wierpen er veel in. En er kwam een arme weduwe, die er twee koperstukjes in wierp, dat is een duit. En Hij riep zijn discipelen en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben. Want allen hebben erin geworpen van hun overvloed, maar zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonderhoud.'³

Een derde ervaring in de gemeente vond plaats toen de leden er tijdens de zondagsschool over spraken wanneer je iemand die om hulp vraagt iets moet geven. Een van de leden, die samen met zijn vrouw uit Afrika was gekomen voor een vervolgopleiding, stak zijn hand op en vertelde ons het volgende. Toen hij op weg naar huis was, had een man een pistool tegen zijn borst gehouden en al zijn geld geëist. De broeder haalde zijn geld uit zijn zak en gaf het de man en zei: 'Als je zo hard geld nodig hebt, heb ik nog meer'. Hij deed zijn koffertje open, haalde nog meer geld te voorschijn en zei: 'Begrijp wel dat je dit geld niet van mij neemt. Ik geef je het in de naam van de Heer, omdat je het nodig hebt'. Hij vertelde dat de overvaller hem verbaasd aankeek,

zijn pistool weer wegstak en vroeg: 'Waar woont u? Ik breng u wel even thuis, u bent een veel te goed mens om in deze buurt te lopen. U bent hier niet veilig.'

Onderweg naar zijn appartement werden ze plotseling omgeven door politieauto's. Een vrouw had de overval vanuit haar raam gezien en de politie gebeld. De politie arresteerde de overvalleur en nam hem mee. Omdat de broeder het slachtoffer was, moest hij later getuigen tijdens de rechtszitting. Daar vertelde hij dat de overvalleur weliswaar het geld geëist had, maar dat hij het hem in de naam van de Heer had gegeven, want als de man het geld zo hard nodig had, dan wilde hij het hem geven.

Sindsdien gaan mijn gedachten bij de woorden van de Heiland '(...) neemt iemand u uw mantel af, laat hem ook het hemd nemen'⁴ niet alleen terug naar het beloofde land, maar ook naar die gevaarlijke buurt in de stad in het oosten.

Dit zijn slechts een paar gebeurtenissen uit onze tijd waar niet velen getuige van zijn geweest. Maar ze gaan over mensen die onder moeilijke omstandigheden een enorm voorbeeld waren. Een van de leden wees naar mijn veertig jaar oude Boek van Mormon met zijn door het gebruik grotendeels gescheurde leren kaft, gerefelde hoeken en zichtbare kartonnen binnenkaft en zei: 'Veel van de leden in onze gemeente zijn als uw Boek van

Mormon (...) gerefeld en gescheurd aan de buitenkant, maar binnenin zitten ze vol met grote en belangrijke ideeën.'

Ten slotte wil ik u vertellen over een negenjarig Spaans-Amerikaans meisje waarmee ik een doopgesprek mocht hebben. Ik vroeg haar of ze wist wie Jezus was. Haar antwoord was: 'Ja'. 'Wie is Hij dan?', vroeg ik. Ze spreidde haar armen boven haar hoofd en gebaarde naar alles wat ze maar zag en zei: 'Dat is allemaal van Hem!' Kan welke negenjarige dan ook, of een van ons misschien, het beter samenvatten? In vijf woorden had ze de Heiland op eenvoudige wijze beschreven: 'Dat is allemaal van Hem!'. Toen het gesprek afgelopen was, zei ze tegen

haar moeder dat ze de kapel niet wilde verlaten omdat ze die nacht in 'Jezus' huis' wilde slapen. 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige en waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.'⁵

De Heiland zei tegen zijn discipelen in de nieuwe wereld: '(. . .) dit is mijn evangelie; en gij weet, wat gij in mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen. Daarom, indien gij deze dingen doet, zijt gij gezegend (. . .)'⁶

In het midden des tijds raakte de Heiland soms eens iemand aan, of sprak Hij eens een vriendelijk woord, gaf voedsel (zowel letterlijk als geestelijk) aan de hongerigen, raad aan wie het nodig hadden. Hij bad met de angstigen, was vriendelijk voor de uitgestotenen, had de kinderen lief en respecteerde hen, toonde medeleven voor hen die het moeilijk hadden. 'En zo zien wij, dat de Here met kleine middelen grote dingen teweeg kan brengen.'⁷ 'Verflauwt daarom niet in goetdoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.'⁸

Mogen we in onze tijd waarin zoveel in het dagelijks leven erop lijkt te duiden dat de wereld de verkeerde kant opgaat, moed, geloof en troost putten uit de kleine en onopvallende daden van vriendelijkheid, nederigheid en toewijding van de volgelingen van Christus. Dat we in ons eigen leven de lessen die de Heiland ons bijna tweeduizend jaar geleden leerde, mogen toepassen, is mijn gebed. En ik wil mijn getuigenis eraan toevoegen dat Hij leeft en dat doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

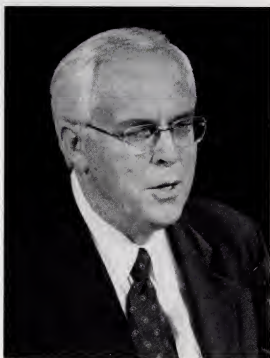
NOTEN

1. Zie Lucas 10:30–37.
2. Lucas 10:27.
3. Marcus 12:41–44.
4. Lucas 6:29.
5. Johannes 17:3.
6. 3 Nepht 27:21–22.
7. 1 Nepht 16:29.
8. LV 64:33.

Trouwe volgelingen

Ouderling Robert J. Whetten
van de Zeventig

De Heiland wil dat wij, als zijn trouwe volgelingen, net als Hij, anderen onvoorwaardelijker, zuiverder, volmakter liefhebben.

In die bovenzaal, toen Hij met de elf apostelen alleen was, gebruikte Jezus die laatste leermomenten van zijn bediening op aarde om duidelijk te maken: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb. (. . .) Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.'¹ Hij spreekt over zijn naderende dood en opstanding: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.'² Hij bevestigt dat Hij de Zoon van God is: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.'³ En Hij belooft dat zijn Vader hun een andere trooster, de Heilige Geest, zal sturen: '[Hij] zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.'⁴

Jezus' onvoorwaardelijke liefde voor ons zette Hem aan tot zijn

zoenoffer voor onze zonden. Wij behoren het voorbeeld van zijn leven na te volgen. Zonder zijn liefde zouden we niet naar onze hemelse Vader terug kunnen keren. We behoren zijn wijze van leven na te volgen. Zijn manier moet de onze zijn. 'Welk soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar Ik zeg u: Zoals Ik ben!⁵ Hij liet ons zien dat we goed moeten doen, dat het geestelijk en lichamelijk welzijn van onze naasten net zo belangrijk is als het onze, en dat we oprechte zorg en meegevoel moeten tonen voor alle kinderen van onze hemelse Vader. Moroni omschrijft christelijke liefde als naastenliefde. 'En nu weet ik, dat deze liefde, die Gij voor de mensenkinderen hebt gehad, reine liefde is; daarom kunnen de mensen zonder reine liefde of naastenliefde niet die plaats beërven, die Gij in de woningen uws Vaders hebt bereid.'⁶ Het is niet genoeg om te zeggen dat we Hem geloven en van Hem houden, op de laatste dag moeten we in het bezit bevonden worden van zijn tedere liefde voor anderen. Wij hoeven niet, net als Hij, ons leven voor anderen te geven, maar net als onze Heiland moeten we anderen tot zegen zijn door te geven wat we hebben — onze tijd, onze talenten, onze middelen en onszelf.

Mormon geeft ons de aansporing: 'Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die *trouwe volgelingen* zijn van zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort.'⁷ Net als geloof is christelijke liefde een gave van de Geest, verleend volgens de beginselen van

rechtschapenheid en in overeenstemming met ons niveau van gehoorzaamheid aan de wetten waarop deze is gegrond. En net als geloof moet liefde beoefend worden om te groeien. Allemaal leven we één dag tegelijk en, ongeacht onze leeftijd of omstandigheden, worden we elke dag voor keuzen gesteld in onze relatie tot anderen. Als we onszelf vergeten en anderen vol meegevoel een helpende hand toesteken, zal de Geest ons zuiveren en vormen, en zullen we begrijpen wat Paulus bedoelde met: 'Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw.¹⁸ De liefdevolle dienst die we anderen onzelfzuchtig bewijzen, zal goddelijke liefde worden en ons veranderen 'en wij [zullen] aan Hem gelijk zijn, wanneer Hij zal verschijnen.'¹⁹

Brigham Young heeft gezegd: 'Wij dienen onze liefdevolle werken in de eerste plaats te doen in het gezin waartoe wij behoren en ze dan uit te

breiden tot anderen.'¹⁰ Koning Benjamin raadde ouders aan hun kinderen te leren 'elkander lief te hebben en elkander te dienen.'¹¹ Die twee — liefde en dienstbetoon — horen bij elkaar. President Kimball heeft gezegd: 'God ziet ons echt en waakt over ons. Maar meestal voorziet Hij door een andere sterveling in onze behoeften. Daarom is het in het koninkrijk van groot belang dat we elkaar helpen.'¹²

In januari van dit jaar werd de stad Armenia in de centrale bergketen van Colombia door een aardbeving verwoest. Bezorgde ringpresidenten belden het gebiedspresidium in Quito om inlichtingen over de noden van de leden in Armenia. Het districts-presidium bevestigde dat veel leden hun huis kwijt waren en onderdak hadden gevonden in de vier onbeschadigde kerkgebouwen, maar dat ze dringend voedsel en kleding nodig hadden. De ZHV en de priesterschapsleiders kwamen in actie en een stroom van voedsel en kleding

van leden uit heel Colombia werd in elke stad afgeleverd in een daarvoor aangewezen kerkgebouw. Neidi van zeven was met haar ouders meegekomen naar de kerk in de stad Cali en keek toe terwijl bisschop Villareal giften van de leden in ontvangst nam.

'Bisschop, hoe kan ik de kinderen in Armenia helpen?'

'Neidi, je ouders hebben al geholpen.'

Ze liep naar de andere kant van de kerk en zag dat er weinig kinderkleding en helemaal geen kinderschoenen waren ingepakt. Neidi ging met haar schoenen in de hand terug naar de bisschop: 'Nu weet ik hoe ik kan helpen, geef deze schoenen alstublieft aan een ander meisje in Armenia dat de hare kwijt is.' Haar blote voetjes maakten geen geluid toen ze zachtjes wegliep.

Koning Benjamin gaf zijn volk de raad om gehoor te geven aan de ingevingen van de Heilige Geest, waardoor 'de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de

verzoening van Christus, de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde.¹³

Laat in de lente van 1829, toen de wonderbaarlijke herstelling begon, zei de Heer door de profeet Joseph Smith tegen Joseph Knight: 'En niemand kan bij dit werk behulpzaam zijn, tenzij hij ootmoedig en vol liefde is.'¹⁴ In deze tijd wordt elke jongeman die het waardig is, gevraagd op een voltijdzending van twee jaar te gaan. Als zendingen zijn evangelie verkondigen en anderen bijstaan met heel hun hart, macht, verstand en sterkte, worden hun gaven van de Geest verleend, inclusief christelijke liefde voor degenen die zij dienen. Dienstbetoon door zendingen kan en moet de basis worden van een gelukkig leven, gebouwd op liefde en hulp aan anderen.

Het moederschap is, net als het priesterschap, een goddelijke roeping om te dienen en voor anderen te zorgen. Wie kan, als hij getuige is geweest van de liefde van een moeder voor haar kind, ontkennen dat

die liefde van God komt? Zusters, diezelfde christelijke liefde kunt u en moet u uw hele leven ook aan anderen geven.

Toen de rijke man naar Jezus toekwam en vroeg: 'Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven', herhaalde Jezus de geboden, en de man antwoordde: 'Dat alles heb ik in acht genomen; waarin schiet ik nog te kort? Jezus zeide tot hem: Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij.'¹⁵

Als zijn huidige discipelen behoeren wij te vragen: 'waarin schiet ik nog te kort?' U kunt goed doen, u kunt anderen liefhebben en helpen in uw gezin, in de kerk en in de samenleving. Op een bepaald moment moet u bereid zijn 'Hem alles te geven wat gij hebt en zijt.'¹⁶

Een aantal van de trouwste volgelingen die ik ken, zijn echtparen die voorlopig afgezien hebben van het gemak en het plezier van hun pensioen en Hem gevolgd hebben door een voltijdzending in zijn koninkrijk. Als u samen betere discipelen wilt worden, praat dan met uw bisschop over een zending. Elk zendingengebied in de kerk heeft meer zendingsechtparen nodig en de honderd tempels die we binnenkort zullen hebben, hebben werkers nodig. President Hinckley heeft gezegd:

'Waarom zijn zendingen gelukkig? Omdat zij zich verliezen in de dienst aan anderen.

'Waarom zijn degenen die in de tempels werken gelukkig? Omdat hun werk van liefde in ieder opzicht in harmonie is met het grote plaatsvervangende werk van de Heiland van de mensheid.'¹⁷

Ik ben dankbaar dat ik dierbare mensen om me heen heb die met hun liefde en hulp tot zegen zijn geweest. Net als de bekeerlingen in Alma's tijd moeten we, als we zijn volk genoemd willen worden, 'gewillig [zijn] elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen worden.'¹⁸ Allemaal kennen we wel trouwe volgelingen die de lasten van velen

gedragen hebben door hun christelijke liefde en hulp. Ernest LeRoy Hatch was de dokter in de gemeenschap in het noorden van Mexico waar ik ben opgegroeid. Hij was ook mijn zendingspresident en heeft nog diverse andere zendingen vervuld. Een groot deel van zijn leven heeft hij de tekst van de lofzang 'Heer, geef mij meer reinheid' bij zich gedragen. De laatste twee regels luiden: 'Meer blijven in Christus, meer sterkte in U, meer lust U te dienen, Heer, geef mij dit nu.'¹⁹

De Heiland wil dat wij, als zijn trouwe volgelingen, net als Hij, anderen onvoorwaardelijker, zuiverder, volmaakter liefhebben. Net als in het verleden blijven zijn apostelen en profeten ook in onze tijd het voorbeeld geven en ons vertellen dat die christelijke liefde het belangrijkste is van het evangelie. Ik heb hun liefde voor elkaar en voor ieder van ons gezien en gevoeld. Ik getuig dat zij trouwe volgelingen van Jezus Christus zijn. Deze kerk is zijn koninkrijk op aarde. We hebben zijn en hun voorbeeld van liefde en dienstbetoon; mogen ook wij trouwe volgelingen zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

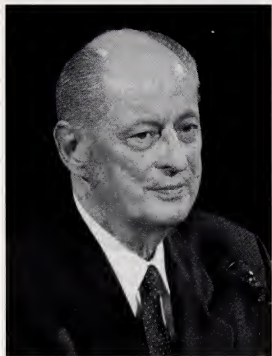
NOTEN

1. Johannes 13:34, 35.
2. Johannes 15:13.
3. Johannes 14:6.
4. Johannes 14:26.
5. 3 Nephi 27:27.
6. Ether 12:34.
7. Moroni 7:48; cursivering toegevoegd.
8. Galaten 5:22.
9. Moroni 7:48.
10. *Discourses of Brigham Young*, bezorgd door John A. Widtsoe (1954), blz. 271.
11. Mosiah 4:15.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), blz. 252.
13. Mosiah 3:19.
14. Leer en Verbonden 12:8.
15. Matteüs 19:16, 20-21.
16. Mosiah 2:34.
17. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, blz. 595.
18. Mosiah 18:8.
19. Lofzang 94.

Het gezin sterken: onze heilige taak

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De sleutel om ons gezin te sterken, ligt in het feit of wij de Geest van de Heer bij ons thuis hebben. Het doel van het gezin is om op het enge en smalle pad te blijven.

Het gezin sterken is onze heilige taak als ouders, kinderen, familieleden, leiders, leerkrachten en leden van de kerk.

Uit de Schriften kunnen we duidelijk leren hoe belangrijk het is om het gezin te sterken. Vader Adam en moeder Eva hebben hun zoons en dochters in het evangelie onderwezen. Het offer van Abel werd door de Heer aanvaard. Hij had de Heer lief. Kaïn had echter 'Satan liever dan God' en beging ernstige zonden. Adam en Eva 'bedreven rouw voor het aangezicht des Heren over Kaïn en zijn broederen', maar zij bleven hun kinderen in het evangelie onderwijzen (zie Mozes 5:12, 18, 20, 27; 6:1, 58).

We moeten begrijpen dat alle kinderen verschillende gaven en

talenten hebben. Sommigen hebben, net als Abel, bij hun geboorte de gave van geloof ontvangen. Anderen hebben moeite met iedere beslissing die ze moeten nemen. Als ouders mogen we door de zoektocht en de strijd van onze kinderen ons eigen geloof in de Heer niet verliezen.

Alma de jonge, die 'werd gefolterd en gekweld door de herinnering aan [zijn] vele zonden', herinnerde zich de woorden van zijn vader over 'de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen' (Alma 36:17). De woorden van zijn vader waren de aanleiding tot zijn bekering. Onze kinderen zullen zich onze leringen en ons getuigenis op soortgelijke wijze herinneren.

De tweeduizend jeugdige soldaten in het leger van Helaman hebben getuigd dat hun rechtschapen moeders hun in het evangelie hadden onderwezen (zie Alma 56:47-48).

In een tijd van geestelijk onderzoek heeft Enos gezegd: 'De woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven (. . .) had ik ter harte genomen' (Enos 1:3).

In de Leer en Verbonden zegt de Heer dat ouders hun kinderen moeten 'onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het

opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn (. . .).

'En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (68:25, 28).

Als we onze kinderen door woord en ons voorbeeld in het evangelie onderwijzen, wordt ons gezin geestelijk gesterkt.

De woorden van de hedendaagse profeten zijn duidelijk met betrekking tot onze heilige taak om ons gezin geestelijk te sterken. In 1995 hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen een proclamatie aan de wereld uitgegeven, waarin staat dat 'het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen. (. . .) Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. (. . .) Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, [en] de geboden van God moeten naleven.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93; zie ook *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.)

In februari van dit jaar heeft het Eerste Presidium een oproep aan alle ouders uit laten gaan: 'Wij vragen de ouders hun uiterste best te doen om hun kinderen de beginselen van het evangelie bij te brengen en in de kerk groot te brengen. In het gezin krijgt een rechtschapen leven vorm, en het gezin kan dan ook door niets of niemand worden vervangen, omdat alleen daar de noodzakelijke en door God gegeven taken kunnen worden uitgevoerd.'

In die brief heeft het Eerste Presidium gezegd dat als ouders hun kinderen in de beginselen van het evangelie onderwijzen en opvoeden, zij hun gezin tegen schadelijke invloeden kunnen beschermen. Ook hebben zij ouders en kinderen de volgende raad gegeven: 'Wij raden ouders en kinderen aan de hoogste prioriteit te geven aan gezinsgebed, gezinsavond,

evangeliestudie enonderwijs, en opbouwende activiteiten. Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.' (Brief van het Eerste Presidium, 11 februari 1999; geciteerd in *Church News*, 27 februari 1999, blz. 3.)

Met de hulp van de Heer en zijn

leer, kunnen alle schadelijke gevolgen van de moeilijkheden in een gezin begrepen en overwonnen worden. Wat de behoeften van de gezinsleden ook zijn, wij kunnen ons gezin sterken als we de raad van de profeten opvolgen.

De sleutel om ons gezin te sterken, ligt in het feit of wij de Geest van de Heer bij ons thuis hebben. Het doel van het gezin is om op het enge en smalle pad te blijven.

Ik wil graag een aantal ideeën en praktische voorbeelden noemen waardoor we erachter kunnen komen op welke gebieden ons gezin gesterkt moet worden. Ik doe dat in de geest van aanmoediging, en ik weet dat ieder gezin — en ieder gezinslid — anders is.

- We moeten ervoor zorgen dat ons huis veilig is, en dat ieder gezinslid liefde en een gevoel van geborgenheid ervaart. Denk eraan dat ieder kind verschillende gaven en talenten heeft en een persoon is die bijzondere liefde en zorg nodig heeft.

- Vergeet niet: 'Een zacht antwoord keert de grimmigheid af' (Spreuken 15:1). Toen mijn vrouw en ik in de Salt Lake-tempel trouwden, gaf ouderling Harold B. Lee ons wijze raad: 'Als je boos je stem verheft, zal de Geest je huis verlaten.' We moeten nooit uit boosheid onze kinderen uit ons hart of ons huis verbannen. Onze kinderen moeten net als de verloren zoon weten dat als ze tot bezinning komen, ze bij ons voor liefde en raad terecht kunnen.

- Besteed tijd met uw kinderen afzonderlijk. Laat hen de activiteit en het onderwerp van gesprek uitkiezen. Zorg ervoor dat er geen afleidingen zijn.

- Moedig hun eigen geestelijke gedrag aan — zoals persoonlijk gebed, schriftstudie en vasten voor bijzondere behoeften. Meet hun geestelijke groei af aan hun gedrag en hun taalgebruik.

- Bid dagelijks met uw kinderen.

- Lees samen uit de Schriften. Ik kan me nog herinneren dat wij als kinderen op de grond zaten en naar onze ouders luisterden die uit de Schriften voorlezen. Soms vroegen ze ons: 'Wat betekent die tekst voor jou?' of 'Wat vind je van die tekst?' En dan luisterden zij naar ons als wij in onze eigen woorden iets over die tekst zeiden.

- Lees de woorden van de hedendaagse profeten en andere geïnspireerde artikelen voor kinderen, tieners en volwassenen in *De Ster*.

- We kunnen thuis voor goede muziek zorgen door samen lofzan-

gen en liederen uit *Kinderliedjes* te zingen.

- Houd iedere week gezinsavond. Als ouders zijn we soms te bang om tot onze kinderen te getuigen of hen in iets te onderwijzen. Ik ben daar in mijn leven ook schuldig aan geweest. We moeten met onze kinderen over onze geestelijke gevoelens praten en ons getuigenis aan hen geven.

- Houd gezinsraad om plannen en problemen te bespreken. (Sommige effectieve gezinsraden worden onder vier ogen gehouden.) Zorg ervoor dat onze kinderen weten dat hun ideeën belangrijk zijn. Luister naar hen en leer van hen.

- Nodig de zendelingen uit om bij u thuis les aan vrienden te geven die minder actief of geen lid zijn.

- Laat door uw voorbeeld zien dat de kerkleiders steunen.

- Eet zoveel mogelijk samen en praat dan met elkaar.

- Werk als gezin samen, ook als het misschien sneller of gemakkelijker is om iets zelf te doen. Praat met uw zoons en dochters terwijl u samen werkt. Ik had die gelegenheid elke zaterdag met mijn vader.

- Leer uw kinderen hoe ze een goede vriend kunnen zijn en zorg ervoor dat hun vrienden zich bij u thuis voelen. Leer ook de ouders van hun vrienden kennen.

- Laat uw kinderen door middel van uw voorbeeld zien hoe zij met hun tijd en geld moeten omgaan. Breng hun zelfredzaamheid en het belang van vooruitzien bij.

- Vertel uw kinderen over de geschiedenis van hun voorouders en uw familiegeschiedenis.

- Ontwikkel familietradities. Ga samen met vakantie en houd rekening met de behoeften en talenten van uw kinderen. Zorg ervoor dat zij gelukkige herinneringen aan hun jeugd zullen hebben en dat zij hun talenten en gevoelens van zelfvertrouwen ontwikkelen.

- Zorg ervoor dat u hen door uw woord en uw voorbeeld zedelijke normen bijbrengt, en de wil om de geboden te onderhouden.

- Na mijn doop en bevestiging nam mijn moeder mij ter zijde en

vraag: 'Hoe voel je je nu?' Ik beschreef het warme gevoel van vrede, troost en geluk zo goed mogelijk. Mijn moeder legde uit dat mijn gevoel de gave was die ik zojuist had ontvangen — de gave van de Heilige Geest. Ze vertelde me dat ik die gave voortdurend bij me zou hebben als ik ernaar zou leven. Die woorden zij mij altijd bijgebleven.

Vertel uw kinderen over het belang van de doop en de bevestiging, de gave van de Heilige Geest, het avondmaal, het priesterschap en de tempelverbonden. Uw kinderen verdienen te weten hoe belangrijk het is om een tempelaanbeveling waardig te zijn, en om zich op het tempelhuwelijk voor te bereiden.

- Als u nog niet in de tempel aan uw partner en kinderen bent verzegeld, werk er dan als gezin aan om de tempelzegens te ontvangen. Stel daar als gezin doelen voor.

- Wees uw priesterschap waardig, en gebruik het om het leven van uw gezinsleden tot zegen te zijn.

- Wijd uw huis door de macht van het Melchizedeks priesterschap.

Er zijn ook hulpmiddelen buitenshuis beschikbaar. Als u daar verstandig gebruik van maakt, kunnen zij uw gezin tot zegen zijn.

- Moedig uw kinderen aan om in de kerk en in de samenleving dienstbaar te zijn.

- Praat met leerkrachten, trainers, adviseurs en kerkleiders over de zorgen en behoeften van uw kinderen.

- Weet wat uw kinderen in hun vrije tijd doen. Wees een goede invloed op hun keuze van films, televisieprogramma's en video's. Als ze het internet gebruiken, weet dan wat ze doen. Zorg ervoor dat zij het belang van gezond amusement inzien.

- Moedig nuttige schoolactiviteiten aan. Weet wat uw kinderen studeren. Help hen met hun huiswerk. Zorg ervoor dat zij het belang van een opleiding en de voorbereiding op een carrière inzien.

- Jongevrouwen, ga naar de ZHV als je 18 jaar wordt. Sommigen van jullie vinden die overgang misschien moeilijk. Je bent misschien bang dat

je er niet thuis voelt. Maar jonge zusters, dat is niet het geval. Er is veel voordeel uit de ZHV te halen. De ZHV kan je leven lang een zegen zijn.

- Jongemannen, eer het Aäronisch priesterschap. Het is het voorbereidende priesterschap, als voorbereiding op het Melchizedeks priesterschap. Word actief lid van het ouderlingenquorum als het Melchizedeks priesterschap je is verleend. De broederschap, de lessen en de kansen om anderen te dienen zullen je levenslang tot zegen zijn.

Ieder gezin kan op de een of andere manier gesterkt worden, als de Geest van de Heer bij ons thuis is en wij het goede voorbeeld geven.

- Handel vanuit uw geloof; reageer niet uit angst. Als onze tieners de normen in het gezin gaan testen, moeten ouders de Heer raadplegen over de specifieke behoeften van elk gezinslid. Dit is de tijd om hen meer lief te hebben en bij te staan, en meer te praten over het doen van goede keuzes. Het kan beangstigend zijn om onze kinderen de ruimte te geven om van hun verkeerde keuzes te leren, maar de kans dat zij voor de normen van het gezin zullen kiezen, is groter als die keuze vanuit hun zelf komt, en niet wordt opgelegd. De manier van liefde en aanvaarding die de Heer gebruikt, is beter dan de manier van dwang en onderdrukking die Satan gebruikt — vooral als het tieners betreft.

- Denk aan de woorden van de profeet Joseph Smith: 'Niets kan beter op de mens inwerken om hun zonden te verzaken dan hen aan de hand te leiden en liefdevol over hen te waken. Als iemand mij maar een beetje vriendelijkheid en liefde betoont, wat hebben ze dan een macht over mijn ziel, terwijl het tegenovergestelde allerlei harde gevoelens opwekt en de geest deprimeert.' (*Zie Leringen van de profeet Joseph Smith*, samengesteld door, Joseph Fielding Smith [1976], blz. 216.)

- Hoewel de wanhoop toeslaat als een van onze kinderen ondanks onze inspanningen van het rechte

De ouderlingen William R. Bradford en L. Lionel Kendrick van de Zeventig.

pad afdwaalt, kunnen de volgende woorden van Orson F. Whitney ons troost bieden: 'Ook al dwalen sommige schapen af, het oog van de herder volgt hen, en vroeg of laat zullen ze de armen van de goddelijke voorzienigheid voelen die zich naar hen uitstrekken en hen terugtrekken naar de kudde. Of het nu in dit leven is, of hierna, ze zullen terugkomen. Ze zullen wel hun schuld aan de gerechtigheid moeten betalen; ze zullen lijden wegens hun zonden; ze zullen een pad vol doornen moeten begaan; maar als dat hen uiteindelijk, net als de boetvaardige verloren zoon, terugleidt naar een vergevensgezin [moederen] vaderhart en thuis, is die pijnlijke ervaring niet voor niets geweest. Bid voor uw onvoorzichtige en ongehoorzame kinderen; houd hen vast door uw geloof. Blijf hopen, blijf vertrouwen, totdat u de verlossing door God ziet.' (Orson F. Whitney, in Conference Report, april 1929, blz. 110.)

• En als u alleenstaand bent? Geldt die raad aan de gezinnen dan ook voor u? Ja zeker. We moeten die allemaal in dit aardse leven leren. Ongehuwde, volwassen leden kunnen vaak een bijzondere kracht aan het gezin verlenen. Ze kunnen een enorme bron van steun, aanvaarding en liefde in hun ouderlijk gezin en de gezinnen in hun omgeving zijn.

• Veel volwassen leden uit de familie geven ook veel ouderlijke raad. Grootouders, tantes en ooms, broers en zussen, neven en nichten, en andere familieleden kunnen een grote invloed op het gezin hebben. Ik wil graag de leden van mijn eigen familie bedanken die mij door hun voorbeeld en getuigenis hebben gesterkt. Soms kunnen bepaalde familieleden bepaalde dingen zeggen die ouders niet kunnen zeggen zonder problemen te veroorzaken. Na een lang gesprek onder vier ogen met haar moeder zei een jongevrouw: 'Het is erg om aan u en papa te vertellen dat ik iets ver-

keerd heb gedaan. Maar het zou nog erger zijn als ik het aan tante Sheri zou moeten vertellen. Ik kan haar toch niet teleurstellen.'

Omdat we weten dat we hier op aarde zijn om te leren en ons geloof te ontwikkelen, moeten we begrijpen dat er een tegenstelling in alle dingen is. Tijdens een gezinsraad bij ons thuis zei mijn vrouw een keer: 'Als je denkt dat iemand een volmaakt gezin heeft, dan ken je ze gewoon niet goed genoeg.'

Broeders en zusters, laten we als ouders acht slaan op de aansporing, ja, de berisping, die de Heer in 1833 aan Joseph Smith en andere kerkleiders heeft gegeven, om '[ons] eigen huis in orde [te] brengen' (LV 93:43). 'Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen' (LV 93:40). '[Ons] gezin in orde brengen, en er voor zorgen, dat zij thuis ijveriger zijn en meer belangstelling tonen en altijd bidden, anders zullen zij uit hun plaats worden verwijderd' (LV 93:50).

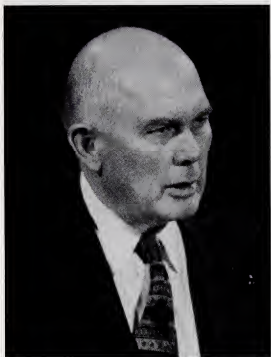
De profeten van tegenwoordig hebben een soortgelijke aansporing en waarschuwing laten horen aan ouders om hun gezin in orde te brengen. Mogen wij allen gezegend worden met de inspiratie en liefde om in geloof aan de problemen thuis werken. Dan zullen we weten dat we door deze beproevingen dichter bij de Heer en elkaar komen. Mogen wij naar de stem van de profeet luisteren en ons gezin in orde brengen (zie LV 93:41-49). Het gezin wordt gesterkt als we dichter tot de Heer naderen. Ieder gezinslid wordt gesterkt als we elkaar liefhebben en steunen. 'Als u mij opheft, zal ik u opheffen; en dan zullen wij samen vooruitgang maken.' (Een spreuk van de Quakers.)

Mogen wij in staat zijn om de Geest van de Heer bij ons thuis te verwelkomen en te behouden, zodat ons gezin zal worden gesterkt. Ik hoop en bid dat al onze gezinsleden op het 'enge en smalle pad' zullen blijven, 'dat naar het eeuwige leven leidt' (zie 2 Nephi 31:18). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De getuige Martin Harris

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een van Martins belangrijkste bijdragen voor de kerk, waarvoor hij voor altijd geëerd zou moeten worden, was zijn financiering van de publicatie van het Boek van Mormon.

DE WET VAN DE GETUIGEN

Getuigen en getuigenissen zijn van groot belang in Gods plan voor het heil van zijn kinderen. Als lid van de Godheid heeft de Heilige Geest de functie om te getuigen van de Vader en de Zoon (zie 2 Nephi 31:18). De Vader heeft van de Zoon getuigd (zie Matteüs 3:17; 17:5; Johannes 5:31-39) en de Zoon heeft van de Vader getuigd (zie Johannes 17). De Heer heeft zijn dienstknechten opgedragen om van Hem te getuigen (zie Jesaja 43:10; Mosiah 18:9; LV 84:62), en alle profeten hebben van Jezus Christus getuigd (zie Handelingen 10:43; Openbaring 19:10).

In de Schriften staat: 'Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1; LV 6:28; zie ook

Deuteronomium 19:15). Voor de belangrijkste verordeningen van het heil — doop, huwelijk, en andere tempelverordeningen — zijn getuigen vereist (zie LV 127:6; 128:3).

De Bijbel getuigt van Jezus Christus, door profetieën over zijn komst, door verslagen van zijn bediening, en door het getuigenis van degenen die zijn boodschap in de wereld hebben uitgedragen. Het Boek van Mormon heeft dezelfde inhoud: getuigen voorafgaand aan, tijdens, en na de bediening van de Messias. Daarom heeft het nu als ondertitel: 'Een getuige van Jezus Christus'.

GETUIGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

Er zijn getuigen van het Boek van Mormon zelf. Ik heb besloten te spreken over het belang van hun getuigenis, en over het leven van een van hen.

Toen Joseph Smith bezig was met de vertaling van het Boek van Mormon, openbaarde de Heer dat de wereld, in aanvulling op het getuigenis van de profeet, het getuigenis zou hebben 'van drie van mijn dienstknechten, die Ik zal roepen en ordenen, en aan wie Ik deze dingen zal tonen' (LV 5:11; zie ook Ether 5:2-4; 2 Nephi 27:12-13). 'Zij zullen met zekerheid weten, dat deze dingen wáár zijn', zei de Heer, 'want van de hemel zal Ik het hun bekendmaken' (LV 5:12).

Er waren ook nog acht getuigen,

maar dat is een onderwerp voor een andere keer.

De drie mannen die uitgekozen werden als getuige van het Boek van Mormon waren Oliver Cowdery, David Whitmer, en Martin Harris. Hun geschreven 'getuigenis der drie getuigen' is toegevoegd aan bijna alle honderd miljoen exemplaren van het Boek van Mormon die de kerk sinds 1830 heeft uitgegeven. Deze mannen getuigen plechtig dat zij 'de platen hebben gezien, die deze kroniek bevatten' en ook 'de graveerselen op de platen'. Zij geven hun getuigenis dat die geschriften 'werden vertaald door de gave en de macht Gods, want zijn stem heeft ons dat verkondigd'. Zij getuigen: 'Wij 'verklaren (. . .) in volle ernst, dat een engel Gods uit de hemel nederdaalde en de platen voor onze ogen neerlegde, zodat wij de platen zagen en beschouwden en ook de graveerselen erop; en wij weten, dat het door de genade van God de Vader en van onze Here Jezus Christus is, dat wij deze dingen konden zien en getuigen, dat ze waar zijn.'

En verder: 'De stem des Heren gebod ons, (. . .) dat wij hiervan zouden getuigen; daarom getuigen wij, uit gehoorzaamheid aan Gods geboden, van deze dingen.' ('Het getuigenis der drie getuigen', *Boek van Mormon*.)

Mensen die ontkennen dat er bovennatuurlijke wezens bestaan, kunnen dit opmerkelijk getuigenis verwerpen, maar mensen die openstaan voor wonderbaarlijke gebeurtenissen zullen het boeiend vinden. Aan het plechtige, geschreven getuigenis van de drie getuigen van wat zij zagen en hoorden — twee van hen tegelijkertijd en de derde bijna onmiddellijk daarna — behoren wij veel belang te hechten. We weten inderdaad dat op de verklaring van één getuige op grote wonderen aanspraak is gemaakt door veel religieuze mensen en dat in de nier-religieuze wereld het getuigenis van één getuige voldoende is geweest om zwaar te straffen en oordelen te vellen.

Mensen die ervaren zijn in het evalueren van een getuigenis over-

wegen gewoonlijk in hoeverre een getuige iets heeft zien gebeuren en of hij bevooroordeeld is. Als verschillende getuigen een identiek verslag geven van dezelfde gebeurtenis, zoeken sceptici bewijzen van een onderling complot of andere getuigen die hen kunnen tegenspreken.

Al die mogelijke bedenkingen in aanmerking genomen, behoudt het getuigenis van de drie getuigen van het Boek van Mormon zijn grote kracht. Alle drie hadden zij ruimschoots redenen en de gelegenheid om hun getuigenis te herroepen als dat vals was geweest, of om van mening te verschillen over details, als die niet nauwkeurig waren. Zoals bekend is, zijn alle drie getuigen, wegens onenigheid of jaloezie waarbij andere leiders van de kerk betrokken waren, geëxcommuniceerd binnen ongeveer acht jaar na de publicatie van hun getuigenis. Alle drie gingen zij hun eigen weg, zonder een complot aan te tonen. Maar tot het einde van hun leven — van twaalf tot vijftig jaar na hun excommunicatie — heeft geen van deze getuigen zijn gepubliceerd getuigenis herzien of ook maar iets gezegd dat twijfel oproept over de waarheidsgetrouwheid.

Bovendien is hun getuigenis nooit tegengesproken door andere getuigen. Men kan het verwerpen, maar hoe verklaart men dat drie mannen met een goede reputatie en tot het einde van hun leven eendrachtig bij dat geschreven getuigenis blijven terwijl ze uitgelachen werden en op andere manieren gedupeerd raakten? Net als voor het Boek van Mormon zelf is er geen betere verklaring voor dan in het getuigenis gegeven wordt, de plechtige verklaring van goede, eerlijke mannen die vertelden wat ze zagen.

MARTIN HARRIS

Omdat ik bijzonder geïnteresseerd ben in Martin Harris, heeft het me bedroefd hoe de meeste leden van de kerk over hem denken. Hij verdient iets beters dan dat men zich hem slechts herinnert als de man die onrechtmatig de eerste geschreven bladzijden van het Boek

van Mormon bemachtigde en ze vervolgens verloor.

Toen het Boek van Mormon werd uitgegeven, was Martin Harris bijna 47 jaar, meer dan twintig jaar ouder dan Joseph Smith en de andere twee getuigen. Hij was een welgesteld en gerespecteerd inwoner van Palmyra (New York). Hij bezat een boerderij van meer dan 97 hectare, groot voor die tijd en plaats. Zijn medeburgers vertrouwden hem veel functies en taken in de gemeenschap toe. Hij werd alom-

geacht vanwege zijn ijver en integriteit. Beoordelingen van tijdgenoten beschrijven hem als 'een vlijtige, hardwerkende boer, schrandere in zaken, sober', en 'strikt eerlijk in zakelijke aangelegenheden' (geciteerd in *Investigating the Book of Mormon Witnesses* [1981], blz. 96-97, 98).

Die welgestelde en eerlijke oudere man sloot vriendschap met de jonge en berooide Joseph Smith, gaf hem de vijftig dollar waarmee hij zijn schulden in Palmyra kon beta-

len en zich kon vestigen in het noordoosten van Pennsylvania, ongeveer tweehonderd kilometer ver. In april 1828 begon Joseph Smith daar aan zijn eerste definitieve vertaling van het Boek van Mormon. Hij dicteerde en Martin Harris schreef totdat ze een manuscript hadden van 116 bladzijden.

Doordat Martin aanhoudend vroeg of hij het manuscript thuis mocht laten zien, liet Joseph zich overhalen het aan hem mee te geven naar Palmyra, waar de bladzijden van hem gestolen werden, verloren raakten en waarschijnlijk verbrand werden. De Heer berispte Martin en Joseph daarvoor. Joseph had zijn vertaaltalent een tijd ongebruikt gelaten, en Martin werd berispt als 'een zondig mens', 'die de raadgevingen van God als niets heeft geacht en de heiligste beloften, voor God gedaan, heeft verbroken (. . .)' (LV 3:12-13; zie ook LV 10). Gelukkig kregen zowel Joseph als Martin later vergeving van de Heer, en het vertaalwerk werd hervat met andere schrijvers. Wij kennen Joseph onmiskenbaar eer toe voor zijn grote bediening, maar Martins getrouwheid daarna blijft overschaduw door twijfel, waarvan die belangrijke man verlost zou moeten worden.

Ik zal een aantal hoogtepunten uit Martins leven bespreken die volgden op de verschrikkelijke episode van het gestolen en verloren manuscript.

Ongeveer negen maanden na Martins berisping ontving de profeet Joseph een openbaring dat er drie getuigen zouden zijn van de platen en dat Martin, als hij zich zou vernederen, het voorrecht zou krijgen ze te zien (zie LV 5:11, 15, 24). Een paar maanden later werd Martin Harris gekozen als een van de drie getuigen en gaf het getuigenis dat ik hierboven beschreef.

Een van Martins belangrijkste bijdragen voor de kerk, waarvoor hij voor altijd geëerd zou moeten worden, was zijn financiering van de publicatie van het Boek van Mormon. In augustus 1829 gaf hij zijn huis en boerderij in onderpand aan de drukker, Egbert B. Grandin.

Zeven maanden later was de eerste druk, vijfduizend exemplaren van het Boek van Mormon, gereed. Later, toen de rekening betaald moest worden, werden het huis en een gedeelte van de boerderij verkocht voor drieduizend dollar. Zo gaf Martin Harris gehoor aan de openbaring van de Heer:

'Gij [moet] niet aan uw goederen (. . .) zijn gehecht, maar er vrijelijk van [afstaan] voor het drukken van het Boek van Mormon. (. . .)

'Betaal de schuld, die jij bij de drukker hebt gemaakt. Bijvind u van slavernij' (LV 19:26, 35).

Andere verslagen en openbaringen tonen Martin Harris' belangrijke betrokkenheid bij de activiteiten van de herstelde kerk en zijn relatie tot God. Hij was bij de organisatie van de kerk op 6 april 1830, en liet zich diezelfde dag dopen. Een jaar later werd hij geroepen om naar Missouri te reizen met Joseph Smith, Sidney Rigdon en Edward Partridge (zie LV 52:24). In Missouri kreeg hij dat jaar — 1831 — het gebod 'een voorbeeld voor de kerk [te] zijn door zijn gelden aan de bisschop der kerk over te dragen' (LV 58:35), en werd daarmee de eerste man die door de Heer bij zijn naam werd geroepen om zijn eigendom aan Zion toe te wijden. Twee maanden later werd zijn naam genoemd, om samen met Joseph Smith, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon en anderen te worden aangesteld 'tot rentmeesters over de openbaringen en geboden' (LV 70:3; zie ook vers 1), een gebod om te publiceren en te verspreiden wat later de Leer en Verbonden werd.

In 1832 werd Martin Harris' oudere broer, Emer, mijn betovergrootvader, uit Ohio geroepen voor een zending (zie LV 75:30). Emer verkondigde het evangelie een jaar lang in de buurt van zijn vroegere huis in het noordoosten van Pennsylvania. Het grootste deel van die periode werd Emer vergezeld door zijn broer, Martin, wiens enthousiaste verkondiging er de oorzaak van werd dat hij een paar dagen in de gevangenis terecht kwam. De broeders Harris hebben ongeveer honderd mensen gedoopt. Daarbij

bevond zich een gezin Oaks, met mijn betovergrootvader. Mijn middelste naam en mijn achternaam komen dus van mijn voorouders die een ontmoeting hadden met de zendingelingen die van 1832 tot 1833 in Susquehanna County waren.

Nadat hij van zijn zending in Kirtland (Ohio) was teruggekeerd, werd Martin Harris in februari 1834 door openbaring gekozen tot lid van de eerste hoge raad in de kerk (zie LV 102:3). Minder dan drie maanden later verliet hij Kirtland met de mannen van Zionskamp en liep meer dan duizend kilometer naar Missouri om daar de verdruchte heiligen te helpen.

Een van de belangrijkste gebeurtenissen van de herstelling was de roeping van een Quorum van Twaalf Apostelen in februari 1835. De drie getuigen, waaronder Martin Harris, werden aangesteld om 'de Twaalven uit te kiezen' (LV 18:37), en om hen, met het gezag dat door de profeet en zijn raadgevers verleend was, te ordenen. [Die ordeningen zijn later bevestigd door het Eerste Presidium] (zie B. H. Roberts, *Comprehensive History*, deel 1, blz. 372 – 375).

Alle drie getuigen verloren hun invloedrijke, gezaghebbende positie, ieder op zijn manier. In 1837 bestonden er grote financiële en geestelijke conflicten in Kirtland. Martin Harris zei later dat hij 'het vertrouwen in Joseph Smith had verloren' en dat hij 'negatieve gedachten kreeg' (geciteerd in Anderson, *Investigating the Book of Mormon Witnesses*, blz. 110). Hij werd in september 1837 uit de hoge raad ontheven en drie maanden later geëxcommuniceerd.

Martins vrouw, Lucy, die betrokken was geweest bij het verloren gaan van het manuscript, overleed in Palmyra in 1836. Minder dan een jaar daarna vestigde Martin zich met zijn gezin in Kirtland en trouwde met Caroline Young, een nicht van Brigham Young.

Toen de meeste heiligen verder trokken — naar Missouri, naar Nauvoo, en naar het Westen — bleef Martin Harris in Kirtland. Daar liet hij zich in 1842 opnieuw

dopen door een zending die daar op bezoek was. In 1856 ondernamen Caroline en hun vier kinderen de lange reis naar Utah, maar Martin die toen 73 was, bleef op zijn bezit in Kirtland. In 1860 vertelde hij tijdens een volkstelling dat hij een 'mormoonse predikant' was, een blijk van zijn trouw aan het herstelde evangelie. Later vertelde hij een bezoeker: 'Ik heb de kerk nooit verlaten; de kerk heeft mij verlaten' (geciteerd in William H. Homer jr., 'Publish It Upon the Mountains: The Story of Martin Harris', *Improvement Era*, juli 1955, blz. 505), wat natuurlijk betekende dat Brigham Young de kerk naar het westen bracht terwijl de ouder wordende Martin in Kirtland bleef.

GEDURENDE een deel van de jaren die hem in Kirtland restten, trad Martin Harris op als een door zichzelf benoemde gids en toezichhouder van de verlaten Kirtland-tempel, die hem diernaast was. Bezoekers meldden zijn vervreemding van de leiders van de kerk in Utah, maar ook zijn vurige bevestiging van zijn gepubliceerd getuigenis van het Boek van Mormon.

Uiteindelijk, in 1870, resulteerde Martins verlangen om met zijn gezin in Utah herenigd te worden in een hartelijke uitnodiging van Brigham Young, een kaartje voor de reis en officiële begeleiding van een van de presidenten der Zeventig. Iemand uit Utah die de 87-jarige interviewde, beschreef hem als 'opmerkelijk energiek voor zijn leeftijd, (. . .) heel goed van geheugen.' (*Deseret News*, 31 augustus 1870.) Hij liet zich heroponen, wat in die tijd veel voorkwam, en sprak tweemaal toehoorders in deze Tabernakel toe. We hebben geen officieel verslag van wat hij gezegd heeft, maar we kunnen zeker zijn van zijn voornaamste boodschap, omdat meer dan 35 mensen eensluidend verslag deden van wat hij in die tijd tegen hen gezegd had. Iemand vertelde dat Martin zei: 'Het is geen kwestie van alleen geloof, maar van weten. Ik heb de platen en de graveerselen erop gezien. Ik heb de engel gezien, en hij heeft ze me laten zien' (geciteerd in

Standbeelden van Joseph en Emma Smiith ten noorden van het bestuursgebouw van de kerk.

Anderson, *Investigating the Book of Mormon Witnesses*, blz. 116.)

In de laatste dagen van zijn leven herhaalde Martin Harris zijn getuigenis van het Boek van Mormon: 'Ik vertel u dit zodat u anderen kunt vertellen dat wat ik gezegd heb, wáár is en ik durf dat niet te ontkennen; ik heb de stem van God gehoord die mij gebood hiervan te getuigen.' (*Ibidem*, blz. 118.)

Martin Harris stierf in Clarkson (Utah) in 1875, toen hij 92 jaar was. Zijn leven wordt elke zomer in Clarkson (Utah) herdacht tijdens de gedenkwaardige historische optocht: 'Martin Harris: de man die het wist'.

Wat leren we van dit voorbeeld?

(1) Getuigen zijn belangrijk, en het getuigenis van de drie getuigen van het Boek van Mormon is indrukwekkend en betrouwbaar. (2) Geluk en geestelijke vooruitgang worden ons deel als we de leiders van de kerk volgen. (3) Er is hoop voor ons allemaal, zelfs als we gezondigd hebben en ons van de Heer hebben afgekeerd.

De uitnodiging van de Heer is warm en liefdevol: 'Kom terug en doe u te goed aan de tafel van de Heer, en proef opnieuw de zoete en voldoening schenkende vruchten van de omgang met de heiligen.'

(‘An Invitation to Come Back’, *Church News*, 22 december 1985, blz. 3.) Ik getuig dat dit het woord van de Heer en het werk van de Heer is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

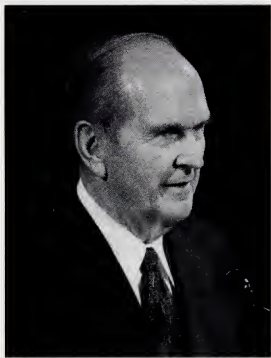
LITERATUURLIJST

- Anderson, Richard Lloyd, *Investigating the Book of Mormon Witnesses*, hoofdstuk 7 en 8 (Deseret Book Co., Salt Lake City, 1989).
- Homer, William H., jr. 'Publish It Upon the Mountains, The Story of Martin Harris', *Improvement Era*, maart tot en met juli, 1955, blz. 144-146, 194-195, 238-239, 244, 310-311, 344-346, 387, 462-463, 505-507, 524-526.
- James, Rhett Stephens. *The Man Who Knew: The Early Years*. 1983. 'Dramatic Biography Annotations'. Blz. 95-169.
- Ludlow, Daniel H., ed. *Encyclopedia of Mormonism* (MacMillan Publishing Co.: New York, 1992) onder 'Book of Mormon Witnesses', 'Martin Harris' en 'Witnesses, Law of'.
- B. H. Roberts. *A Comprehensive History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, deel 1, blz. 371-376 (Deseret News Press: Salt Lake City, 1930).
- Tuckett, Madge Harris en Wilson, Belle Harris. *The Martin Harris Story* (Press Publishing Co.: Provo, 1983).

Onze heilige taak om de vrouw te eren

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Bedank de Heer voor deze zusters die — net als onze hemelse Vader — niet alleen van ons houden zoals we zijn, maar zoals we kunnen worden.

Ik ben blij vanavond bij u te zijn, broeders. Het is geweldig om zoveel jongemannen met hun vader te zien. We zijn hier bij elkaar omdat we naar de leiders van de kerk willen luisteren. Maar dit is een unieke bijeenkomst. Er zijn helemaal geen moeders. Zonder onze moeder zouden we hier niet zijn. En toch zijn we hier allemaal — zonder onze moeder.

Vanavond ben ik hier met een zoon, schoonzoon en kleinzoon. Waar zijn hun moeders? Bij mij thuis in de keuken! Waar zijn ze mee bezig? Doughnuts bakken! En als we thuis komen, eten we die lekkere doughnuts op. En terwijl wij ervan genieten,

luisteren deze moeders, zussen en dochters aandachtig naar wat wij over deze bijeenkomst te vertellen hebben. Het is een fijne familietraditie, een symbool van het feit dat alles wat wij als priesterschapsdragers leren en doen, ons gezin tot zegen moet zijn.¹

Laten we het over onze goede en geweldige zusters hebben, en dan bedoel ik vooral onze moeder. Laten we het hebben over onze heilige taak om hen te eren.

Toen ik als jongeman op de universiteit zat, vroeg een van mijn medestudenten aan een groep van ons — zijn mormoonse vrienden — om bloed voor zijn moeder af te staan. Ze leed aan hevige bloedingen. We gingen meteen naar het ziekenhuis om ons bloed te laten onderzoeken. Ik zal de schok nooit vergeten toen ons verteld werd dat een van ons geen bloed mocht geven omdat hij een geslachtsziekte had. En dat was de zoon van de zieke vrouw! Gelukkig heeft zijn moeder het overleefd, maar ik zal zijn aanhoudende verdriet nooit vergeten. Hij leed onder het besef dat hij door zijn eigen onkuishheid niet in staat was om zijn moeder te helpen, en hij droeg bij tot het leed van zijn moeder. Ik heb een grote les geleerd: als iemand de geboden van God oteert, dan oteert hij zijn moeder. En als iemand zijn moeder oteert, dan oteert hij de geboden van God.²

HET MOEDERSCHAP EREN

Tijdens mijn carrière als arts, werd mij soms gevraagd waarom ik dat moeilijke beroep had gekozen. Ik antwoordde altijd met mijn mening dat het grootste en belangrijkste werk door moeders gedaan wordt. En omdat ik geen moeder kon worden, had ik besloten dat het zorgen voor de zieken er het meest op leek. Ik heb altijd geprobeerd om net zo liefdevol en bedreven voor mijn patiënten te zorgen als mijn moeder voor mij heeft gezorgd.

Jaren geleden heeft het Eerste Presidium een verklaring uitgegeven die een blijvende indruk op mij heeft gemaakt. Deze luidde: 'Het moederschap benadert godschap. Het is de hoogste, heiligste dienst die het mensdom kan bewijzen. Het eren van die heilige roeping en dienst stelt de vrouw naast de engelen.'³

Omdat moeders een onmisbaar onderdeel van Gods plan van gelukzaligheid zijn, wordt hun heilige werk door Satan bestreden. Hij wil het gezin kapotmaken en de waarde van de vrouw verlagen.

Jongemannen, jullie moeten weten dat je je hoogste potentieel nauwelijks kunt bereiken zonder de invloed van een goede vrouw, vooral je moeder, en later een goede echtgenote. Leer jezelf nu aan om respect en dankbaarheid te tonen. Vergect niet dat je moeder, je moeder is. Ze zou geen bevelen hoeven uitleiden. Haar wens, haar hoop en haar aanwijzingen moeten voor jullie de juiste richting bepalen. Bedank haar, en uit je liefde voor haar. En als ze moeite heeft om je zonder je vader op te voeden, dan heb je een dubbele plicht om haar te eren.

De invloed van je moeder zal je in dit leven tot zegen zijn, vooral als je op zending gaat. Jaren geleden was ouderling Frank Croft in de staat Alabama op zending. Toen hij aan het prediken was, werd hij door een gewelddadige bende ontvoerd. Ze wilden hem met een zweep op zijn blote rug slaan. Ouderling Croft moest zijn jas en overhemd uittrekken voordat hij aan een boom werd vastgebonden. Daardoor viel er een brief van zijn moeder op de grond.

De gemene leider van de bende raapte de brief op. Ouderling Croft sloot zijn ogen en bad in stilte. De aanvaller las de brief van zijn moeder. Ik citeer uit een kopie van die brief:

'Mijn geliefde zoon, (. . .) denk aan de woorden van de Heiland. Hij heeft gezegd: (. . .) "Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en ligende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnnentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd." Denk ook aan de Heiland die aan het kruis de zonden van de wereld op Zich nam, en zei: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen." Mijn jongen, zij die je mishandelen (. . .) weten niet wat ze doen. Anders zouden ze het niet doen. Ooit zullen ze het begrijpen, en zullen ze spijt van hun daden hebben. Dan zullen ze je respecteren wegens het geweldige werk dat je doet. Wees dus geduldig, mijn zoon. Heb de mensen lief die je mishandelen en kwaad van je spreken. Dan zal de Heer je zegenen en sterken. (. . .)

Vergeet ook niet, mijn zoon, dat je moeder dag en nacht voor je bidt.'

Ouderling Croft keek naar de hatelijke man die zijn brief stond te lezen. Hij las steeds één of twee regels (. . .) om er vervolgens bij te gaan zitten nadenken. Toen stond hij op en liep naar zijn gevangene toe. De man zei: 'Jongeman, je hebt een geweldige moeder. Weet je, ik heb er ooit ook een gehad.' Toen zei hij tegen de andere benedeleden: 'Mannen, nu ik de brief van zijn moeder heb gelezen, kan ik hier niet mee doorgaan. Misschien moeten we hem maar laten gaan.' Ouderling Croft werd zonder letsel vrijgelaten.'

Wij zijn uitermate dankbaar voor de getrouwe moeders en vaders van onze zusters te eren. De liefde die zij voor hun kinderen hebben, is geweldigt.

DE ZUSTERS EREN

Wij, die het heilig priesterschap dragen, hebben de heilige plicht om onze zusters te eren. We zijn oud en wijs genoeg om te weten dat we hen niet moeten plagen. We respecteren

de zusters — niet alleen thuis, maar alle geweldige zusters in ons leven. Als dochters van God hebben zij een goddelijk potentieel. Zonder hen kunnen wij het eeuwige leven niet bereiken. Onze hoge achting voor hen moet voortkomen uit onze liefde voor God en uit het besef van hun geweldige doel in zijn eeuwige plan.

Daarom waarschuw ik u voor pornografie. Het vernedert de vrouw. Het is zondig. Het is besmettelijk, vernietigend en verslavend. Het lichaam heeft de mogelijkheid om zich van de schadelijke gevolgen van verontreinigd eten of drinken te zuiveren. Maar het kan het gif van pornografie niet uitspugen. Als het eenmaal is opgeslagen, kan het altijd worden opgeroepen. De perverse beelden blijven in uw gedachten en kunnen u van de goede zaken in het leven afleiden. Vermijd het als de pest!

UW VROUW EREN

Als u nog niet getrouwd bent, denk dan aan uw toekomstige huwelijk. Kies een goede partner uit. Denk aan de Schriften waaruit

we het belang van het tempelhuwelijk kunnen leren:

'In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden;

'En om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

'En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven.'⁵

De hoogste verordeningen in het huis van de Heer worden door man en vrouw samen en op gelijke voet ontvangen — of helemaal niet!

Als ik terugkijk, besef ik dat de belangrijkste dag in mijn leven de dag was dat mijn lieve Dantzel en ik in de heilige tempel trouwden. Zonder haar zou ik de hoogste en eeuwige zegeningen van het priesterschap mislopen. Zonder haar zou ik niet de vader van onze geweldige kinderen of de grootvader van onze dierbare kleinkinderen zijn.

Als vader moeten we oneindige liefde voor de moeder van onze kinderen hebben. We moeten hen de dankbaarheid, het respect en de eer geven die zij verdienen. Broeders, zorg ervoor dat u de romantiek in uw huwelijk behoudt door attent en vriendelijk in de intimiteit van uw huwelijk te zijn. Laat uw gedachten en daden vertrouwen uitstralen. Laat uw woorden heilzaam zijn en de tijd die u samen doorbrengt opbouwend. Laat niets in uw leven prioriteit over uw vrouw krijgen — uw werk niet, maar ook recreatie en hobby's niet.

Een volmaakt huwelijk is een waar partnerschap tussen twee onvolmaakte mensen die ernaar streven elkaar aan te vullen, de geboden te onderhouden en de wil van de Heer te doen.

DE VADER PRESIDEERT HET GEZIN IN LIEFDE

Het gezin is de belangrijkste eenheid in de samenleving en in de kerk. Het gezin is door God ingesteld. Het is van essentieel belang in zijn plan voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.⁶ 'God heeft het gezin ingesteld om zijn kinderen gelukkig te maken, om hen in staat te stellen in een liefdevolle omgeving

President Gordon B. Hinckley zwaait naar de aanwezigen aan het eind van een bijeenkomst.

de juiste beginselen te leren en om hen op het eeuwige leven voor te bereiden.⁷

Ouders hebben de primaire taak om voor hun kinderen te zorgen.⁸ De kerk neemt die ouderlijke taak niet over. Onder ideale omstandigheden wordt een mormoons gezin door een rechtschapen priesterschapsdrager gepresideerd. Dit patriarchale gezag is in alle bedelingen onder het volk van God in ere gehouden. Het is van God afkomstig, en die eenheid zal in de eeuwigheid voortduren, mits door het juiste gezag verzegeld. De Vader van ons allen, de Bron van dit gezag, vereist dat het gezin in liefde en rechtschapenheid wordt bestuurd.⁹

Als vader kunt u best helpen met de afwas, voor een huilende baby zorgen en een luierterschone. En misschien kunt u er op zondag eens voor zorgen dat de kinderen klaar zijn om naar de kerk te gaan, en dat

uw vrouw vast in de auto kan gaan zitten toeteren.

'Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft.'¹⁰ Broeders, door die liefde kunnen wij een betere echtgenoot en vader worden, een liefdevolle en geestelijke leider. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.¹¹ Het is onze taak om ervoor te zorgen dat de gezinsgebed, schriftstudie en gezinsavond hebben. Het is onze taak om onze kinderen op de verordeningen van de verhoging voor te bereiden, en op de zegeningen die trouwe tiendebetalers worden beloofd. Het is ons voorrecht om door middel van het priesterschap zegens van genezing, troost en leiding uit te spreken.

Het grote laboratorium van liefde is thuis. Daar worden de ruwe

chemische producten van zelfzucht en hebzucht gesmolten in de smeltkroes van samenwerking, zodat er liefdevolle onderlinge zorg en aandacht uit zal voortkomen.¹²

Broeders, eer de bijzondere zusters in uw leven. Uit uw liefde voor uw vrouw, uw moeder en uw zusters. Prijs hen voor hun geduld ten opzichte van u, zelfs als u niet op uw best bent. Bedank de Heer voor deze zusters die — net als onze hemelse Vader — niet alleen van ons houden zoals we zijn, maar zoals we kunnen worden. Nederig dank ik God voor mijn moeder, mijn zussen, mijn dochters, mijn kleindochters en mijn bijzondere lieveling, partner en vriendin — mijn vrouw!

Moge God ons zegenen dat wij iedere deugdzame vrouw mogen eren, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

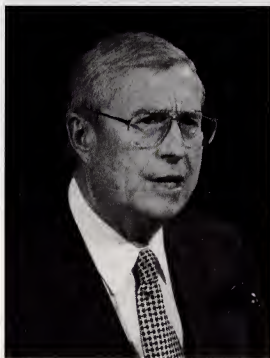
NOTEN

1. Zie Leer en Verbonden 23:3.
2. Uit veel teksten kunnen we leren dat we onze ouders moeten eren. Zie Exodus 20:12; Deuteronomium 5:16; Matteüs 15:4; 19:19; Marcus 7:10; 10:19; Lucas 18:20; Efesiërs 6:2; 1 Nephi 17:55; Mosiah 13:20; BJS, Matteüs 19:19; BJS, Marcus 7:12.
3. James R. Clark, *Messages of the First Presidency*, deel 6, blz. 178. In 1935 heeft het Eerste Presidium verklaard: 'De ware geest van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geeft de vrouw de hoogste plaats van respect in het mensenleven.' (James R. Clark, verz., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* [1965–1975], deel 6, blz. 5.)
4. Zie Arthur M. Richardson, *The Life and Ministry of John Morgan* [1965], blz. 267–268.
5. Leer en Verbonden 131:1–3.
6. Zie 'Het gezin — een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93; zie ook *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.
7. *Family Guide Book*, blz. IV.
8. Zie LV 68:25–28.
9. Zie LV 121:41–45.
10. Efesiërs 5:25.
11. Zie 'Het gezin — een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93; zie ook *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.
12. Zie Mosiah 4:14–15; LV 68:25–31.

'Gemaakt zoals de Zoon van God'

Ouderling Ray H. Wood
van de Zeventig

Men kan zich niet ongeïnteresseerd, nonchalant of onverschillig opstellen tegenover het dragen van het priesterschap. Wanneer iemand het eenmaal aanvaard heeft, mag hij het niet negeren, verwaarlozen of terzijde schuiven. Het is een mantel van eer en macht die altijd op onze schouders zal liggen.

'Ik zag [ze] bij de buit', zei hij, 'en uit begeerte enaar heb ik ze weggenomen; zie, ze zijn in mijn tent in de grond verborgen' (Jozua 7:21). De Heer liet de buit vernietigen en Achan werd gestenigd.

Misschien kunnen we maar moeilijk begrijpen hoe de oneerlijkheid van één man zulke verstreckende gevolgen kon hebben als de nederlaag van het leger van Israël en de dood van 36 mannen. Ouderling James E. Talmage heeft geschreven: 'Er was een wet van rechtschapenheid overtreden, en vervloekte voorwerpen waren in het kamp van het verbondsvolk gekomen; die overtreding was er de oorzaak van dat de stroom van goddelijke hulp ophield, en pas toen het hele volk zich geheiligd had, stond die macht weer tot hun beschikking.' (*Articles of Faith*, 12de editie [1924], blz. 105; zie ook Jozua 7:10–13.)

Als iemand een van Gods geboden overtreedt en zich niet bekeert, neemt de Heer zijn beschermende en steungevende invloed weg.

Als we Gods kracht verliezen, weten we zeker dat het probleem bij ons, en niet bij God ligt. 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (LV 82:10). Onze wandaden hebben wanhoop tot gevolg. Zij maken verdrietig en doven de helderheid van 'onverzwakte hoop'

Toen de kinderen van Israël de Jordaan waren overgestoken en Jericho verwoest was, stonden zij voor de stad Ai. Ai was een kleinere stad dan Jericho, had minder verdedigers, en Jozua had gedacht het met slechts drieduizend soldaten in te nemen. Maar de mannen van Ai versloegen het leger van Israël en joegen het op de vlucht. Jozua boog zich voor de Heer neer en vroeg Hem naar de oorzaak van hun nederlaag. Toen kreeg hij antwoord, en leerde een les.

Toen Jericho verwoest werd, verbodde de Heer ze om zich kostbare zaken toe te eigenen. Maar één man, Achan, nam iets van de buit weg en probeerde dat te verbergen.

(2 Nephi 31:20) die Christus aanbiedt. Zonder Gods hulp zijn we op onszelf aangewezen.

Het priesterschap is het gezag om te handelen als gevolmachtigd tegenwoordiger van de Heer om verordeningen te verrichten die aan iedereen bepaalde geestelijke zegeningen verschaffen. Het is de macht om de zin en de wil van God over te brengen bij het besturen van de kerk, bij het verkrijgen van zijn woord door openbaring, bij de verkondiging van het evangelie en bij de bediening van de verordeningen van de verhoging voor zowel de levenden als de doden. Het is werkelijk iets machtigs om het priesterschap van God te dragen.

Ons wordt gezegd 'dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid' (LV 121:36). President Spencer W. Kimball brengt ons in herinnering: 'Er zijn geen grenzen aan de macht van het priesterschap dat u draagt. Die beperking komt in u als u niet leeft in harmonie met de Geest van de Heer, en u beperkt uzelf in de macht die u uitoefent.' (*Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], blz. 498; cursivering toegevoegd.)

Als dragers van het priesterschap van God, moeten we eraan denken dat we 'een uitverkoren geslacht [zijn], een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom' (1 Petrus 2:9). Ons is geboden: 'Gaat uit het midden der goddelozen, scheidt u af en raakt hun onreine dingen niet aan' (Alma 5:57).

Als een man, jong of oud, het priesterschap aanvaardt en ontvangt, krijgt hij een heilige plicht om dat priesterschap te verheerlijken. Daarvoor moet ieder van ons ijverig dienen, onderwijzen met geloof en een getuigenis, om hen wier leven we beïnvloeden, op te beuren en te versterken. Dat houdt in dat we niet alleen maar voor onszelf kunnen zorgen, maar ook verantwoordelijk zijn

voor de groei, de ontwikkeling en het welzijn van anderen.

We behoren niet automatisch vanwege onze leeftijd of onze omstandigheden tot een ambt in het priesterschap te worden geordend. Gezegd de priesterschapsleider die gewetensvol met elke kandidaat voor een priesterschapsambt een gesprek heeft, en van die kandidaat een verslag krijgt van diensten die hij verleend heeft, een bevestiging van diens persoonlijke reinheid en rechtsheden, en een toezegging om zich in de toekomst nog meer in te spannen om de grote verantwoordelijkheid van een priesterschapsambt te dragen en te vervullen.

Men kan zich niet ongeïnteresseerd, nonchalant of onverschillig opstellen tegenover het dragen van het priesterschap. Wanneer iemand het eenmaal aanvaardt heeft, mag hij het niet negeren, verwaarlozen of terzijde schuiven. Het is een mantel van eer en macht die altijd op onze schouders zal liggen.

Door een roeping tot het priesterschap te aanvaarden, verbindt elke man zich door zijn eigen integriteit om op een bepaalde manier te handelen. Dat brengt gevoel voor verantwoordelijkheid met zich mee, waardoor in ieder van ons de macht ontstaat om positief te handelen en we afkerig worden van luiheid.

Degenen die deze heilige roeping luchtig opvatten, waarschuwt ouderling George Q. Cannon als volgt: 'Wij moeten het priesterschap dat we dragen, eren, want anders zal dat priesterschap, in plaats van ons te verheffen, het middel zijn waardoor we verdoemd worden. Het is beangstigend om het priesterschap van God te ontvangen en het niet te verheerlijken.' (*Gospel Truth*, verz. door Jerreld L. Newquist, twee delen [1957], deel 1, blz. 229.)

Laten we, als we het over het priesterschap hebben, niet vergeten hoe de juiste aanduiding is: het heilige priesterschap naar de orde van de Zoon Gods. Jezus Christus is de grote hogepriester van God. Hij is de bron van alle gezag en macht van de priesterschap op deze aarde. Als onze Heiland, Middelaar en Verlosser is

Hij ons grote voorbeeld van de weg die we moeten volgen — in woord, daad, overtuiging, leer, geloof, verordeningen en in onze rechtsheden. 'Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden' (1 Petrus 2:21).

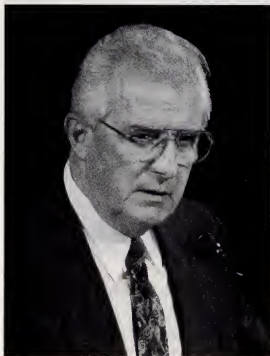
Hij heeft ons heerlijkheid, eeuwig leven, verhoging, zelfs alles beloofd wat Hij heeft, als wij getrouw zijn priesterschap dragen en al onze roeping grootmaken. Wij worden mede-erfgenamen met Hem in het koninkrijk van zijn Vader. De apostel Paulus heeft dat zo goed gezegd: 'En allen die tot dat priesterschap zijn geordend, zijn gemaakt zoals de Zoon van God, voor altijd trouw aan dat priesterschap' (BJS, Hebreëen 7:3).

Ik getuig plechtig dat dit gebeuren kan, als we ons 'geheel en al (. . .) verlaten op de verdiensten van Hem, die machtig is om te behouden' (2 Nephi 31:19), namelijk op onze Heer en Heiland, Jezus Christus. In zijn heilige naam, Jezus Christus. Amen. □

Liefdevol begeleiden

Ouderling Ned B. Roueché
van de Zeventig

Ik weet wat het betekent om een vriend, een taak, en voeding met het goede woord van God te hebben.

Broeders, ik sta hier in alle nederigheid en verzoek om uw geloof en gebeden. Mogen we gezegend worden en geleid door de Geest als we vanavond luisteren naar de toespraken en naar onze gevoelens.

Jaren geleden had ik een telefoongesprek dat mijn leven, mijn eeuwige leven, zou veranderen.

Een zuster uit mijn wijk nodigde me telefonisch uit om een dansnummer te doen tijdens een activiteitenavond die een aantal weken later gehouden zou worden. Dansen was een hobby van me, en ik was op dansles — stijldansen — op een dansschool in Salt Lake City. Ik was nog nooit op een dansavond voor jongeren geweest en ik ging enthousiast op de uitnodiging in. Mijn danspartner en ik kwamen op de afgesproken avond en werden enthousiast begroet. Tot mijn verbazing waren we de enigen op het programma. Het was een

spannende belevenis en ik heb intens van de avond genoten.

De volgende zondag besloot ik 's morgens naar de kerk in onze wijk te gaan, voor het eerst sinds ik tot diaken was geordend. In die tijd was geen van mijn huisgenoten actief. Ik werd hartelijk door de mensen verwelkomd en zij toonden oprechte vriendschap en zorgzaamheid. Die ervaring was het begin van mijn terugkeer en mijn werk in de kerk, wat ik al die jaren met vreugde gedaan heb.

Het senior Aäronisch-priesterschapscomité, zoals het destijds werd genoemd, bestond uit een groep broeders die werkten met mannen die ouder waren dan de gebruikelijke leeftijd van de Aäronische priesterschap. Het waren gewone mannen die deden wat de Heer van hen wilde. Ze namen me onder hun vleugels en we werden goede vrienden. Een teruggekeerde zending gaf ons les. Hij leerde me de beginselen van het evangelie en hielp me met mijn voorbereiding op een zending. In diezelfde tijd kreeg ik het verzoek om dansles te geven in de wijk, wat mij het gevoel gaf dat ik nodig was, en ik had daardoor ook een taak.

De volgende vijftien maanden vlogen voorbij, ik maakte vooruitgang en was gelukkig. Weldra ontving ik een oproep voor een zending in Mexico. Ik ging al gauw van de taal, het land en de mensen houden. Doordat ik anderen over het herstelde evangelie van Jezus Christus vertelde, werd er bij mij een basis gelegd waarop ik de rest van mijn leven kon bouwen.

Ik weet wat het betekent om een vriend, een taak, en voeding met het goede woord van God te hebben. Veel mensen begrijpen niet wat ze missen in hun leven en hunkeren naar die tedere gevoelens die je krijgt als je de liefde van onze Heiland kent. Het zijn goede mensen die als het ware sluimerend wachten op het ontwakken van hun ziel door degenen die de 'blijde boodschap' brengen. Er zijn anderen die ons observeren, die ons voorbeeld zien en zeggen: 'Wat ik zie, bevalt me; hoe kan ik daar deel van gaan uitmaken?'

Ik nodig u, broeders van de priesterschap, jong en oud, uit om eens om u heen te kijken en te proberen vriendschap te sluiten met minderactieve leden en niet-leden. Vraag hen om met u mee te gaan. Word vrienden en u zult een belangrijke zegen zijn voor hen en voor de generaties na hen.

'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

'Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijn van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen.

'En Hij is wederom uit de doden opgestaan, opdat Hij alle mensen tot Zich mocht brengen op voorwaarde van bekering.

'En hoe groot is zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!'

En mag ik hieraan die prachtige belofte van Hem toevoegen:

'Ziet, hij, die zich van zijn zonden

heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.¹²

In deze paastijd, nu we zijn opstanding vieren, kunnen we onze aandacht richten op de prijs die Hij zo bereidwillig betaald heeft, voor allen die Hem willen volgen en willen handelen volgens zijn wil.

Ik nodig iedereen uit om zich te komen verheugen in die geweldige zegeningen van het evangelie van Jezus Christus dat in zijn volheid hersteld is.

Laten we de overleveringen van de mens terzijde schuiven, alles wat ons in verwarring brengt en ons omzichtig wegleidt van wat Moroni 'het rechte pad'¹³ noemde, en ons hart richten naar Hem die ons heeft vrijgekocht, Jezus Christus, onze Heiland, en Hem volgen.

Luister naar uw gevoel en volg die ingevoingen terwijl u naar de toespraken van deze conferentie luistert. U zult van omhoog onderwezen worden en antwoorden ontvangen op uw gebeden.

Laten we met groter enthousiasme blijven steunen wie bijstand nodig hebben, en zielen tot Hem brengen opdat zij gevoed mogen worden met zijn goede woord en zijn tedere liefde leren kennen. 'Gij zult met schoven op uw rug worden beladen, want de arbeider is zijn loon waardig,'⁴ en er zal in veel harten vreugde zijn.

Die avond, zo lang geleden, toen me gevraagd werd anderen van mijn talent te laten genieten, is de deur opgegaan naar een prachtige nieuwe wereld met vrienden en activiteit in de kerk. Ik ben degenen dankbaar die me hartelijk de hand hebben toegestoken, me hebben uitgenodigd, voor me gezorgd hebben en me tot zegen zijn geweest.

Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. Dit is zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

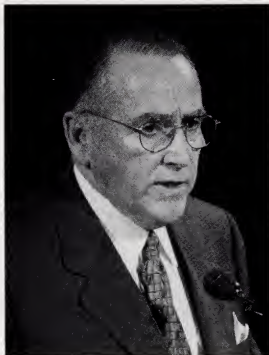
NOTEN

1. LV 18:10-13.
2. LV 58:42.
3. Moroni 6:4.
4. LV 31:5.

Het priesterschap thuis

Ouderling D. Lee Tobler
van de Zeventig

Elke wijk kan door middel van raden al die mannen, vrouwen en hun gezinsleden de hand reiken en de weg naar de tempel voor hen openen.

Broeders van de Aäronische en de Melchizedekse priesterschap, het is een bijzondere zegen om op dit spreekgestoelte te staan waar profeten en apostelen van God en andere rechtschappen mensen vele tientallen jaren leiding en advies hebben gegeven aan de leden van de kerk. Vanavond is het mijn nederig verlangen om de priesterschapsleiders, in het bijzonder de ring- en wijkraden, bemoedigend toe te spreken, waardoor ze meer aandacht kunnen geven aan de gezinnen in de kerk die thuis nog geen Melchizedeks-priesterschapsdrager hebben. Dat zijn de gezinnen waar de vader nog niet het priesterschap heeft ontvangen dat hij zo hard nodig heeft om zijn gezin tot zegen te zijn en te leiden. Voor de volheid van het evangelie, in het bijzonder de zegeningen van de tempel, zijn niet alleen hun eigen inspanningen nodig, maar ook die

van kerkleden die al begripen wat de tempelverordeningen voor het gezin betekenen.

Als kinderen zijn wij opgegroeid in een gezin waar duidelijk was dat het priesterschap net zo van levensbelang was als het water dat we dronken om onze dorst te lessen. Mijn moeder had zelf thuis grote vreugde ervaren toen hun grote gezin volledig actief werd en daarna als gezin naar de Salt Lake-tempel ging. Toen mijn grootvader Shoell 47 was, ontving hij het priesterschap met alle daaraan verbonden zegeningen. Nadat mijn moeder een voltijdzending had volbracht, vroeg ze een bijzondere priesterschapszegen om te worden geleid naar een goed priesterschapsdrager die niet alleen haar man zou worden, maar ook een goede priesterschapsvader voor haar kinderen. Na die zegen gingen al die rechtschappen wensen voor haar in vervulling, en ook voor ons, als gezin in het zuiden van Nevada. Vanaf het begin waren we een gezin dat geworteld was in het priesterschap en de verordeningen van het herstelde evangelie. Dat gaf ons, kinderen, een gevoel van eenheid, niet alleen met onze gezinsleden, maar ook met de familie van mijn vader en moeder.

We merkten al jong welke genezende kracht het priesterschap had, als mijn vader, soms alleen en soms bijgestaan door mannen uit de wijk, dat priesterschap thuis gebruikte. Rond 1930 waren er in dat pioniersstadje in Nevada geen dokters. Het dichtst bij waren die in Las Vegas of St. George. Het eerste dat er bij een ongeluk of ziekte bij ons opkwam, was voor een zalving een beroep te

doen op die priesterschapsmacht. Ik herinner me dat mijn moeder soms zei: 'We hebben geen dokters hier in Bunkerville, maar we hebben het priesterschap, en dat is genoeg.' En het was geweldig hoe die zegens zowel jong als oud kalmeerden en geruststelden. We waren nooit machteloos als het priesterschap er was. Ik ben altijd dankbaar geweest dat ik me al zo vroeg bewust was van Gods priesterschapsmacht bij ons thuis.

Onze gezinsleden hebben in deze tijd te maken met ongekende problemen die de structuur van het gezin ondermijnen — die het gevoel van vrede en vertrouwen in de toekomst wegnemen. De kwade krachten die onzedelijk gedrag, oneerlijkheid en drugsverslaving schaamteloos aanprijzen, lijken sterker te worden. En ze zullen zeker niet minder worden. We zullen ook merken dat de materiële problemen met betrekking tot het leven van alledag zullen toenemen. We zijn ons er zeer bewust van geworden dat we niet meer zoals vroeger zeker zijn van werk, omdat zakelijke en niet-zakelijke instanties over de hele wereld fuseren en samengaan om te kunnen concurreren. Familiebedrijfjes krijgen in toenemende mate te maken met de wereldwijde markt en de algemene economische situatie in plaats van met de plaatselijke of landelijke situatie, zoals vroeger.

In zo goed als alle gevallen zetten de snel veranderende omstandigheden in de wereld het gezin onder druk. Ze veroorzaken een onbehaaglijk gevoel bij ouders en kinderen. Die omstandigheden, samen met het gestadige verval van zedelijke normen, kunnen het beste binnen het gezin worden opgevangen. Dat kan, als de machten van rechtschapenheid doeltreffend in het gezin worden aangewend, onder de rechtschapen priesterschapsleiding van de vader, in samenwerking met een goede en rechtschapen moeder.

In de brief van 11 februari 1999 aan alle leden over de hele wereld heeft het Eerste Presidium dan ook opnieuw een oproep gedaan aan de ouders om hun uiterste best te doen

hun kinderen in de evangeliebeginselen te onderwijzen en op te voeden. Verder hebben zij gezegd dat het gezin de basis is van een rechtschapen leven, en dat geen ander middel de essentiële functies ervan kan vervangen of vervullen.

Als het priesterschapsfundament waarmee we die problemen de baas kunnen in het gezin aanwezig is, zoals vroeger bij mijn ouders thuis, hoeven we niet bang te zijn voor wat er in de toekomst zou kunnen gebeuren. We kunnen met tegenspoed en problemen te maken krijgen, maar het resultaat is van de hoogste eeuwige waarde. Gezinnen waar het priesterschap gerespecteerd en aangewend wordt, zullen de spanningen van deze tijd doorstaan en eeuwige gezinnen worden. In dat proces zullen de gezinsleden vervolmaakt en voorbereid worden op de beloningen voor wie getrouw blijft.

In elke wijk en gemeente zijn veel gezinnen zonder het priesterschap. Die gezinnen hebben een man en vader die gewoon wacht op een uitnodiging om zich voor te bereiden op het Melchizedeks priesterschap. Hun vrouw bidt en wacht op die uitgestoken hand. Het zijn mannen die, doordat wij ze onderrichten en voeden, bekwaam kunnen worden gemaakt om dat

priesterschap te dragen. Als vader kunnen zij openbaring ontvangen en hun gezin leiding geven. Zij kunnen hun eigen kinderen een vaderlijke zegen geven, hen dopen en bevestigen. Man en vrouw zullen met hun kinderen naar de tempel gaan om voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar te worden verzegeled. Zij zullen hun zoons ordenen tot het priesterschap en hun zoons en dochters in ziekte en gezondheid tot zegen zijn. De meesten zorgen al goed voor hun gezin. Ze moeten nu leren om in eeuwige, geestelijke zin voor hun gezin te zorgen.

Elke wijk kan door middel van raden al die gezinnen [waar geen priesterschapsdrager is] de hand reiken en de weg naar de tempel voor hen openen. Hoe zullen wij of zij anders verhoging verkrijgen, of omgaan met de problemen die voor ons liggen. Ik wil een beroep doen op de bisschoppen en gemeentepresidenten, de quorums van de Melchizedeks priesterschap, op de wijk- en gemeenteraden om in hun gedachten en hun gebeden hoge prioriteit te geven aan die gezinnen. De kerk zal haar volledig potentieel bereiken als die gezinnen veilig onder de mantel van het priesterschap zijn gebracht. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

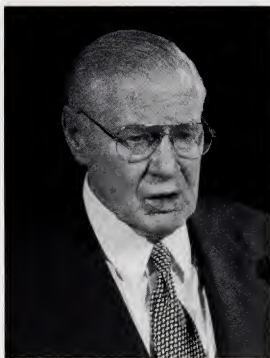

Gehoorzaamheid: het pad naar vrijheid

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Gehoorzaamheid leidt tot echte vrijheid. Hoe meer we geopenbaarde waarheid gehoorzamen, des te vrijer worden we.

Mijn geliefde broeders, ik sta vanavond voor u met een diep gevoel van liefde en respect voor u, omdat u het priesterschap dat u draagt eert met uw gehoorzaamheid. Ik heb gebeden om leiding bij mijn toespraak, omdat ik mijn stem tot waarschuwing wil verheffen. In de huidige samenleving wordt het verschil tussen goed en kwaad overschreeuwd door luide, verlokkelijke stemmen die roepen om bandeloos gedrag. Zij bepleiten absolute vrijheid zonder zich te storen aan de gevolgen. Ik verklaar ondubbelzinnig dat dergelijk gedrag de mensen onherroepelijk kapot zal maken.

Vanavond spreek ik tot de priesterschap van deze kerk, en in het bijzonder tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap, over

hoe men echt vrij kan worden. Gehoorzaamheid leidt tot echte vrijheid. Hoe meer we geopenbaarde waarheid gehoorzamen, des te vrijer worden we. Gehoorzaamheid maakt ons echt vrij. President David O. McKay heeft het eens gehad over zijn paard, Dandy, dat volledig vrij wilde zijn, zonder belemmeringen. President McKay zei toen:

‘Gezadeld was hij zo mak, gehoorzaam en bereidwillig als een paard maar kan zijn. (. . .)

‘Maar Dandy hield niet van beperkingen. Hij raakte ontstemd als hij was vastgebonden en beet dan het touw door. Niet dat hij wegrende, hij wilde alleen maar vrij zijn. En omdat hij dacht dat andere paarden er hetzelfde over dachten, maakte hij ook hun touwen los. (. . .) Hij leerde zelfs hoe hij het hek kon open krijgen. Hoewel zijn escapades irritant waren en mij soms veel geld kostten, bewonderde ik zijn intelligentie en vindingrijkheid.

‘Maar zijn nieuwsgierigheid en verkenningstochten brachten hem en mij in moeilijkheden. Zo is hij een keer aangereden op de snelweg. (. . .)

‘Toen hij daarvan was hersteld, bleek dat zijn lust tot zwerfen niets had ingeboet, want hij inspecteerde direct de hele omheining. Het hek hadden we met ijzerdraad dichtgebonden. (. . .)

‘Maar op zekere dag had iemand verzuimd het ijzerdraad om het hek te doen. Dandy kreeg dat al gauw in de gaten en wist het hek te openen. Hij en een ander paard (. . .)

gingen ervandoor (. . .) naar een oud huis dat als opslagruimte dienst deed. Nieuwsgierig als Dandy was, duwde hij de deur open. (. . .) Daar stond een zak graan. Wat een vondst! Ja, en wat een ramp! Het graan was lokaas voor knaagdieren! Een paar minuten later hadden Dandy en het andere paard hevige krampen. Kort daarna waren ze allebei dood.’

President McKay vervolgde:

‘Wat lijkt Dandy op veel van onze jongeren! (. . .) Ze zijn impulsief, levenslustig en nieuwsgierig (. . .) zij zijn ongedurig als hun beperkingen worden opgelegd, maar als ze bezig worden gehouden, goed en zorgvuldig worden begeleid, zal blijken dat ze bereidwillig en capabel zijn; maar als ze aan hun lot worden overgelaten, gebeurt het maar al te vaak dat ze overtredingen begaan, die tot erger leiden, rampen en zelfs de dood.’¹

De toom, dat wil zeggen zich gehoorzaam schikken naar opgelegde beperkingen, is noodzakelijk voor onze groei en vooruitgang. Onlangs was er een reportage op tv over gedetineerden die wilde paarden temden. Door hun werk met de paarden kregen de gedetineerden meer inzicht in geduld, zelfbeheersing, respect voor anderen en de waarde van het volgen van een bepaald werksysteem. Zij zagen hoe de paarden leerden de bevelen te gehoorzamen en ze beseften dat dit ook voor hen gold. Zij zagen in dat ze de fouten hadden kunnen vermijden waardoor ze in de gevangenis terecht waren gekomen. Ik voeg daaraan toe dat gehoorzaamheid aan rechtvaardige beginselen hen vrij had gemaakt van de sociale kwalen, schande en verwording, en schuldgevoelens. Maar evenals de paarden konden zij leren, vooruitgang maken en iets tot stand brengen.

We horen veel luide stemmen die alle beperkingen willen opheffen, vooral de morele. De geschiedenis leert ons echter dat elke geslaagde samenleving haar grenzen heeft gehad. En denk ook eens aan de aarde. Die is geformeerd uit materie en in het begin was zij ledig, woest en duister. Maar God schoep orde

door scheiding aan te brengen tussen het licht en het duister. Gods bevel werd gehoorzaam en de aarde had haar eerste dag, gevolgd door de eerste nacht. Daarna gebood God de schepping van de atmosfeer, waarna Hij de zon, de maan en de sterren heeft geschapen om licht te geven volgens hun tijden en jaargetijden. Na een serie bevelen en gehoorzaamheid aan die bevelen, werd de aarde niet alleen bewoonbaar maar ook prachtig.²

Broeder Jake Garn, voormalig Amerikaans senator, is een paar jaar geleden met een team Amerikaanse astronauten de ruimte ingegaan. Het uitzicht vanuit de space shuttle *Discovery* op de immense hemelen ontlokte aan hem de uitspraak dat hij er meer dan ooit van overtuigd was dat we allemaal kinderen van God zijn en dat de aarde functioneert in gehoorzaamheid aan Gods wetten. Hij zei ook dat de aarde er vanuit de ruimte absoluut adembenemend uitziet, zo prachtig was zij.³

De planeet waarop wij wonen, neemt op zichzelf een unieke plaats in het heelal in. Maar zij maakt ook deel uit van ons zonnestelsel, een ordelijk systeem met acht andere planeten, asteroïden, kometen en andere hemellichamen die om de zon draaien. Net als de aarde en op zichzelf staande planeet is, is ieder van ons dat ook in zijn eigen sfeer. We leiden allen ons individuele leven, maar we maken deel uit van een gezin en van een samenleving, waarin orde voor een harmonieus systeem zorgt dat stoelt op gehoorzaamheid aan beginselen. Orde en gehoorzaamheid zijn niet, zoals sommigen ons willen doen geloven, beperkend of benauwend, integendeel. Zoals orde leven en schoonheid op een donkere en ledige aarde mogelijk maakte, zo geldt dat ook voor ons. Als we gehoorzaam zijn kunnen we ons ontplooiën zoals onze hemelse Vader dat graag wil, zodat we eens in zijn tegenwoordigheid kunnen wonen.

En, broeders, een ander facet van vrijheid is vertrouwen. Bijna zestig jaar geleden, toen ik op mijn eerste zending ging, leerde president

McKay ons zendingen een grote waarheid. Hij kwam zonder een woord te zeggen de ruimte binnen waarin wij ons hadden verzameld in het oude zendingshuis. Hij liep naar het bord, pakte een stukje krijt op en schreef: 'Vertrouwd te worden is beter dan geliefd te zijn.' Ik heb over die uitspraak nagedacht en ben op een paar goede voorbeelden daarvan gestuit. Ik wil een zo'n voorbeeld uit de Schriften aanhalen.

Jozef, de zoon van Jakob en Rachel, was als jonge knaap als slaaf verkocht. Potifar, een dienaar van de Egyptische farao, kocht hem. Zelfs in deze ongunstige omstandigheden, kreeg Jozef het vertrouwen, eerst van Potifar. Maar door een gewetenloze daad van Potifars vrouw belandde Jozef in het gevang. Ten tweede won hij het vertrouwen van zijn bewakers en verwierf de faam een groot onderscheidingsvermogen te hebben. Farao had twee dromen die hem parten speelden. Toen Jozefs gave de farao ter ore kwam, liet hij hem halen om de dromen uit te leggen. Jozef wist hem door inspiratie te vertellen dat zeven jaar van overvloed gevolgd zouden worden door zeven jaar van hongersnood. Ten derde, farao aanvaardde niet alleen de uitleg van de dromen, maar bovendien vertrouwde ook hij Jozef en stelde hem aan als heerser in Egypte, alleen de farao zelf had meer macht. De jaren gingen voorbij en de hongersnood deed zijn intrede. Jozefs broers reisden van Kanaän naar Egypte voor koren. Zo wist Jozef al zijn broers en zijn vader van de hongerdood te redden.⁴ Daar hij het vertrouwen wist te winnen van zijn meerderen, kon Jozef een grote mate van vrijheid genieten. Eensals Jozef kan ook jij het vertrouwen winnen van anderen, maar vertrouwen moet verdiend worden.

En natuurlijk is de Heiland in alles ons voorbeeld. De apostel Paulus heeft geschreven: '(. . .) zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd.⁵ Ook wij kunnen, in onze eigen beperkte sfeer, leren gehoorzaam zijn, zoals Christus dat heeft gedaan. Als we

jong zijn krijgen we respect voor autoriteit doordat we onze ouders gehoorzaam zijn, waardoor wij hun vertrouwen krijgen. Als we niet gehoorzaam zijn, lijken we op de jonge Jack die van zijn vader te horen kreeg: 'Elke keer als je ongehoorzaam bent, krijg ik er een grijze haar bij.' 'Aha, pa,' antwoordde Jack daarop, 'dus u was het van wie opa al zijn grijze haren heeft gekregen.'⁶ Hopelijk leert men op school andere lessen in discipline, die ons bij de intermenselijke relaties van pas zullen komen. Als gehoorzaamheid onze doelstelling wordt, zullen we ons er niet langer

Gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid behoedt ons voor verslavingen aan alcohol, drugs of tabak. Ons lichaam zal gezond zijn en ons verstand helder, want de belofte die met dit beginsel samenhangt is dat 'alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.'⁷

Een aanvullende belofte in deze openbaring geeft aan dat we 'wijsheid en grote schatten aan kennis [zullen] vinden, ja, verborgen schatten.'⁸ Door gehoorzaamheid nemen we dus ook in kennis toe. Verder heeft de Heiland gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leere weten.'⁹

Gehoorzaamheid geeft gemoedsrust bij het nemen van beslissingen. Als we ons vast hebben voorgenomen om de geboden na te leven, hoeven we die beslissing niet elke keer te nemen als we geconfronteerd worden met verleiding. Zo schenkt gehoorzaamheid geestelijke veiligheid.

En, broeders, een ander facet van gehoorzaamheid is onze gehoorzaamheid aan geestelijke indrukken. Ook dat kan ons vrij maken. Hoe vaak hebben we spijt gehad dat we geen gehoor hebben gegeven aan een ingeving uit een hogere bron?

Ephraim Hanks is een opmerkelijk voorbeeld van gehoorzaamheid aan geestelijke indrukken. In de herfst van 1856 was hij op een

avond naar bed gegaan toen hij een stem hoorde zeggen: 'Het volk van de handkaren is in moeilijkheden en jouw hulp is nodig; wil je ze gaan helpen?' Zonder enige weifeling antwoordde hij: 'Ja, als ik ervoor geroepen word.' De ingevang volgde nogmaals en zelfs een derde keer. Zijn antwoord was hetzelfde.

Hij reed snel van Draper naar Salt Lake City. Toen hij daar aankwam hoorde hij de oproep voor vrijwilligers om de laatste handkargroep de vallei in te begeleiden. Sommige broeders zeiden dat ze erover een paar dagen pas klaar voor waren, maar Eph sprong op en zei: 'Ik ben er nu klaar voor!' Hij hield woord en ging op weg, alleen.

Er brak een helse storm los toen hij over de bergen naar het oosten trok. De storm duurde drie dagen. De sneeuw was zo diep dat er met geen mogelijkheid een wagen doorheen kwam. Daarom besloot Eph te paard verder te gaan. Hij ging met twee paarden, één om te berijden en één om te bekakken. Behoedzaam koos hij zijn weg door de bergen. Toen de schemering inviel, sloeg hij zijn kamp op bij South Pass. Toen hij wilde gaan slapen, moest hij aan de hongerige heiligen denken en intuïtief vroeg hij de Heer hem een bizon te sturen. Toen hij na zijn gebed zijn ogen opende, zag hij tot zijn grote verbazing op nog geen vijftig meter een bizon staan. Hij richtte en met één schot legde hij de kolos neer die de holte inrolde waar hij zijn kamp had opgeslagen. Hij sneed de bizon aan stukken, waarna hij dankbaar in slaap viel.

De volgende ochtend vroeg ging hij met de twee paarden en het bizonvlees op weg naar Ice Springs Bench. Daar schoot hij nog een bizon neer, hoewel het zelden voorkwam dat er in dit gebied zo laat in het seizoen nog bizons waren. Na het vlees in lange stukken te hebben gesneden, bepakte hij zijn paarden en vervolgde zijn tocht tot het donker werd. En nu citeer ik uit Eph's eigen verslag:

'Ik denk dat de zon ongeveer een uur hoog in het westen was toen ik iets in de verte ontwaarde

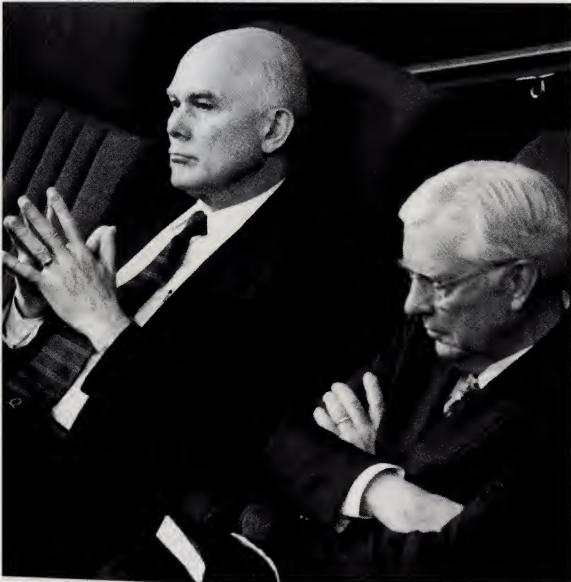
dat eruitzag als een donkere streep in de sneeuw. Toen ik naderbij kwam, zag ik dat het bewoog; toen was het voor mij duidelijk dat dit de onfortuinlijke handkargroep van kapitein Edward Martin was. (. . .) De aanblik van de magere lichamen en afgetobde gelaten van de arme lijdenden, die langzaam en rillend van de kou hun karige avondmaal aan het bereiden waren, zou zelfs de hardste ziel hebben geraakt. Toen ze me zagen aankomen, verwelkomden ze me met onuitsprekelijke vreugde; en toen ze in de gaten kregen dat ik vlees bij me had, kende hun dankbaarheid geen grenzen. Ze verdrongen zich om mij heen en iemand zei: "O, alstublieft, mag ik een stukje vlees?"; en een ander riep uit: "Mijn arme kinderen komen om van de honger, mag ik ook een stuk?"; en kinderen met tranen in hun ogen riepen: "Ik wil ook, ik wil ook." Eerst deelde ik het vlees uit als ze erom vroegen, maar

later zei ik tegen ze dat ze het zelf maar moesten pakken. Vijf minuten later waren alle twee mijn paarden ontdaan van hun extra last — al het vlees was weg, en de daaropvolgende uren was iedereen in het kamp druk met het koken en eten, met een dankbaar hart.¹⁰

Eph zorgde ook voor de zieken en lijdenden. Over hen schreef hij: Veel van de emigranten hadden bevroren ledematen, die geheel of gedeeltelijk moesten worden afgezet. Velen van hen waste ik met water en castiliaanse zeep, totdat de bevroren delen eraf vielen. (. . .) Sommige emigranten verloren tenen, anderen vingers, en nog weer anderen handen en voeten.' Hij bleef bij ze op hun vervolgtocht met hun handkaren en voorzag hen van bizonvlees. Uiteindelijk kwamen ze de hulpgroepen met hun wagens tegen, die hen naar Zion brachten.

Ephraim Hanks gaf gehoor aan geestelijke ingevingen en voor mij

De ouderlingen Dallin H. Oaks en M. Russell Ballard luisteren bedachtzaam naar een conferentietoespraak.

staat het vast dat hij daardoor kon uitgroeien tot de held die alleen op weg ging in dat noodlottige winterse weer om het leven van veel pioniers te redden. Hij luisterde naar de influisteringen van de Geest en gaf gehoor aan de oproep van de algemene autoriteiten. Daardoor werd hij voor die lijdende pioniers de bron waaruit bevrijding kwam.

Vrijheid is een kostbare gave die ons deel wordt als we gehoorzaam zijn aan de wetten van God en de influisteringen van de Geest. Als we vernietiging willen vermijden, wat het lot was van Dandy, het paard van president McKay, en het andere paard, moeten we hekken en vangrails optrekken waar we niet langs moeten gaan. De hekken waarachter we moeten blijven, zijn de beginselen van geopenbaarde waarheid. Ons gehoorzaamheid aan die waarheden zal ons waarlijk vrij maken, zodat we ons potentieel kunnen bereiken en de heerlijkheid die onze hemelse Vader voor ons heeft klaarliggen.

Ik getuig tot u allen over het belang van gehoorzaamheid. Ik wil ook tot u, broeders, getuigen van de profetische mantel die op president Hinckley rust, waardoor hij inspiratie en leiding kan ontvangen van het Hoofd van deze kerk, de Heer en Heiland, wat ik doe in zijn heilige naam, Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Stories for Mormons*, Rick Walton en Fern Oviatt, Bookcraft, 1983, Publishers Press, Salt Lake City (Utah).
2. Zie Abraham 4.
3. Gesprek met E. Jake Garn, 23 februari 1999.
4. Zie Genesis 41:39–42.
5. Hebreëën 5:8.
6. Aangepast overgenomen uit *Braude's Treasury of Wit and Humor*, Jacob M. Braude, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1964. Blz. 147.
7. LV 89:18.
8. LV 89:19.
9. Johannes 7:17.
10. Zie *Scouting for the Mormons on the Great Frontier*, Sidney Alvarus Hanks en Ephraim K. Hanks, 1948, Deseret News Press, blz. 132, 133, 135–136, 140.

De priesterschap — machtig leger van de Heer

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De beste hulpbron die we in de kerk hebben om ons veilig te stellen, is een sterk, vast, overtuigd, toegewijd en getuigend Melchizedekse-priesterschapscontingent.

Ik voel mij vereerd dat ik vanavond bij het grote leger priesterschapsdragers kan zijn die dagelijks gehoor geven aan oproepen om dienstbaar te zijn, die ijverig onderwijzen zoals de Heer heeft geboden, en die uit alle macht arbeiden en hun koers bijsturen overeenkomstig een concrete opdracht die de kerk moet uitvoeren — namelijk om in de wereld te leven zonder van de wereld te zijn.

In deze tijd waarin wij leven, slaan de vloedgolven van onkuishheid, onverantwoordelijkheid en oneerlijkheid tegen de meertrossen van ons leven. Als wij die meertrossen niet veilig stellen, als we geen

diep verankerd fundament hebben om de overspoelende invloeden te weerstaan, zullen we moeilijkheden doormaken.

De beste hulpbron die we in de kerk hebben om ons veilig te stellen, is een sterk, vast, overtuigd, toegewijd en getuigend Melchizedekse-priesterschapscontingent.

Ik heb twee aardewerk flesjes in mijn kantoor. In het ene zit het water dat ik uit de Dode Zee heb gehaald. In het andere zit water uit het Meer van Galilea. Af en toe schud ik een van de flesjes om te kijken of de hoeveelheid water niet verminderd is. Als ik dat doe, denk ik aan die twee totaal verschillende soorten water. De Dode Zee bevat totaal geen leven. Het Meer van Galilea is vol leven en herinneringen aan de zending van onze Heer, Jezus Christus.

Maar in de kerk vinden we tegenwoordig nog een ander soort water. Ik heb het over het reservoir met toekomstige ouderlingen in elke wijk en ring. Stel u een rivier voor waarvan het water in dat reservoir terechtkomt. En stel u dan een beetje water voor dat uit het reservoir van stilstaand water sijpelt — een straatje dat de mannen voorstelt die verder gaan in het Melchizedekse priesterschap. Het reservoir met toekomstige ouderlingen wordt groter en breder en dieper met een grotere snelheid dan wie dan ook onder ons

werkelijk kan inschatten.

Het is van essentieel, zelfs van cruciaal belang, dat we kijken hoe het in de Aäronische priesterschap toegaat, daar veel te veel jongens wankelen, struikelen en vervolgens vallen zonder over te gaan naar de quorums van de Melchizedekse priesterschap, waardoor ze het contingent van actieve priestersdragers uithouden en de activiteitsgraad van liefhebende vrouwen en dierbare kinderen inperken.

Wat kunnen wij, als leiders, doen om die trend te keren? De plek om te beginnen, is daar waar de Aäronische-priesterschapsrivier ontspringt. Met een oud Chinees spreekwoord zou vast te stellen zijn of iemand gek is. Iemand krijgt een beekje te zien dat in een vijver met stilstaand water stroomt. Hij krijgt een emmer en er wordt hem gevraagd om de vijver te legen. Als hij eerst stappen onderneemt om de instroom in de vijver doeltreffend in te dammen, wordt hij geacht bij zijn volle verstand te zijn. Als hij echter de instroom negeert en probeert de vijver emmer voor emmer te legen, dan wordt hij als gek beschouwd.

Door openbaring is de bisschop de president van de Aäronische priesterschap en tevens van het priestersquorum van zijn wijk. Hij kan die van God ontvangen taken niet delegeren. Maar hij kan rekenenschap vragen van hen die geroepen zijn als quorumadviseur, mannen die invloed kunnen uitoefenen op het leven van jongens.

De raadgevers van de bisschop, andere wijkfunctionarissen en leerkrachten, en vooral de ouders van onze jongemannen, kunnen onmetelijk veel hulp bieden. Ook de quorumpresidiums van de Aäronische priesterschap kunnen veel nuttige hulp bieden.

Daarom is dit ons doel: om elke jongeman te redden, waarmee we tevens zorgen dat er een goede echtgenoot komt voor al onze jongevrouwen, alsmede sterke Melchizedekse-priesterschapsquorums, en een getrainde zendelingenmacht die in staat is te bereiken wat de Heer verwacht.

Een verstandige stap is om elke diaken te brengen tot een geestelijk besef van de heilige aard van de ordening waarmee hij geroepen is. In een van onze wijken werd die les in verband met het ophalen van vastengaven doeltreffend gegeven.

Op de vastendag werden de leden in de wijken bezocht door diakenen en leraren, zodat elk gezin een bijdrage kon geven. De diakenen mopperden een beetje omdat ze vroeg hadden moeten opstaan om die taak uit te voeren.

De bisschop kreeg de inspiratie om een bus vol diakenen en leraren mee te nemen naar Welfare Square, hier in Salt Lake City. Daar zagen zij hoe behoeftige kinderen nieuwe schoenen en andere kledingstukken ontvingen. Ze zagen daar dat lege manden gevuld werden met levensmiddelen. Er wisselde geen geld van

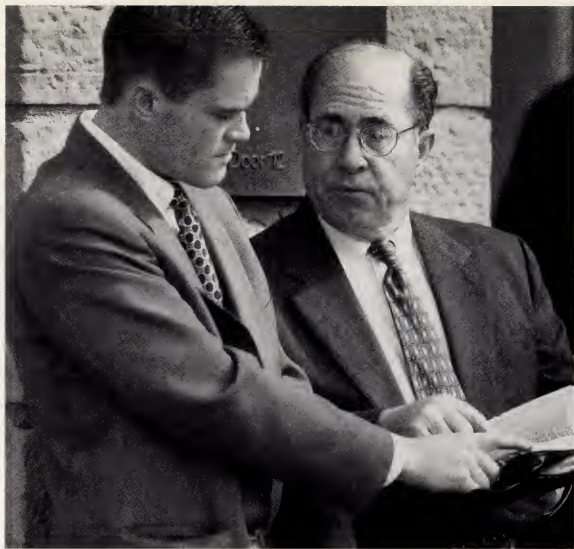
eigenaar. Er werd één hele korte opmerking gemaakt: 'Jongemannen, dit is wat men door het geld dat julie op de vastendag ophalen, krijgt — voedsel, kleding en onderdak.' De jongemannen van de Aäronisch priesterschap werden vrolijker, deden hun plichten beter en voerden hun taken bereidwilliger uit.

Een vraag: Krijgt elke jongeman die tot leraar is geordend een huisonderwijsstaak? Wat een gelegenheid om hem voor te bereiden op een zending. Wat een voorrecht om de discipline van plicht te leren. Een jongen keert zich af van de zorg om zichzelf als hij de taak krijgt om 'te waken over' andere mensen.

En hoe zit het met de priesters? Die jongemannen hebben de gelegenheid om het avondmaal te zegenen, hun huisonderwijstaken te blijven doen en deel te nemen aan

Bezoekers staan bij de ingang van de Tabernakel te wachten tot zij naar binnen kunnen.

de heilige verordening van de doop.

Ik herinner me dat ik als diaken naar de priesters keek wanneer zij officieerden bij de avondmaalstafel. Een priester die Barry heette had een prachtige stem en las de avondmaalsgebeden altijd duidelijk voor — alsof hij meedeed aan een declamatie. De andere leden van de wijk, vooral de oudere zusters, complimenteerden hem met zijn 'gouden stem'. Ik denk dat hij een beetje hoogmoedig werd. Jack, een andere priester in de wijk, had een gehoorstoornis waardoor zijn uitspraak niet erg natuurlijk klonk. Wij diakenen giechelden als Jack het brood en het water zegende. Hoe we dat durfden, weet ik niet, want Jack had handen als kolenschoppen en had ons allemaal stuk voor stuk kunnen platdrukken.

Op een keer waren Barry met de prachtige stem en Jack met zijn spraakgebrek gevraagd om samen aan de avondmaalstafel te zitten. De lofzang werd gezongen; de twee priesters braken het brood. Barry knielde om te bidden, en we deden onze ogen dicht. Maar er gebeurde

niets. Al gauw deden wij, diakenen, onze ogen open om te zien wat de vertraging veroorzaakt. Ik zal altijd het beeld voor me zien van Barry die de tafel afzocht naar het witte kaartje waarop de avondmaalsgebeden gedrukt waren. Het was niet te vinden. Wat nu? Barry's gezicht werd roze en vervolgens rood toen de aanwezigen zijn kant op begonnen te kijken.

Toen strekte Jack zijn handen als kolenschoppen uit en trok Barry voorzichtig terug op de bank. Zelf knielde hij op het voetenbankje en begon te bidden: 'O God, de eeuwige Vader, wij bidden u in de naam van uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen, die er van nuttigen; (. . .)'. Hij maakte het gebed af en het brood werd rondgediend. Jack zegende ook het water en het werd rondgediend. Wat een respect kregen wij, diakenen, die dag voor Jack die ondanks zijn spraakgebrek de heilige gebeden uit het hoofd had geleerd! Ook Barry waardeerde Jack ineens meer. Het was het begin van een blijvende vriendschapsband.

Maar groter nog dan de invloed van de bisschop en de quorumadviseurs van de Aäronische priester-schap, is de invloed die het gezin kan hebben. Als men op verstandige wijze de hulp van de ouders inroept, kan dat vaak het verschil betekenen tussen slagen en falen. Uit een onderzoek dat we onlangs hebben gedaan, blijkt dat de invloed van het gezin een overheersende factor is bij de beslissing om op zending te gaan en een tempelhuwelijk te sluiten.

Voor zover ik weet zijn er slechts drie wijken met een volledig contingent van 48 priesters. Die wijken werden gepresideerd door Joseph B. Wirthlin, Alfred B. Smith en Alvin R. Dyer. Bijna alle jongemannen vervulden een zending en sloten een tempelhuwelijk. Een van de sleutels tot succes was het roepen van Aäronische-priesterschapsadviseurs die een voorbeeld waren die de jongemannen konden volgen. Een ideaal voorbeeld is een teruggekeerde zending, pas terug uit het zendingsveld, vol van zijn getuigenis, waardoor een Aäronisch-priesterschapsdrager kan zeggen: 'Dat is de man die ik wil volgen.'

Dammen wij de stroom van Aäronisch-priesterschapsdragers in het reservoir van toekomstige ouderlingen in, dan lossen we meer problemen op dan we beseffen. Wij zorgen ervoor dat elke jongeman gauwer geneigd zal zijn om wel op zending te gaan, en in de tempel te trouwen. Dan is die slechte verhouding van dat grote aantal goede jongevrouwen ten opzichte van de weinige goede jongemannen om als eeuwige metgezel te kiezen er ook niet meer. We hebben het nu niet meer over jongens; wij hebben het over echtgenoten, vaders, grootvaders, patriarchen van hun eigen gezin. Laten we onze jongemannen in de Aäronische priesterschap een stevig fundament geven.

Laten we de volwassen bekeerlingen tot de kerk niet over het hoofd zien die het Aäronisch priesterschap hebben ontvangen, maar niet tijdig tot het ambt van ouderling worden geordend. Daarmee voegen zij zich bij de broeders in het stilstaande

reservoir van inactiviteit? Er zijn wijken en ringen die grote aantallen fijne mensen gered hebben die zich gevangen voelden omdat er geen uitstroom uit het reservoir was. Bij mijn reizen voor de kerk heb ik notities gemaakt van die units die het licht van die reddingsactie hadden gezien. Allen hadden soortgelijke ervaringen. Zij leerden dat het reddingswerk het beste op wijkniveau kan worden gedaan door aan elke persoon één ander toe te wijzen. De bisschop moet er ook bij betrokken worden, want is hij niet zowel de president van de Aäronische priesterschap alsook de presidentie hogepriester van zijn wijk?

Goede, uitstekend voorbereide leerkrachten moeten worden geroepen om daarbij te helpen. Broeders, analyseer gebedvol uw situatie en roep diegenen onder de wapenen die de Heer heeft voorbereid om te dienen en te reddend. 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.'² Denk eens aan de vreugde bij vrouw en kinderen als papa het licht ziet, een betere weg inslaat en in het voetspoor volgt van Jezus Christus, onze Heer.

Een voorbeeld van ware liefde en geïnspireerd onderricht was te vinden in het leven van wijlen James Collier, die door zijn eigen inspanningen een groot aantal broeders in de buurt van Bountiful (Utah) heractiveerde. Ik werd door broeder Collier uitgenodigd om te spreken tot hen die nu tot ouderling geordend waren en die met hun vrouw en kinderen naar de Salt Lake-temple waren geweest om de eeuwige verbonden en zegens te ontvangen waarnaar zij zo oprecht gestreefd hadden.

Bij het banket ter ere van die prestatie, kon ik de liefde zien en voelen die Jim had voor de mensen die hij had onderricht en gered, en de liefde die zij voor hem hadden. Helaas had Jim Collier toen al een ongeneeslijke ziekte en moest hij de artsen overhalen om hem uit het ziekenhuis te laten gaan voor die laatste avond van erbetoon.

Toen Jim op het spreekgestoelte

stond, kwam er een grote glimlach op 'n gezicht. Vol emotie sprak hij zijn liefde voor de aanwezigen uit. Er was geen oog meer droog in de zaal. Broeder Collier maakte het grapje: 'Iedereen wil naar het celestiale koninkrijk, maar niemand wil doodgaan om er te komen.' En toen zei Jim wat zachter: 'Ik ben klaar om te gaan, en ik wacht aan de andere kant tot ik jullie allemaal kan begroeten, geliefde vrienden.'

Jim keerde terug naar het ziekenhuis. Korte tijd later werd zijn uitvaartdienst gehouden.

Bij het vervullen van onze plichten opzichte van hen die het Aäronische priesterschap dragen, zowel de jongeren als de toekomstige ouderlingen, spoor ik u aan om te bedenken dat het niet nodig is dat wij het alleen doen. Wij kunnen omhoog kijken en vragen om goddelijke hulp. 'De erkenning van een macht die hoger is dan de mens (. . .) verlaagt hem in geen enkel opzicht. Als hij in zijn geloof goede daden en hoge doelen toeschrijft aan de macht die groter is dan hij, dan heeft hij een hogere bestemming voor ogen en edeler eigenschappen voor zijn medemensen, en wordt hij gestimuleerd en aangeemoedigd in de strijd om het bestaan. (. . .) Hij moet zoeken, geloven, bidden en hopen dat hij zal vinden. Een dergelijke gebedvolle inspanning zal nooit onbehoeld blijven — dat is de grondwet van de filosofie van het geloof.'³ Dat verkondigde president Stephen L. Richards.

Een uitspraak uit dat heerlijke toneelstuk *The King and I*, moedigt ons aan in onze inspanningen. De koning van Siam lag op sterven. Bij hem is Anna, zijn lerares Engels, wier zoon haar de vraag stelt: 'Was hij zo goed (. . .) als hij had kunnen zijn?'

Anna antwoordt nadenkend: 'Ik geloof niet dat er ooit enig mens zo goed was (. . .) als hij had kunnen zijn — maar deze heeft het [echt] geprobeerd.'

De profeet Joseph heeft gezegd: 'Geluk is het doel van ons bestaan, en het zal uiteindelijk ons deel zijn

als wij het pad volgen dat erheen leidt, en dit pad is deugd, oprechtheid, trouw, heiligheid en het onderhouden van al Gods geboden.'⁵

Laten wij die duidelijk uitgezette paden bewandelen. Daarbij kunnen wij geholpen worden door de kortste toespraak ter wereld. Die is te vinden op bordjes in parken. Er staat: 'Blijf op de paden.'

Dat advies werd gevonden en gevolgd door Joe, die gevraagd was om zes uur 's morgens op te staan en een invalide kind naar het ziekenhuis te rijden. Hij wilde dat eigenlijk niet, maar hij wist niet hoe hij eronderuit moest komen. Een vrouw droeg het kind naar de auto en zette hem op de passagiersstoel, door haar tranen heen dank zeggend. Joe zei dat alles in orde zou komen en reed snel weg.

Een of twee kilometer verderop vroeg het kind verlegen: 'U bent toch God?'

'Ik ben bang van niet, ventje', antwoordde Joe.

'Ik dacht dat u God moest zijn', zei het kind. Ik hoorde moeder bij mijn bed bidden en God vragen om mij te helpen naar het ziekenhuis te gaan zodat ik beter kan worden en met de andere jongens spelen. Werk u voor God?'

'Soms wel, neem ik aan,' zei Joe, 'maar niet zo vaak. 'Ik denk dat ik van u af aan veel meer voor Hem ga werken.'

Broeders, zult u dat doen? Zal ik het doen? Zullen wij het doen? Ik bid nederig maar oprecht dat wij dat zullen doen.

In de naam van de Heer, Jezus Christus. Amen. □

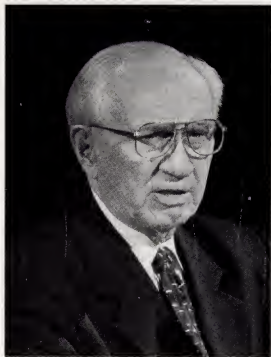
NOTEN

1. Moroni 4:3.
2. Leer en Verbonden 18:10.
3. Ouderling Stephen L. Richards in *Conference Report*, oktober 1937.
4. Richard Rodgers en Oscar Hammerstein II, *The King and I* (geen plaats van publicatie vermeld, Williamson Music, Inc., 1951).
5. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, verzameld door Joseph Fielding Smith (Salt Lake City: Deseret Book, 1976), blz. 255-256.

De herders van de kudde

President Gordon B. Hinckley

Ik heb een grote waardering voor onze bisschoppen. Ik ben bijzonder dankbaar voor de openbaring van de Almachtige waaruit het instellen van dit ambt en zijn functies is voortgekomen.

Geliefde broeders, het is een grote eer en taak om tot u te spreken. Ik bid dat u Heer mij zal zegenen.

Wat een geweldige broederschap is dit — honderdduizenden mannen en jongens die geordend zijn tot het priesterschap van God. Wat een geweldige bijeenkomst zou het zijn als we allemaal bijeenvergaderd zouden zijn. Dat zou de wereld verbazen. Ik kan me de weerga daarvan niet indenken.

U bent de basis van de kerk, broeders. Uit uw gelederen komen de bisschoppen en gemeentepresidenten, de districts- en ringpresidenten, de gebiedszeventig en alle algemene autoriteiten.

En jullie, jongemannen, vormen de basis van een geweldig zendingswerkprogramma waarvan de

uitwerking in de hele wereld te merken is. U hebt allen de hele wapenrusting Gods aangedaan om zijn werk op aarde voort te stuwen.

Het spijt mij dat wij in deze bijeenkomsten niet voor iedereen die wil komen een zitplaats hebben. Zodra de deuren van de Tabernakel vanavond opengingen, was er een vloedgolf aan jongemannen en vaders. Hopelijk is het nieuwe gebouw over een jaar klaar en kunnen we iedereen die komen wil een zitplaats bieden.

En wat u betreft, broeders die naar de tv- of satellietuitzending kijkt, wij voelen ons één met u.

Ik denk, broeders, dat onze Vader in de hemel glimlachend op ons neerkiijkt. Ik denk dat het Hem zeer gerust moet stellen om honderdduizenden mannen en jongens te zien die Hem liefhebben, die in hun hart een getuigenis hebben van Hem en van zijn geliefde Zoon, die deze kerk leiding geven, die aan het hoofd van een gezin staan waar rechtchapheid heerst en waar waarheid wordt onderricht en nageleefd.

Wij zijn een grote groep mannen geworden, zowel jong als oud. Er is vrijwel niets dat wij niet kunnen als we er eensgezind aan samenwerken, met een eensgezinde geest, één doel en één hart.

Ik hoop dat ieder van ons zich bewust is van de geweldige zegen die we gekregen hebben toen we geordend werden tot het priesterschap. Het is het gezag van God op aarde. Het is een goddelijke gift die

Hij ons schenkt. Het omvat de macht en het gezag om leiding te geven in de aangelegenheden van de kerk. Het omvat de macht en het gezag om in de naam van de Heer zegens te geven, de zieken handen op te leggen en de machten van de hemel over hen af te roepen. Het is uiterst heilig. Het maakt deel uit van het goddelijke. Het gezag ervan komt tot uiting in het sterfelijk leven en strekt zich uit tot aan de andere kant van de sluier des doods.

Ik hoop dat wij het priesterschap dat wij dragen, waardig zijn. Ik smeek u allen om zo te leven dat u het waardig bent.

We zijn er al op geweest dat dit een tijd vol groot kwaad in de wereld is. Daar hoeft ik niemand aan te herinneren. Wij worden voortdurend blootgesteld aan de vuiligheid van pornografie, aan obscen en slecht gedrag dat iemand die het priesterschap van God draagt absoluut niet past.

Het is moeilijk om werkzaam te zijn in de wereld en toch boven al die vuiligheid te staan.

Onerlijkheid woekert voort. We zien het in het bedrog op school, en in de sluwheden in zaken waarmee mensen beroofd en bedrogen worden. Overal om ons heen is er verleiding, en helaas geven sommigen eraan toe.

Broeders, wees sterk. Stijf uit boven het kwaad van de wereld. We hoeven niet preuts te zijn. We hoeven geen schijnheilige houding aan te nemen. We hoeven ons in ons gedrag alleen maar te laten leiden door onze integriteit, ons gevoel voor goed en kwaad, en eenvoudige eerlijkheid.

Laten wij thuis het evangelie naleven. Laten er eerlijke uitingen van liefde zijn tussen man en vrouw, tussen kinderen en hun ouders. Beheers uw boze stem. Wees elkaar volkomen trouw.

'Strijd voor het recht en strijd ook voor de vrijheid' (lofzang 161). Leef zo dat u elke ochtend in gebed kunt neerknielen, en om leiding en bescherming van de Heilige Geest kunt vragen tijdens uw dagelijkse werk. Leef zo dat u elke avond voor het naar bed gaan in gebed tot de

Heer kunt gaan zonder enige schaamte of enige noodzaak om Hem om vergeving te vragen. Ik aarzel niet om te zeggen dat God u zal zegenen als u dat doet. Eens wordt u oud en kijkt u terug op uw leven. Dan kunt u zeggen: 'Ik heb een integer leven geleid. Ik heb niemand bedrogen, ook mijzelf niet. Ik heb mij zeer verheugd in mijn metgezellen, mijn vrouw, die de moeder van onze kinderen is. Ik ben trots op die kinderen. Ik ben God dankbaar voor de zegeningen die ik ontvang.'

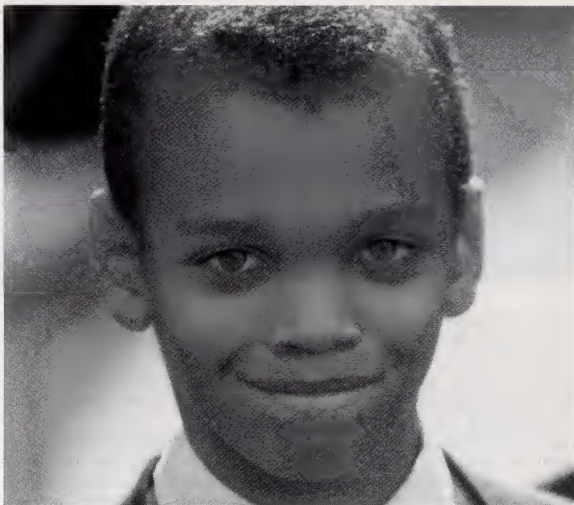
Als u dat kunt, beloof ik u dat er, als de schaduwen van de ouderdom op u vallen, tranen van dankbaarheid in uw ogen zullen komen en uw hart vol dankbaarheid in uw borst zal kloppen.

Enkele jaren geleden, meer dan tien jaar geleden, sprak ik vanaf dit spreekgestoelte tot de bisschoppen van de kerk. Ik wil het vanavond nog even over dat onderwerp hebben.

Ik heb een grote waardering voor onze bisschoppen. Ik ben bijzonder dankbaar voor de openbaring van de Almachtige waaruit het instellen van dit ambt en zijn functies is voortgekomen.

Zoals u allen weet, is Midden-Amerika afgelopen herfst door een vreselijke storm getroffen. Zes dagen en nachten lang bleef orkaan Mitch in dat gebied hangen, vooral boven Honduras. De winden woelen met grote kracht en er viel onophoudelijk regen. De rivieren zwoilen en spoelden huizen weg die op de oevers waren gebouwd. Meer dan tweehonderd bruggen werden weggespoeld in Honduras, waardoor reizen onmogelijk werd. Aarde uit de hooglanden spoelde in een stortvloed van vieze modder in de richting van de zee. Huizen werden er tot boven de ramen mee gevuld. Tuinen en straten liepen vol. De mensen vluchtten geschrokken, met achterlating van alles wat ze hadden.

Een van onze bisschoppen kreeg een vrachtwagen te pakken en reed rond om zijn leden op te halen en hen naar een hoger gelegen stuk grond te brengen. Toen de vrachtwagen niet verder kon, kreeg hij op de een of andere manier een boot te

pakken. Hij zorgde voor zijn kudde.

Ik ben erheen gegaan om poolshoogte te nemen en waar mogelijk troost te bieden. Ik was getuige van een wonder. Ik zag de eenvoudige, maar wonderbaarlijk doeltreffende organisatie van deze kerk in werking.

Ieder lid van deze kerk heeft een bisschop of gemeentepresident. Ik heb alleen maar lof voor de andere hulpacties die vanuit andere delen van de wereld op gang kwamen. Maar ik heb oneindige bewondering voor de geweldige manier waarop de kerk het aanpakte. De bisschoppen deden een beroep op hun ringspresident, die een beroep deden op het gebiedspresidium, dat een beroep deed op het hoofdkantoor hier in Salt Lake City. Binnen enkele uren waren er grote hoeveelheden basisvoedingsmiddelen, medicijnen en kleding op weg uit onze magazijnen.

Er werd in San Pedro Sula, het gebied met de grootste schade, een pakhuis gehuurd. Het waren de bisschoppen die hun mensen indeelden om in ploegen in het pakhuis te werken en plastic zakken te vullen met voldoende voedsel om een gezin een week lang te onderhouden, alsmede kleding, en medicijnen om hen tegen

ziekten te beschermen. Elke bisschop kende zijn eigen mensen. Samen met zijn ZHV-presidente was hij op de hoogte van hun noden. Zij waren geen naamloze vreemdelingen die als werknemers van de regering waren ingezet. Zij waren vrienden, elk een lid van een wijkfamilie die klein genoeg was om op de hoogte te zijn van elkaars noden. Er waren geen woordenswisselingen, geen inhalig graaien naar voedsel en kleding. Alles verliep ordelijk. Het was systematisch. Het was vriendelijk. Het werd gemotiveerd door liefde en zorgzaamheid, en het werd snel gedaan om te voorzien in onmiddellijke behoeften. Het was het evangelie in actie op een stille, magnifieke manier.

Het water trok zich uiteindelijk terug, maar op alles bleef een dikke, lelijke laag modder achter. Niets werd waardevoller dan schoppen en kruiwagens. En onder leiding van de bisschoppen werden de huizen gezamenlijk van modder ontdaan.

Wij bezochten op een zaterdag een kerkgebouw. Er waren veel mensen en een bisschop, een liefdevolle vader voor zijn kudde, die leiding gaf. De kerkbanken, die in het water hadden gedreven, werden

naar buiten gebracht en zorgvuldig schoongemaakt. De modder werd van de muren en de vloeren geschrapt. Toen kwamen de zwabbers en de poetsdoeken, en nog voor de avond viel die zaterdag was het gebouw klaargemaakt voor de diensten voor aanbidding op de sabbat.

Ik ben in omtredend dankbaar en heb groot respect en bewondering voor de bisschoppen van deze kerk. Ik heb ze onder de allermeest omstandigheden gezien in La Lima (Honduras). Ik heb met ze gesproken, ze de hand geschud, en ik had ze meteen lief. Ik ben bijzonder dankbaar voor die mannen die, zonder enige aandacht voor hun eigen gemak, hun tijd geven, hun wijsheid en hun inspiratie om onze wijken in de hele wereld te presideren. Zij krijgen geen andere beloning dan de liefde van hun leden. Zij hebben op de sabbat geen rust, en op andere tijden ook niet veel. Zij staan het dichtst bij de mensen, zijn het beste op de hoogte van hun noden en hun omstandigheden.

De vereisten voor dit ambt zijn nog net zo als in de tijd van Paulus, die aan Timoteüs schreef:

'Een [bisschop] dan moet zijn onbesproken, de man van een vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen; niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, maar vriendelijk, niet strijdlustig of geldzuchtig' (zie 1 Timoteüs 3:2-3).

In zijn brief aan Titus, voegt Paulus toe dat een bisschop 'onberispelijk [moet] zijn als een beheerder van het huis Gods; (...)

'Zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en de tegensprekers te weerleggen' (Titus 1:7, 9).

Gedurende mijn hele kindertijd en jeugd, zelfs tot de tijd dat ik tot ouderling geordend werd en terugkwam van zending, had ik maar één bisschop. Hij was een bijzonder man. Hij was 25 jaar in die functie werkzaam. Wij kenden hem, en hij kende ons. We noemden hem altijd 'bisschop Duncan', en hij noemde ons altijd bij onze voornaam. Wij hadden groot respect voor hem, een bijna ontzagwekkend respect. Maar we waren niet bang voor hem. Wij wisten dat hij onze vriend was. Hij had een erg grote wijk en hij verleende zijn mensen uitstekend dienstbetoon.

Ik heb gesproken tijdens zijn uitvaartdienst. Na mijn vader, had hij waarschijnlijk de grootste invloed op mijn jonge leven. Ik ben erg dankbaar voor hem.

Sinds die tijd heb ik een aantal bisschoppen gehad. Zonder enige uitzondering was ieder van hen een toegewijd en geïnspireerd leider.

Nu wil ik nog iets zeggen rechtstreeks tegen de bisschoppen die vanavond bij ons zijn. En veel van wat ik tegen u zeg, kan herhaald worden door de ringpresidenten en anderen in soortgelijke roepingen. Ik hoop dat u weet dat ik een sterk gevoel van liefde voor u heb. Ik hoop dat uw leden van u houden. U geniet een enorm vertrouwen. Door u te roepen, hebben wij ons volledige vertrouwen in u gesteld. Wij ver-

wachten van u dat u de presiderende hogepriester van de wijk bent, een raadgever voor de mensen, een voorvechter en helper voor hen die in moeilijkheden zijn, een troost voor hen die verdriet hebben, en een leverancier van benodigdheden voor hen die behoeftig zijn. Wij verwachten van u dat u de bewaker en beschermer bent van de leer die in uw wijk onderwezen wordt, van de onderwijskwaliteit, en degene die ervoor zorgt dat de vele nodige functies vervuld worden.

Uw eigen gedrag moet onberispelijk zijn. U moet een integer mens zijn, boven elke kritiek verheven. Uw voorbeeld zal de richting aangeven die de mensen moeten nemen. U moet onbevreesd zijn in het afzweren van het kwaad, bereid zijn om pal te staan voor het goede, en onwankelbaar in uw verdediging van de waarheid. Hoewel al die vereisten standvastigheid vereisen, moet het in vriendelijkheid en liefde gedaan worden.

U bent de vader van de wijk en de beschermer van uw leden. U moet hen in tijden van verdriet, ziekte en moeilijkheden de helpende hand toesteken. U bent president van de Aäronische priesterschap, en samen met uw raadgevers moet u leiding geven aan de diakenen, de leraars en de priesters, om ervoor te zorgen dat zij groeien in 'de tucht en in de terechtwijzing des Heren' (Efeziërs 6:4).

U bent de echtgenoot van uw vrouw, haar geliefde metgezel, haar beschermer en degene die haar onderhoudt. U bent de vader van uw kinderen en moet hen in liefde verzorgen en hen in waardering onderwijzen.

U mag verwachten dat de tegenstander u zal bewerken. Van alle mensen moet u zeker zelfdiscipline hebben en zelf verre staan van alle zonde en kwaad. U moet pornografie vermijden, de tv uitzetten als die obscene amusement toont, en rein zijn in gedachten en daden.

U mag uw ambt niet gebruiken om uw zakelijke belangen te behartigen onder uw leden, opdat niemand u kan beschuldigen van profijt

De zuidzijde van de Tabernakel op Temple Square.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

HET EERSTE PRESIDIUM

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

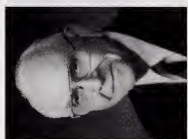
DE RAAD DER TWAALF

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

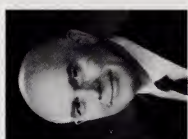
David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

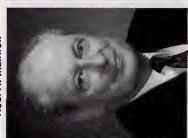
M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

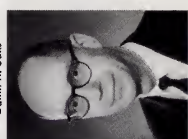
Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

L. Alden Porter

Jøse J. Christensen

Harold G. Hillam

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Martin K. Jensen

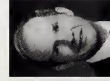

David C. Swensen

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Angus Abree

Monte A. Brough

Gene R. Cook

W. J. Farnsworth

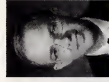
Kenneth Johnson

Lynn A. Michelsen

Hugh W. Pincock

Carl H. Amodeo

F. Ernie Bourke

Joseph L. Cook

John H. Gruberg

L. Lloyd Kendrick

Alexander B. Morrison

Carl B. Pratt

Ben B. Bennis

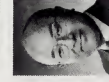
Sheldon A. Child

John B. Dickson

F. Melvin Hammond

Yoshitaka Kitachi

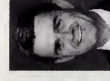
Glenn L. Pace

Dieter F. Uhlendorf

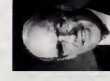
Merrill A. Baberman

Gary J. Colman

Charles Dolder

F. Burton Howard

Gres L. Kofford

Andrew W. Peterson

Fransosa J. Viljas

William A. Bradford

Spencer J. Conde

Loren C. Damm

Jay E. Jensen

John M. Mooson

Rex D. Pingsgur

W. Craig Zwick

HET TWEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Richard D. Allred

Claude R. N. Coico

James O. Mason

H. Bryn Richards

Jared L. Taylor

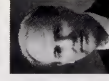
Richard H. Winkler

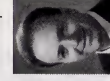
Albas N. Antrim

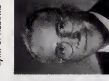
Alhemmer Dominici

Richard J. McGinnis

Lynn G. Robbins

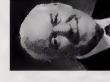
D. Lae Tobler

Richard B. Wirthlin

E. Ray Boheman

Duane B. Gerrard

Dale E. Miller

Neil E. Roquette

Richard E. Tuley Sr.

Roy H. Wood

Edward Brown

Ronald J. Thompson

Earl M. Mooson

Dennis S. Simmons

Gordon T. Watts

Robert S. Wood

Ernie A. Call

Wayne A. Henneack

Merrill C. Coks

Donald L. Stibbitt

Stephen A. West

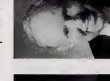
Val E. Christensen

J. Kent Jolley

Stephen B. Oveson

David K. Stone

Robert J. Whelan

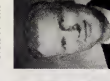
Richard E. Cook

W. Don Ladd

Bruce D. Porter

H. Bruce Stucke

Lenne B. Wickham

DE PRESIDENTENDE BISSCHAP

Keith B. McMillin

H. Donald Burton

Richard C. Eckley

Presidente

Presidente

Erste roadinger

De Salt Lake-tempel, met links een deel van het Joseph Smith Memorial Building en rechts de Tabernakel.

trekken van uw werk als bisschop.

U bent rechter in alle voorkomende zaken in Israël. Dat is een bijna angstaanjagende taak. In sommige gevallen moet u zelfs beoordeelend van uw mensen nog in aanmerking komen om lid te blijven van de kerk. U stelt vast of zij waardig zijn om zich te laten dopen, of zij waardig zijn om het Aäronisch priesterschap te ontvangen, of zij in aanmerking komen om op zending te gaan, en, boven alles, of zij in aanmerking komen om naar het huis des Heren te gaan en deel te hebben in de zegeningen die daar beschikbaar zijn. U moet erop toezien dat er niemand honger heeft, of zonder kleding of onderdak is. U moet op de hoogte zijn van de omstandigheden van allen die u presidentt.

U moet een trooster en een gids zijn voor uw leden. Uw deur moet altijd openstaan voor mensen in nood. Uw rug moet sterk genoeg zijn om mede de lasten van uw leden te dragen. U moet zelfs de overtreder in liefde de hand reiken.

Broeders, ik roep de zegeningen van de Almachtige over u af in de uitvoering van de enorme taken die u hebt. Moge God u zegenen met gezondheid en kracht. Moge Hij uw verstand zegenen met wijsheid en begrip, met waardering en liefde. Mogen de belangen van uw leden de overheersende factor in uw leven zijn, zonder tekort te schieten in uw beroep of in het geven van de nodige aandacht aan uw gezin.

Ik dank de Heer voor u. Ik heb u lief om wat u doet. Ik bid voor u, ieder van u, waar u zich ook bevindt. Ik smeek u zich te beschermen tegen de pijlen van de tegenstander. Ik raad u aan om de hele wapenrusting Gods aan te doen.

Mogen de zegeningen van de hemel op uw vrouw en uw kinderen uitgestort worden. Op een dag wordt u ontheven. Dat zal een verdrietige dag zijn. De herinneringen aan uw leden zullen u de rest van uw leven bij blijven. Ze zullen uw dagen heiligen, en u gemoedsrust, rust en blijdschap geven. God zegene u, mijn geliefde broeders. Dat bid ik nederig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zondagmorgenbijeenkoms

4 april 1999

Ik, die blind was, kan nu zien

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Als u anderen licht wilt geven, zult u zelf moeten schijnen.

van onze grote steden zat. In de ene hand had hij een hoed vol portloden. In zijn andere hand hield hij een tinnen kopje vast. Zijn simpele beroep op de voorbijganger was kort maar krachtig. Het had een zeker definitief karakter, bijna een ondertoon van wanhoop. De boodschap stond op een kaart die aan een touw om zijn nek hing. Er stond op: 'Ik ben blind.'

De meesten bleven niet staan om zijn portloden te kopen of een munt in zijn tinnen kopje te doen. Ze waren te druk, te zeer bezig met hun eigen problemen. Dat tinnen kopje was nog nooit vol of zelfs halfvol geweest. En toen hield er op een prachtige lentemorgen een man stil die met een stiff enkele nieuwe woorden toevoegde aan de sjofele kaart. Er stond niet meer 'Ik ben blind'. Nu stond er de boodschap: 'Het is lente en ik ben blind.' Al gauw was het kopje overvol. Misschien waren de drukke mensen geraakt door dit commentaar van Charles L. O'Donnell: 'Ik ben er nooit in geslaagd mijn ogen te laten wennen aan de blauwe verrassing van de jonge aprilmaand.' Voor de gevers waren de munten echter een armzalig vervangmiddel van het gewenste vermogen om iemand zijn gezichtsvermogen terug te geven.

Ieder van ons kent mensen die niet kunnen zien. Wij kennen ook vele anderen die weliswaar hun

Toen Jezus onder de mensen woonde en hen onderrichtte, sprak Hij in makkelijk te begrijpen bewoordingen. Of Hij nu loks de stoffige weg van Perea naar Jeruzalem reisde, de menigten op de oever van het Meer van Galilea toesprak, of pauzeerde bij

Jakobs bron in Samaria, Hij onderrichtte in gelijknissen. Jezus had het vaak over een hart dat weet en voelt, oren die horen en ogen die werkelijk zien.

Iemand die niet zo gezegend was met de gave van het gezichtsvermogen, was de blinde man die, in een poging om zichzelf te onderhouden, dag in dag uit op zijn gebruikelijke plekje op een drukke stoep in een

gezichtsvermogen hebben, maar die zelfs midden op de dag in het duister leven. De mensen in die laatste groep lopen weliswaar niet met de gebruikelijke witte stok en zoeken hun weg niet met het bekende geluid 'tik, tik, tik'. Zij hebben weliswaar geen trouwe ziende hond aan hun zijde, noch hebben zij een kaart om hun nek hangen met de boodschap 'Ik ben blind', maar toch zijn zij blind. Sommigen zijn verblind door boosheid, anderen door onverschilligheid, door wraak, door haat, door vooroordeel, door onwetendheid, door de verwaarlozing van waardevolle kansen. Over hen heeft de Heer gezegd: 'hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.'¹

Zij zouden heel goed kunnen klagen: 'Het is lente, het evangelie van Jezus Christus is hersteld, en toch ben ik blind.' Sommigen, zoals de vriend van Filippus vanouds, roepen: 'Hoe zou ik [de weg] kunnen [vinden], als niet iemand mij de weg wijst?'²

Vele jaren geleden merkte ik bij een bezoek aan een ringconferentie dat een raadgever in het ringpresidium blind was. Hij functioneerde prima, verrichtte zijn taken alsof hij gewoon kon zien. Op een stormachtige avond kwamen we bijeen in het ringkantoor op de eerste verdieping van het gebouw. Plotseling was er een harde donderslag. De lichten in het gebouw gingen bijna onmiddellijk uit. Instinctief strekte ik mijn hand uit naar onze leider zonder gezichtsvermogen, en zei: 'Pak mijn arm maar, dan breng ik u naar beneden.'

Ik ben er zeker van dat hij een glimlach op zijn gezicht had toen hij zei: 'Nee, broeder Monson, geef mij uw arm, zodat ik u kan helpen.' En hij voegde eraan toe: 'Nu bent u op mijn terrein.'

De storm ging voorbij, het licht ging weer aan, maar ik zal nooit de tocht van die trap af vergeten waarbij ik geleid werd door de man die niet kon zien, maar toch vol licht was.

Lang geleden, ver hier vandaan, zag Jezus in het voorbijgaan een man die blind geboren was. Zijn discipelen vroegen de Meester waarom deze persoon blind was. Had hij

gezondigd, of hadden zijn ouders gezondigd en daarmee zijn aandoening veroorzaakt?

'Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden. (...)

'Zolang Ik in de wereld ben, ben Ik het licht der wereld.'

'Na dit gezegd te hebben, spuwde Hij op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen, en zeide tot hem: Ga heen, was u in het badwater Siloam' (...) Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug.'³

Als gevolg van dit wonder ontstond er een grote woordenstrijd onder de Farizeeën.

'Zij riepen dan ten tweeden male de man, die blind geweest was, en zeiden tot hem: Geef Gode de eer; wij weten, dat deze mens [Jezus] een zondaar is.

Hij dan antwoordde: Of Hij een zondaar is, weet ik niet; een ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan.'⁴

We denken ook aan de visser die Simon genoemd werd, u en mij beter bekend als Petrus, de voornaamste

apostel. De twijfelende, ongelovige, impulsieve Petrus verloochende, daarmee de profetie van zijn Meester vervullend, Jezus inderdaad drie maal. Temidden van het geduw, gespot en het slaan, wendde de Heer, in de kwelling van zijn vernedering, in de majesteit van zijn stilte, zich tot Petrus en keek naar hem.⁵ Een chronograaf beschreef de verandering als volgt: 'Het was genoeg, Petrus zag geen gevaar meer, vreesde de dood niet meer. Hij rende de nacht in, het ochtendgloren tegemoet. Deze bekeerlijke man met een gebroken hart stond voor het tribunaal van zijn eigen geweten en daar werd zijn oude leven, zijn oude schaamte, zijn oude zwakheid, zijn oude ik ter dood veroordeeld door goddelijk berouw dat een nieuwe en edeler geboorte teweeg zou brengen.⁶

De apostel Paulus had een soortgelijke ervaring als Petrus. Van de dag van zijn bekering tot aan zijn dood spoorde Paulus de mensen aan: '[leg] de oude mens af en [doe] de nieuwe mens aan, die naar de (wil van God) geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid.⁷

De visser Simon was de apostel Petrus geworden. De vervolger Saulus was de prediker Paulus geworden.

Het verstrijken van de tijd heeft het vermogen van de Verlosser om het leven van mensen te veranderen niet gewijzigd. Zoals Hij tot de dode Lazarus sprak, spreekt Hij ook tot u en mij: 'kom naar buiten'.⁸

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Elke persoon op aarde, waar hij ook woont, in welk land hij ook geboren is, ongeacht of hij rijk is of arm, is bij zijn geboorte begiftigd met dat eerste licht dat het licht van Christus genoemd wordt, de Geest der waarheid, of de Geest Gods — dat universele licht van intelligentie waarmee elke ziel gezegend is. Moroni had het over die Geest toen hij zei:

“Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moe onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te

doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis weten, dat het van God is.”⁹

U en ik weten wie er voor de zegen van de Heer in aanmerking komen volgens deze definitie.

Walter Stover uit Salt Lake City was zo iemand. Walter, die in Duitsland geboren was, aanvaardde het evangelie en ging naar Amerika. Hij vestigde zijn eigen onderneming. Hij gaf gul van zijn tijd en middelen.

Na de Tweede Wereldoorlog werd Walter Stover geroepen om terug te keren naar zijn vaderland. Hij leidde de kerk in dat land en was allen die hij ontmoette en met wie hij samenwerkte tot zegen. Met eigen geld bouwde hij twee kerkgebouwen in Berlijn — een prachtige stad die zo sterk verwoest was door de strijd. Hij plande een bijeenkomst in Dresden voor alle kerkleden in dat land en charterde vervolgens een trein om ze uit het hele land op te halen zodat ze samen konden komen, konden deelnemen aan het avondmaal en konden getuigen van Gods goedheid voor hen.

Tijdens de uitvaartdienst voor Walter Stover, zei zijn schoonzoon over hem: 'Hij was in staat om Christus te zien in elk gezicht dat hij tegenkwam, en handelde dienovereenkomstig.'

De dichter heeft geschreven:

*Ik ontmoette 's nachts een vreemde-
ling wiens lamp niet meer wilde
schijnen;*

*Ik stopte en liet hem zijn lamp aan-
steken met de mijne.*

*Later stak er een storm op en
schudde de wereld huid.*

*Maar toen de wind was gaan liggen,
was mijn lamp uit.*

*De vreemdeling kwam echter weer
terug — zijn lamp was nog aan
het schijnen;*

*Hij hield mij de kostbare vlam voor
en ontstak de mijne.¹⁰*

Misschien is de moraal van dit gedicht simpel: Als u anderen licht wilt geven, zult u zelf moeten schijnen.

Toen de profeet Joseph Smith het bos inging, dat heilig werd door wat daar plaatsvond, beschreef hij die gebeurtenis als volgt: 'Het was op de morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820. Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zo'n poging deed, want in al mijn bekommelingen was ik er nog nooit toe gekomen hardop te bidden.¹¹

Na een schokkende ervaring met een onzichtbare macht, vervolgde Joseph: '[Ik] zag [...] recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel. (...) Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*¹²

Joseph luisterde. Joseph leerde.

Af en toe wordt mij gevraagd: 'Broeder Monson, als de Heiland aan u verscheen, welke vragen zou u Hem dan stellen?'

Mijn antwoord is altijd hetzelfde: 'Ik zou Hem geen vragen stellen. Ik zou liever luisteren!'

Laat op een avond gleden een kleine boot zachtjes naar zijn ligplaats aan de ruwe pier op een eiland in de Stille Oceaan. Twee Polynesische vrouwen hielpen Meli Mulipola uit de boot en brachten hem naar het uitgesleten pad dat naar de dorpsstraat voerde. De vrouwen verwonderden zich over de heldere sterren die fonkelden aan de nachtelijke hemel. Het vriendelijke maanlicht leidde hen op hun weg. Maar Meli Mulipola kon deze heerlijke aspecten van de natuur — de maan, de sterren en de hemel — niet bewonderen, want hij was blind.

Zijn gezichtsvermogen was normaal geweest tot die noodlottige dag dat het licht bij zijn arbeid op een ananasplantage plotseling was uitgegaan, waardoor de dag een oneindige nacht werd. Hij had gehoord van de herstelling van het evangelie en van de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zijn

leven was in overeenstemming gebracht met die leringen.

Zijn dierbaren en hij hadden deze lange reis ondernomen omdat ze hadden gehoord dat een drager van het priesterschap van God de eilanden bezocht. Hij vroeg om een zegen aan hen die het heilig priesterschap droegen. Zijn verzoek werd ingewilligd. Er stroomden tranen uit zijn ogen die niet konden zien, ze liepen over zijn bruine wangen en vielen uiteindelijk op zijn kleren. Hij liet zich op zijn knieën vallen en bad: 'O God, Gij weet dat ik blind ben. Uw dienstkrachten hebben mijn een zegen gegeven dat, als het Uw wil is, mijn gezichtsvermogen mag terugkeren. Maar of ik in uw wijsheid nu licht zie of dat ik donker zie de rest van mijn leven, ik zal eeuwig dankbaar zijn voor de waarheid van uw evangelie die ik nu zie en die mij het licht van het leven verschaft.'

Hij stond op, dankte ons voor de zegen en verdween in het duister van de avond. Hij kwam stilletjes en vertrok stilletjes. Maar ik zal hem nooit vergeten. Ik moest denken aan de boodschap van de Meester: 'Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des

levens hebben.'¹³

We leven in een tijd van tempelbouw. Nog nooit eerder zijn er zoveel tempels gebouwd en ingewijd. President Gordon B. Hinckley, Gods profeet op aarde, heeft het licht gezien van de essentiële verordeningen die in die huizen des Heren verricht worden. Tempels zullen allen tot zegen zijn die ze betreden en die zich opofferingen getroosten voor de bouw ervan. Het licht van Christus zal op allen schijnen — zelfs zij die al door de sluier zijn gegaan. President Joseph F. Smith heeft over het werk voor de doden het volgende gezegd: 'Door het werk dat wij voor hen verrichten, vallen de banden van de slavernij van hen af, klaart de duisternis om hen heen op, zodat het licht op hen mag schijnen, en zij zullen in de geestenwereld horen van het werk dat voor hen gedaan is door hun kinderen hier, en zullen zich met u verheugen in het feit dat u deze taken uitvoert.'¹⁴

De apostel Paulus heeft ons de aansporing gegeven: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen.'¹⁵ En Jakobus: 'Weest daders des woords en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden.'¹⁶

Ik ga sluiten met de woorden van de dichteres Minnie Louise Haskins, die heeft geschreven:

*Ik zei tegen de man die bij de poort van het jaar stond:
'Geef mij een lamp, opdat ik veilig het onbekende binnen mag lopen.'*

*En hij antwoordde:
'Ga het donker in en leg uw hand in de hand van God.*

Dat zal beter voor u zijn dan een lamp en veiliger dan een bekende weg,

Dus ging ik verder, vond de hand van God, en stapte blijmoedig de nacht in.

En Hij leidde mij naar de heuwels en het ochtendgloren in het eenzame oosten.'¹⁷

Moge ons licht op deze paasmorgen, deze zondagse sabbat, zo schijnen dat wij onze hemelse Vader verheerlijken, en zijn Zoon, Jezus Christus, wiens naam de enige naam onder de hemelen is waardoor wij zaligheid kunnen ontvangen.

Dat wij altijd in het voetspoor van Jezus Christus mogen volgen, is mijn nederig gebed. In zijn heilige naam. Amen. □

NOTEN

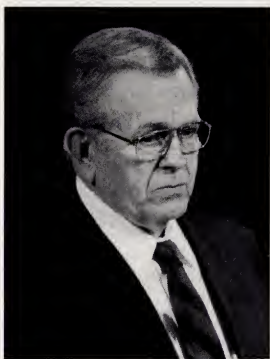
1. Matteüs 13:15.
2. Handelingen 8:31.
3. Johannes 9:3, 5-7.
4. Johannes 9:24, 25.
5. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1874), 580; Lucas 22:61.
6. Farrar, *The Life of Christ*, blz. 581.
7. Efeziërs 4:22, 24.
8. Johannes 11:43.
9. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1974), blz. 115; Moroni 7:16.
10. Anoniem.
11. Geschiedenis van Joseph Smith 1:14.
12. *Ibid.*, 1:16, 17; cursivering in origineel.
13. Johannes 8:12.
14. Conference Report, oktober 1916, 6.
15. 1 Timoteüs 4:12.
16. Jakobus 1:22.
17. 'The Gate of the Year'. In James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), blz. 92.

De bisschop en zijn raadgevers

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

De kerk is niet groter dan een wijk. (. . .) Alles wat we nodig hebben voor onze verlossing, uitgezonderd voor de tempel, is daar — en de tempels komen steeds dichterbij.

Gisteravond heeft president Hinckley in de priester-schapsbijeenkomst hulde gebracht en raad en een zegen gegeven aan onze bisschoppen. Volgens de regel van de twee getuigen, gisteren door ouderling Oaks aan ons uitgelegd, sta ik hier als tweede getuige.

Jaren geleden maakte ik samen met Emery Wight deel uit van de hoge raad van een ring. Emery was tien jaar bisschop geweest van de landelijke wijk Harper. Zijn vrouw, Lucille, werd de ZHV-presidente van de ring.

Lucille heeft me eens verteld hoe een van de burens aanklopte en naar Emery informeerde. Ze zei hem dat hij aan het ploegen was. De buurman sprak toen zijn grote zorg uit.

Eerder die morgen was hij langs het land gekomen en had gezien dat het span paarden van Emery alleen halverwege een onafgemaakte vore op het land stonden, met de leidsels over de ploeg. Emery was in geen velden of wegen te bekennen. De buurman besteedde er geen aandacht aan totdat hij veel later weer langskwam en de paarden er nog net zo stonden. Hij krom over de omheining en liep over het land naar de paarden toe. Maar hij zag Emery nergens. Hij haastte zich naar het huis om bij Lucille te informeren.

Lucille antwoordde kalm: 'O, er is niets aan de hand. Er zal wel iemand in nood zitten en die is de bisschop komen halen.'

Dat beeld van een span paarden dat uren op het land staat symboliseert de toewijding van de bisschoppen in de kerk en van de raadgevers aan hun zijde. Elke bisschop en elke raadgever laat, figuurlijk gesproken, zijn span in een onafgemaakte vore staan als iemand hulp nodig heeft.

Ik ben door de jaren heen vaak langs dat land gekomen. Het herinnert mij aan de offers en het dienstbetoon van de mannen die in de bisschappen in de wijken worden geroepen, en niet te vergeten hun vrouw en kinderen zonder wier hulp zij niet werkzaam kunnen zijn.

Onlangs heb ik, heel vroeg op een zondagochtend, op dat land gestaan. Ik blikte naar het huis waarin Emery en Lucille hun kinderen hebben grootgebracht en naar

de heuvels verderop. Als jongen, met andere scouts, verlieten we dat huis met bisschop Wight. We gingen de heuvels in, waarbij Emery ons heel veel leerde.

'Een opziener [=bisschop] dan', zo schreef Paulus aan Timoteüs, 'moet zijn onbesproken, de man van één vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwam om te onderwijzen.'

De woorden *bekwaam om te onderwijzen* hebben bijzondere betekenis. *Bekwaam* betekent 'doelmatig, geschikt, gepast'.

In de hele wereld is er niets dat vergeleken kan worden met het ambt van bisschop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Uitgezonderd ouders, is de bisschop het beste in de gelegenheid om te onderwijzen en ervoor te zorgen dat zaken die van belang zijn onder de aandacht komen. Een bisschop is in de gelegenheid ouders te leren wat hun taak daarin is; en dan moet hij hun vervolgens de tijd laten om hun kinderen onderwijs te geven.

De bisschop is verantwoordelijk voor de jongemannen van de Aäronische priesterschap alsmede voor de jongevrouwen. Hij ontvangt en verantwoordt de tiende en gaven. Hij is verantwoordelijk voor de materiële aangelegenheden van de kerk, voor de armenzorg en hij heeft vele andere taken.

De bisschop heeft tot taak 'zijn volk te richten volgens het getuigenis der rechtvaardigen, en *met behulp van zijn raadgevers*, overeenkomstig de wetten van het koninkrijk, die door de profeten van God zijn gegeven.' Te richten ten aanzien van hun normgedrag voor de verordeningen en het vervullen van een ambt.

Hij geeft raad en treedt corrigerend op, predikt het evangelie aan zijn kudde, individueel en als collectief. Daarbij onderwijst hij in het evangelie van Jezus Christus, de kruisiging, de verzoening, de opstanding, de herstelling.

Ik heb dit omschreven horen worden als vrijwillig dienstbetoon, omdat de bisschop noch zijn raadgevers betaald krijgen voor wat zij

doen. Ook zij betalen hun tiende en gaven, en ze besteden veel tijd aan hun roeping. Ze worden alleen betaald in zegeningen, wat ook geldt voor hen die met hen dienen.

Maar men biedt zich niet vrijwillig aan als bisschop. Hij wordt *geroepen* als bisschop, 'van Godswege (. . .) geroepen, door profetie'. Daarna wordt hij zowel geordend als aangesteld 'door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten' om 'het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen'.³

Een man wordt *geordend* tot bisschop, een ambt in het priesterschap; daarna wordt hij *aangesteld* en ontvangt hij de sleutels om een wijk te presideren. Hij vormt met zijn twee raadgevers een bisschop — een soort presidium.

Enmaal geordend is hij een bisschop voor de rest van zijn leven. Als hij wordt ontheven van het presideren van een wijk, wordt zijn ambt inactief. Als hij weer geroepen wordt een wijk te presideren, wordt zijn ambt weer geactiveerd. Als hij weer wordt ontheven, wordt zijn ambt weer inactief.

Inherent aan de ordening tot bisschop is het recht en de plicht zich te laten leiden door inspiratie. De bisschop heeft de macht om onder invloed van de Geest te weten wat hij moet doen.

Openbaring is een van de credentialen die alle bisschoppen gelijk hebben. De bisschoppen komen uit vele culturen, uit veel beroepen. Ze verschillen in ervaring, persoonlijkheid en leeftijd, maar ze verschillen niet in het recht geestelijk geleid te worden.

Jaren geleden ging een vriend van mij naar een grote universiteit om daar onder een vermaarde professor therapeutische opvang te studeren. Deze professor stelde gelijk belang in deze voorkomende, intelligente, jonge heilige der laatste dagen. Hij vestigde de aandacht op zich tijdens zijn studie voor zijn doctoraal.

Hij koos de mormoonse bisschop uit als onderwerp van zijn dissertatie. Alles ging goed totdat hij de ordening van een bisschop, het onderscheidingsvermogen en het recht van een bisschop op geestelijk leiding, uitlegde.

De commissie die zijn dissertatie beoordeelde vond het geen pas hebben om dergelijke zaken in een wetenschappelijk werk te behandelen, en ze stonden erop dat hij dat schrapte. Hij vond dat hij toch ten minste kon zeggen dat heiligen der laatste dagen *geloven* dat de bisschop geestelijk inzicht heeft. Maar de commissie wilde zelfs daar niet van horen, want ze vonden het gênant dat dit geestelijke element

in een wetenschappelijke dissertatie voorkwam.

Hem werd gezegd dat zijn dissertatie met enige aanpassing — concreet, het schrappen van alle verwijzingen naar openbaring — gepubliceerd zou worden en dat daarmee zijn naam gevestigd zou worden.

Hij deed zijn best. Zijn dissertatie bevatte niet genoeg over de Geest om hem tevreden te stellen en teveel om bij de professors door de beugel te kunnen. Maar hij ontving zijn graad.

Ik vroeg mijn vriend wat het belangrijkste was dat hij van zijn studie van bisschoppen had geleerd. Zijn antwoord was: 'Dat de mantel veel, veel belangrijker is dan het intellect; dat het priesterschap de leidende macht is.'

Twijfel er niet aan dat iemand die als bisschop wordt geroepen geïnspireerde raad en correctie kan geven. Jammer genoeg zijn sommigen die hulp kunnen gebruiken, onwillig om raad te aanvaarden van de bisschop, terwijl anderen voortdurend raad en troost nodig lijken te hebben, en zich verwaarloosd voelen als ze niet constant hulp krijgen.

Bisschoppen zijn geïnspireerd! Ieder van ons heeft de vrijheid om de raad van onze leiders te accepteren of naast zich neer te leggen, maar negeer nooit de raad van uw bisschop, hetzij gegeven vanaf de kansel, hetzij onder vier ogen.

Het kan een harde wereld zijn, het leven kan zwaar zijn, en in sommige opzichten is het in de kerk nog zwaarder. Eliza R. Snow heeft geschreven:

*Denk niet als gij opgaat naar Zion,
dat niets daar verbittert uw hart,
dat steeds gij in vreugde zult leven,
verlost van ellende en smart.
Neen! Neen! Want een vurige oven
is Zion
en zal het steeds zijn,
verbrandende stro, hout en stoppels.
(. . .)*

*Gezuiverd als goud zult gij zijn.
'Denk niet als gij opgaat naar Zion,
dat 't werk is voor immer gedaan,*

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen verwelkomt president Gordon B. Hinckley aan het begin van een bijeenkomst. Ouderling Russell M. Nelson, ook van de Twaalf, kijkt toe.

dat allen zich daar steeds bejiu'ven om zich met uw zorg te belaân. Neen! Neen! Want de heiligen werken verenigd uit al hunne macht. En alles, wat God heeft gesproken, zal eenmaal tot stand zijn gebracht.⁴

Als we hulp nodig hebben, kunnen we bij de bisschop terecht, maar hoed u ervoor niet onnodig beslag op zijn tijd te leggen. Bisschoppen kunnen niet alles doen. De leden van de bisschop moeten de tijd hebben om in hun levensonderhoud te voorzien en voor hun gezin te zorgen.

Vaak wordt ons de vraag gesteld hoe de relatief weinige apostelen in het Eerste Presidium en de Twaalf de kerk, met nu meer dan tien miljoen leden, kunnen leiden.

Eigenlijk is de kerk niet groter dan een wijk. Elke bisschop heeft raadgevers. Hij draagt een bijzonder mantel en is aangesteld als presidenterende hogepriester van de wijk. Er zijn andere hogepriesters, en er is een presidium van ouderlingen. Er zijn leidinggeevenden en leerkrachten in de hulporganisaties. Als we onze taak bereidwillig en gehoorzaam vervullen, worden wij, gelijk de bisschop, uitbetaald in zegeningen.

Omgeacht of de kerk honderd

miljoen leden krijgt (dat zal zeker zo zijn!), zal ze nooit groter dan een wijk worden. Alles wat we nodig hebben voor onze verlossing, uitgezonderd voor de tempel, is daar — en de tempels komen steeds dichterbij.

Kleine aantallen wijken zijn gegroepeerd onder de bescherming van een ring en gemeenten onder die van een district. Er is een ringpresidium en een raad om de bisschop te instrueren en andere leiders om de andere leidinggeevenden in de wijk te instrueren.

Deze organisatie, over de hele wereld vertegenwoordigd, is het product van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Dit wonder van bereidwillig dienstbetoon is mogelijk doordat men een getuigenis heeft van de Verlosser.

Maar die openbaring, bij aanvang van het systeem gegeven, houdt daarmee niet op, want het doel van het systeem is gezinnen te beschermen. Gezinnen komen bijeen in een wijk of een gemeente.

Het is de taak van de bisschop om erop toe te zien dat elk gezin wordt verenigd in altoosdurende verbonden, elk gezinlid veilig en gelukkig. Het systeem werkt het best als de bisschop de belangrijke

taak van de ouders inziet.

Hoewel de bisschop soms de 'vader van de wijk' wordt genoemd, moeten we niet vergeten dat hij niet is geroepen om de kinderen in zijn wijk groot te brengen.

In ons handboek staat:

'In eerste instantie zijn de ouders verantwoordelijk voor het welzijn van hun kinderen.⁵ De bisschop en andere leiders in de wijk vervangen hen niet bij deze taak.⁶

'De quorums, hulporganisaties, programma's en activiteiten in de kerk dienen het gezin te sterken en te steunen. Ze moeten de evangeliegerichte gezinsactiviteiten aanvullen, maar er niet mee wedijveren.⁷

Het Eerste Presidium van de kerk heeft onlangs geschreven:

'In het gezin krijgt een rechtschapen leven vorm, en het gezin kan dan ook door niets of niemand worden vervangen, omdat alleen daar de noodzakelijke en door God gegeven taken kunnen worden uitgevoerd. (. . .)

'Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.⁸

Gezinnen verschillen, evenals

een wijk, in omvang en vorm. De tijd schrijdt voort, en de ene generatie wordt door de andere vervangen. Er worden kinderen geboren, die volwassen worden, het ouderschap op zich nemen en vervolgens groot-ouder worden. Een gezin splitst zich op in verschillende andere. Wijken groeien en worden gesplitst. Waar er eerst een was, zijn er nu meerdere.

Wat er ook mag gebeuren in de wereld — welke beschaving of verwording er in de samenleving ook opduikt — het plan blijft onaangetast. De kerk zal blijven groeien totdat het de hele aarde vult. Maar tegelijk wordt ze niet groter dan een wijk.

De kerk voorziet in activiteiten en vriendschappen, verordeningen en ordeningen, verbonden, overeenkomsten en correcties, die ons voorbereiden op onze verhoging. Daarbij volgt ze een patroon dat zijn oorsprong heeft in de hemel, want geen sterveling kan het hebben uitgedacht.

Nu en altijd zullen gewone mannen hun span paarden in een onafgemaakte vore laten staan, de leidfels over de ploeg, als er iemand hulp nodig heeft. De vrouwen en kinderen zijn met hen werkzaam en zullen hen steunen, voorzien van de waarheid uit de boeken der openbaring, waarvan het Boek van Mormon het kleinood vormt, dat getuigt van Christus, van de verzoening, van zijn opstanding; en wij getuigen van Hem. Beschermd in de wijk binnen het plan dat Hij heeft geopenbaard, zullen wij, met ons gezin, veilig zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

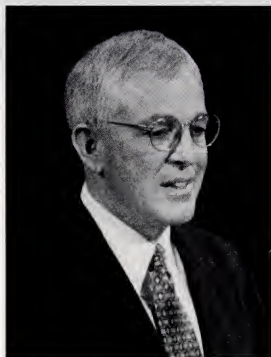
NOTEN

1. 1 Timoteüs 3:2.
2. LV 58:18; cursivering toegevoegd.
3. Geloofsartikelen 1:5.
4. 'Denk niet als gij opgaat naar Zion', Heilige lofzangen [1956], nr. 178, de versen 1, 3.
5. Zie LV 68:25–28.
6. *Handboek kerkbestuur, boek 2: leiding-gevend in priesterschap en hulporganisaties* [1998], blz. 178.
7. *Handboek kerkbestuur, boek 2*, blz. 299.
8. Brief van het Eerste Presidium, 11 februari 1999, geciteerd in *Church News*, 27 februari 1999, blz. 3.

Vriendschap: een evangeliebeginsel

Ouderling Marlin K. Jensen
van het Presidium der Zeventig

Als wij werkelijk een middel willen zijn in de handen van onze hemelse Vader bij de verwezenlijking van zijn eeuwige doeleinden, moeten we een vriend zijn.

Goedemorgen, broeders en zusters.

Hoewel, eerlijk gezegd, niemand eigenlijk een taak als deze echt gemakkelijk vindt, ben ik echt blij dat ik de gelegenheid heb op deze praktische paasmorgen tot u te spreken.

Mijn wijze vader heeft me eens verteld dat ik, als ik goed luisterde naar wat de mensen vanaf de kansel in de kerk vertelden, zou weten met welke evangeliebeginselen ze zich bezighielden en met welke ze op dat moment worstelden. In de loop van de jaren ben ik, door mijn vaders opmerking, heel zorgvuldig geworden in de keuze van de onderwerpen waarover ik spreek! Niettemin moet ik u vandaag iets bekennen. Sinds president Gordon B. Hinckley ons verteld heeft dat elk nieuw lid een

fundamentele behoefte heeft aan een vriend, een taak, en voeding met het goede woord van God, maak ik me zorgen of ik wel een goede vriend ben.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Vriendschap is een van de verheven grondbeginselen van "mormonisme"'.¹ Die gedachte behoort ieder van ons te inspireren en te motiveren omdat vriendschap volgens mij een fundamentele behoefte is. Ik denk dat we allemaal een diep verlangen hebben naar vriendschap, een hunkering naar de voldoening en de geborgenheid die alleen intieme en duurzame betrekkingen ons kunnen schenken. Wellicht is een van de redenen dat er in de Schriften zo weinig gezegd wordt over vriendschap dat zij zich bij naleving van het evangelie op natuurlijke wijze behoort te manifesteren. In feite is vriendschap nauw verwant aan naastenliefde. Om in een vrije weergave met de apostel Paulus te spreken: vriendschap 'is lankmoedig [en vriendelijk]. [Vriendschap] is niet afgunstig; (...) zoekt zichzelf niet, [is niet lichtgeraakt, denkt geen kwaad]. [Vriendschap] vergaat nimmermeer'.²

Zoals zoveel waardevolle zaken is in het leven, wordt er thuis het beste voorzien in onze behoefte aan vriendschap. Als onze kinderen binnen het gezin vriendschap ervaren, met elkaar en met hun ouders, zullen ze daarbuiten niet wanhopig op zoek gaan naar acceptatie. Ik denk dat het voor mijn vrouw en mij vooral heel bevredigend is geweest dat we lang genoeg geleefd

hebben om te zorgen dat onze kinderen goede vrienden zijn geworden. Het is beslist een wonder dat gezinsleden die elkaar vroeger af en toe bedreigden met ernstig lichamelijk letsel, nu elkaars vriendschap zoeken en ervan genieten. Zo denk ik ook dat het voor ouders geen mooier compliment is dan dat kinderen zeggen dat hun ouders bij hun beste vrienden horen.

Vriendschap is ook een belangrijk en prachtig onderdeel van de vereringstijd en het huwelijk. Een relatie tussen man en vrouw die begint met vriendschap en zich ontwikkelt tot een romance en uitmondt in een huwelijk zal meestal een blijvende, eeuwige vriendschap worden. Niets is inspirerender in de hedendaagse wereld van gemakkelijk uiteenvallende huwelijken dan te zien hoe man en vrouw jarenlang en in alle rust, genieten van elkaars vriendschap en samen de zegeningen en de beproevingen van het leven ervaren. In een onlangs verschenen rapport waarin een overzicht wordt gegeven van 25 jaar onderzoek naar het huwelijk staat dat 'de spil van een goed huwelijk (...) een eenvoudig gegeven is met verregaande invloed:

vriendschap.' In een ontroerende brief van de profeet Joseph Smith aan zijn vrouw, Emma, troost hij haar tijdens de beproevingen in Missouri met de woorden: 'O, mijn toegenegen Emma, ik wil dat je onthoudt dat ik een oprechte en trouwe vriend ben, voor jou en de kinderen, voor altijd.'

De geïnspireerde organisatie van de kerk stimuleert vriendschappen ook. Vanaf onze vroegste jeugd tot dat we oud zijn, maken we deel uit van een groep waar vriendschap en sociale omgang tot bloei kunnen komen. In klassen, quorums, raden, presidiums en diverse andere verbanden kunnen we vriendschap sluiten en begrip vinden. Uit de begroeting van de ouderlingen in de school der profeten in Kirtland spreekt de geest van vriendschap die voor ieder van ons als credo zou kunnen dienen:

'Ik ontvang [u] als deelgenoot met een vast, onbeweeglijk (...) besluit om in de banden der liefde door de genade Gods uw vriend (...) te zijn.'

Onze omgang met elkaar in de kerk wordt plezieriger en productiever als die vergezeld gaat van oprechte gevoelens van vriendschap. Iemand die onderwijst in het

evangelie en geen vriendschap sluit met zijn of haar leerlingen, zal bijvoorbeeld nooit blijvende invloed en resultaat hebben. Ik koester nog steeds een zinnetje in mijn jaarboek van de middelbare school waarin een seminarieleerkracht van wie ik hield en veel geleerd heb, schreef dat hij blij was mijn vriend te zijn.

Een bisschop behoort, ongeacht zijn bestuurlijke vaardigheden, een vriend te zijn voor kinderen, jongeren en volwassenen als hij ze wil helpen hun geestelijk potentieel waar te maken. Ik was ontroerd toen een jongevrouw die ik kende naar haar bisschop ging om een ernstige overtredding te belijden. Ze had zich zorgen gemaakt hoe de bisschop zou reageren op het feit dat ze van het evangeliepad was afgedwaald, en was pas na veel aandringen naar hem toe gegaan. Toen ik haar later vroeg hoe hij gereageerd had, vertelde ze me heel geëmotioneerd dat hij met haar gebuild had en dat ze haar bisschop, nu ze samen met hem probeerde vergeving van de Heer te ontvangen, nu beschouwde als een van haar beste vrienden.

We staan als heiligen der laatste dagen voor een bijzonder probleem

met betrekking tot het sluiten en in standhouden van vriendschappen. Omdat we zo toegewijd zijn aan ons huwelijk, ons gezin en de kerk, zouden we terughoudend kunnen zijn in onze contacten met anderen daarbuiten en in het uitbreiden van onze vriendenkring. Ik heb kort geleden met dat dilemma te maken gehad toen ik thuis probeerde tijd te vinden om aan deze toespraak te werken. Tweemaal kwamen vrienden van vroeger, van wie ik veel houd maar die ik slechts af en toe zie, onverwacht op bezoek. Het had een bijzonder moment moeten zijn van hereniging en herinneringen, maar ik merkte dat ik met groeiend ongeduld uitkeek naar het einde van het bezoek, zodat ik weer aan mijn toespraak over vriendschap kon gaan werken.

Sindsdien schaam ik me. Wat kunnen we toch zelfzuchtig zijn. Hoe weinig bereid om ongemak te verdragen, te geven, tot zegen te zijn, en te ontvangen. Wat voor ouders, burenen, of dienstknachten van de Heer Jezus Christus kunnen we zijn zonder onze vrijwillige vriendschap? Is vriendschap in dit informatietijdperk niet nog altijd de beste techniek om anderen te laten delen in de waarheid en de levenswijze die wij koesteren? Is onze aarzeling om vrijwillig vriendschap te sluiten met andere mensen niet een ernstig beletsel om God te assisteren bij het bereiken van zijn eeuwige doeleinden?

Jaren geleden, toen ik bisschop was, kwam een gezin dat pas lid was geworden in Utah wonen. Die goede mensen waren in het oosten van Verenigde Staten lid van de kerk geworden, goed begeleid en hadden in een kleine gemeente daar een taak gekregen. Toen ze in onze grotere, meer gevestigde wijk kwamen, werden ze op de een of andere manier over het hoofd gezien. Een aantal gezinsleden, vooral de vader, raakten gedesillusioneerd met betrekking tot de kerk en de leden.

Op een zondagmorgen, toen ik merkte dat de vader niet in de priesterschapsbijeenkomst zat, reed ik naar zijn huis. Hij liet me binnen en we hadden een heel eerlijk gesprek over

zijn worsteling met zijn nieuwe geloof en burenen. Nadat we een aantal mogelijkheden hadden besproken om zijn problemen op te lossen, die hem niet leken aan te spreken, vroeg ik hem met teleurstelling in mijn stem wat we dan nog voor hem konden doen. Ik ben zijn antwoord nooit vergeten:

'Nou, bisschop,' zei hij (en ik moet het enigszins vrij weergeven), 'wat u ook doet, *wijjs* me in 's hemelsnaam geen vriend toe.'

Ik heb die dag een belangrijke les geleerd. Niemand wil een 'project' worden; we willen allemaal gewoon dat mensen spontaan van ons houden. En, als we vrienden moeten hebben, willen we echte, oprechte, geen 'toegewezen' vrienden.

Broeders en zusters, mijn boodschap is eenvoudig: als wij werkelijk een middel willen zijn in de handen van onze hemelse Vader bij de verwezenlijking van zijn eeuwige doeleinden, moeten we een vriend zijn. Denkt u eens aan onze kracht als we 'uit eigen vrije wil en keuze' onvoorwaardelijk vriendschap sluiten met mensen die nog niet van ons geloof zijn. We zouden er niet langer van beschuldigd worden dat we mensen warm welkom heten en dan weer laten vallen. Denkt u eens aan de positieve gevolgen als elk actief gezin in de kerk blijvende zorg en oprechte vriendschap bood aan een minder-actief of een nieuw gezin in de kerk. We kunnen allemaal een

vriend zijn. Oud en jong, rijk en arm, met of zonder opleiding, allemaal kunnen we een vriend zijn.

In vroeger tijden werd Abraham 'een vriend van God' genoemd. Onze Heiland zei kort voor zijn kruisiging tegen zijn discipelen: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden. Gij zijt mijn vrienden.'¹⁵ Omdat wij zo rijk gezegend zijn door de vriendschap van Christus, bid ik dat wij nu voor anderen zullen zijn wat Hij voor ons is: een echte vriend. Nooit zullen we meer op Christus lijken dan wanneer we een vriend zijn. Ik getuig van de onschatbare waarde van de vrienden in mijn leven, en ik spreek deze morgen mijn dankbaarheid voor hen uit. Ik weet dat wij, als we anderen onze vriendschap aanbieden, een heel belangrijk aandeel leveren in Gods werk en in het geluk en de vooruitgang van zijn kinderen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 287.
2. 1 Korintiërs 13:4-8.
3. John Gottman, geciteerd in Karen S. Peterson, 'Friendship Makes Marriages a Success', *USA Today*, 1 april 1999, blz. 1D.
4. Geciteerd in Daniel H. Ludlow, ed. *Encyclopedia of Mormonism*, vier delen, deel 3, blz. 1345.
5. Leer en Verbonden 88:133.
6. Johannes 15:13-14.

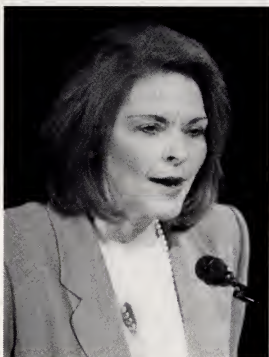

Onze enige kans

Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

Hij weet hoe Hij ieder van ons moet bijstaan. Maar wij activeren de macht van de verzoening in ons leven (. . .) door ons tot Hem te wenden.

In zijn laatste rede tot zijn discipelen, vlak voor Getsemane en de Olijfberg, verklaarde de Heiland dat Hij 'de weg en de waarheid en het leven' was. (Johannes 14:6.) Op deze paasmorgen getuig ik met de profet Alma 'dat er geen andere weg (. . .) is waardoor de mens zalig kan worden, dan alleen in en door Christus' (Alma 38:9).

De verzoening van de Heiland is verbluffend alomvattend! 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22; cursivering toegevoegd). Kom, komt allen, heeft de Heer gezegd. Het evangelie van Jezus Christus is voor elke man en vrouw, jongen en meisje. Hij verandert de regels niet voor de rijken of de armen, de gehuwden of ongehuwden, de Portugezen of de Chinezen. Het evangelie is er voor ons allemaal, en de geestelijke vereisten en beloningen zijn universeel. In

zaken betreffende ons heil zijn 'allen (. . .) gelijk voor God' (2 Nephi 26:33; cursivering toegevoegd). De beweegredenen van de Heer staan in schril contrast met die van Lucifer, die bezeten is van zijn pogingen om ons minder te laten voelen dan we als zoons en dochters van God zijn. Hij veracht een toegewijd volk en vindt het heerlijk om onze blik te verduisteren en ons weg te leiden van het pad dat ons terugleidt naar ons hemels thuis.

Toen ik aan de BYU studeerde, ben ik te weten gekomen wat het betekend op koers te blijven als je op weg bent naar huis. Op een kerstavond gingen mijn broer en ik op weg naar huis in Kansas. Maar al aan het begin van onze reis hoorden we dat er een zware sneeuwstorm op komst was, dus paktten we een kaart, stippelden een route uit waardoor we de zwaarste storm zouden ontwijken, waardoor we door een onbekend gebied zouden rijden. Onze creatieve poging bleek gevaarlijk te zijn. Die andere route was ons onbekend, en nog steeds reden we recht op de sneeuwstorm af. Om het nog erger te maken: later op de avond, toen we in de verblindende sneeuw op een donkere weg voortkropen, begaf onze oude Ford het. We waren gestrand. En we hadden totaal geen idee waar we waren.

Later kregen we een lift naar de dichtstbijzijnde stad, waar we er achter kwamen dat we nog steeds ver van huis waren, in Last Chance [Laatste Kans] (Colorado). Op dat moment stond ons maar één ding te doen. We belden naar huis en vertelden wat er gebeurd was. Midden

in de nacht kwam mijn vader ons redden. De volgende middag waren we allemaal veilig thuis.

Ik zal die kerstavond in Last Chance nooit vergeten. We zaten daar vast door een probleem dat we hoofdzakelijk zelf veroorzaakt hadden en niet zelf konden oplossen. Die dag deed onze vader voor ons wat we niet zelf konden. We bevinden ons allemaal op het pad naar ons eeuwig thuis. En om diverse redenen moeten we allemaal gered worden — gered van eenzaamheid en verdriet, van wanhoop en desillusie, van de gevolgen van onschuldige fouten en overduidelijke zonden.

Waartoe kunnen we ons wenden voor hulp? 'Door zijn Zoon te geven heeft God een voortreffelijker weg bereid' (Ether 12:11). De Heiland is niet onze laatste kans. Hij is onze enige kans. Onze enige kans om onzekerheid te overwinnen en te begrijpen wie we kunnen worden. Onze enige kans om ons te bekeren en onze zonden te laten wegwassen. Onze enige kans om ons hart te zuiveren, onze zwakheden onder controle te krijgen en de tegenstander te ontlopen. Onze enige kans om verlossing en verhoging te verkrijgen. Onze enige kans om vrede en geluk te vinden in dit leven en eeuwig leven in de komende wereld.

Als hij aan zichzelf wordt overgelaten, bezwijkt de natuurlijke mens onvermijdelijk voor Satan (zie Mosiah 3:19), die zijn prooi loslaat als hij die van het eng en smalle pad heeft weggelokt. Maar de Heiland zal degenen die Hem volgen *helemaal* naar huis brengen. Toen Lehi's gezin naar het beloofde land trok, doorstonden zij een intense ervaring in de wildernis die bedoeld was om ze iets te leren, ze te beproeven en te heiligen. Zo voert ook het pad van ons vorige huis naar het eeuwig leven door die aardse wildernis, waar we dergelijke moeilijkheden kunnen verwachten. Maar op onze tocht zijn we niet alleen, want de belofte van de Heer aan Nephi geldt ook voor ons: 'Ik zal de weg voor u bereiden (. . .) [en] als gij mijn geboden zult onderhouden, zult gij naar het beloofde land worden geleid. (. . .) Wanneer

gij in het beloofde land zijt aangekomen, zult gij weten, dat Ik, de Here, (. . .) u voor ondergang bewaarde' (1 Nephi 17:13-14).

De Heer kent de weg, want Hij is de weg en ons enige kans om succesvol de sterfelijkheid door te komen. Door zijn verzoening staat ons alle macht, vrede, licht en kracht ter beschikking die we nodig hebben om de problemen van het leven aan te pakken — van onze eigen fouten en zonden, tot beproevingen waarover we geen controle hebben, maar die wel pijn doen.

De Heer heeft beloofd dat Hij ons gebroken hart zal helen en de verbroken heen te zenden in vrijheid (Lucas 4:19), de zwakken kracht te geven, de gewonde ziel te genezen en zwakheid in kracht te veranderen (Jesaja 40:29; Jakob 2:8; Ether 12:27); om onze pijn en ziek-

ten op zich te nemen, onze overtredingen uit te wissen als we ons bekeren, en de banden van de dood te verbreken (Alma 7:11-13). Hij heeft beloofd dat, als wij ons leven op zijn rots bouwen, de duivel geen macht over ons zal hebben (Helaman 5:12). En Hij heeft plechtig beloofd dat Hij ons nooit zal verlaten (Hebreeën 13:5). Er is gewoon geen aards equivalent. Niet in termen van toewijding, macht, of liefde. Hij is onze enige kans.

Het is onze taak om te leren een beroep te doen op de macht van de verzoening. Anders vertrouwen we op onze weg door de sterfelijkheid alleen op onze eigen kracht. En daarmee geven we de frustratie die door fouten ontstaat, een kans en weigeren we de heerlijkste gave in dit leven of in de eeuwigheid. 'Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij [aanvaardt] de gift niet?' (LV 88:33.) Mijn broer en ik zouden dom geweest zijn als we mijn vaders hulp niet gevraagd en geaccepteerd hadden toen we gestrand waren. Zo is de Heer onze voorspraak 'die de menselijke zwakheid kent en hen, die in verzoeking worden gebracht, weet bij te staan' (LV 62:1). Met andere woorden: Hij weet hoe Hij *ieder van ons* moet bijstaan. Maar *wij* activeren de macht van de verzoening in ons leven. Dat doen we door in Hem te geloven, ons te bekeren, zijn geboden na te leven, deel te nemen aan heilige verordeningen, ons aan onze verbonden te houden, en ons tot Hem te wenden door vasten, gebed, de Schriften en de tempel.

Dat alles vereist geloof. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Als u en ik iets nodig hebben (. . .) dan is het wel geloof.'¹ Geloof in Christus houdt in dat we op Hem vertrouwen, Hem volgen en op Hem rekenen. En ook te worden gezegend met de gemoedsrust waarover Paulus sprak toen hij zei: 'Ik vermag alle dingen in [Christus], die mij kracht geeft' (Filippenzen 4:13).

Niet zo lang geleden werd het algemeen ZHV-presidium gevraagd twee journalisten uit Oost-Europa te woord te staan die nieuwsgierig

waren geworden door het dienstbetoon van onze zusters in hun land. We hebben uitgelegd dat deze geweldige organisatie van recht-schapen vrouwen vanaf het begin getracht heeft om niet alleen 'voor de armen [te zorgen], maar om zielen te redden.'² Toen zij vroegen of we vrouwen helpen met hun 'emotionele problemen' omdat er velen in hun land ontmoedigd waren, antwoordeerden we dat we in de ZHV het evangelie bestuderen, en dat we daaruit leren hoe we gelukkig kunnen zijn, ook als het leven moeilijk is. Een van de verslaggeefsters geloofde het niet: 'Is dat mogelijk? Kun je gelukkig zijn als het leven moeilijk is?' Haar vraag zette me aan het denken, want ik wist dat zij niet wist waar ze vrede kon vinden.

Is het mogelijk om gelukkig te zijn als het leven moeilijk is? Om gemoedsrust te vinden te midden van onzekerheid en hoop te midden van cynisme? Is het mogelijk om te veranderen, om oude gewoonten af te schudden en nieuw te worden? Is het mogelijk om een integer en zuiver leven te leiden in een wereld die niet langer prijs stelt op de deugden waardoor de volgelingen van Christus zich onderscheiden?

Jazeker. Het antwoord is ja, vanwege Jezus Christus, wiens verzoening garandeert dat we de lasten van de sterfelijkheid niet alleen hoeven dragen. Er is niets wat deze verwarde wereld meer nodig heeft, niets wat een dieper gevoel van welzijn geeft, niets wat meer macht heeft om gezinnen te sterken dan het evangelie van Jezus Christus. President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Alles waar Jezus zijn handen op legt, komt tot leven.

Als Jezus zijn handen op een huwelijk legt, komt het tot leven. Als Hij zijn handen op het gezin kan leggen, komt het tot leven.⁹ De Heiland zal voor ieder van ons doen wat hij beloofd heeft — als wij geloof in Hem hebben en zijn geschenk ontvangen.

In de loop van de jaren heb ik moeilijkheden en teleurstellingen ondergaan waardoor ik verpletterd zou zijn als ik onze Vader in de hemel niet had kunnen smeken om meer kracht dan ik zelf had. Hij is me nooit vergeten en Hij heeft me nooit in de steek gelaten, en ik weet nu voor mezelf dat Jezus werkelijk de Christus is en dat dit zijn kerk is. Met Ammon verklaar ik: 'Ziet, wie kan te veel in de Here roemen? Ja, wie kan te veel zeggen van zijn grote kracht, van zijn barmhartigheid? (...) Ziet, ik zeg u: nog niet het kleinste deel van hetgeen ik gevoel kan ik onder woorden brengen' (Alma 26:16). Op deze avond van de bedeling van de volheid der tijden, waarop Lucifer overuren maakt om onze thuisreis in gevaar te brengen en ons te onttrekken aan de verzoenende macht van de Heiland, is Jezus Christus het enige antwoord voor ieder van ons.

Mogen we ons opnieuw verplichten om deze Jezus te zoeken van wie de profeten hebben getuigd. Mogen we ons bij Hem aansluiten, vrij een beroep doen op de macht van zijn verzoening, opstaan als zoons en dochters van God en de wereld afschudden. Aan degenen die 'Hem als hun God wensen' (1 Nephi 17:40) heeft de Heer een geweldige belofte gedaan: 'Ik zal voor u aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeidigen' (LV 84:88). Jezus Christus is onze enige kans. Hij zal ons altijd de weg wijzen omdat Hij de weg is. Daarvan getuig ik in den naam van Jezus Christus. Amen. □

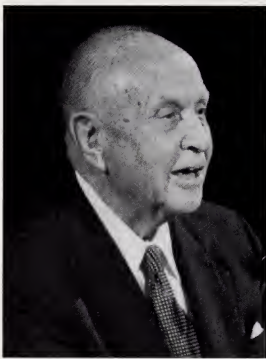
NOTEN

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, Deseret Book, 1997, blz. 186.
2. *Relief Society Minutebooks*, 9 juni 1842.
3. Conference Report, oktober 1979, blz. 93.

Liefde en dienstbetoon

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Laat mij u allen eraan herinneren dat we grote behoefte aan zendingengenechtparen hebben (...). Als u gepensioneerd bent en zich afvraagt wat u met die extra jaren moet doen, dan staat er een hele wereld van opwindende ervaringen voor u open.

Broeders en zusters, wat is het een mooie dag. Wat is het een mooie tijd, een prachtige tijd om in te leven, en wat is het een prachtige tijd om lid van de kerk te zijn.

Hoewel mijn ogen niet meer de beste zijn, ervaar ik dat mijn visie beter wordt naarmate ik ouder word, dat ik de grote lijnen beter herken naarmate de tijd verloopt. Ik kijk naar Ruby die hier zit, met grote tederheid. Dit jaar vieren we onze 69e huwelijksdag. En zo gaat het verder vandaag: mijn hart is vol van dankbaarheid voor de zegeningen die ik heb ontvangen en voor de invloed die de kerk op mijn leven heeft gehad, met Ruby aan mijn zijde, en voor de zoons die we hebben grootgebracht, Bruce en Robert, en voor onze dochter Karen en al hun aanhang. Voor mijn geestesoog zie ik nu, niet

alleen hier in Utah, maar ook in Californië, in Texas, in North Carolina en in Boston, achterkleinkinderen voor de tv zitten. Waarschijnlijk zeggen ze: 'Die ouwe kerel is opa. Hij ziet er oud uit, hè? Maar het is onze opa.' Aan hen allen betuig ik mijn liefde en dankbaarheid.

Met het ouder worden en terugkijkend op de wereld en het leven dat ik heb geleefd, besef ik dat de band van liefde onderling en de diensten die we betonen de echte kerk beloning zijn.

Toen ik enkele jaren geleden voor de kerk onderweg was in een vliegtuig, vroeg de stewardess tegen het einde van de vlucht of we iets fris wilden drinken. Ik vroeg om een 7-up of iets dergelijks.

Toen ze mij de frisdrank bracht, viel haar oog op mijn dasspeld. Op die dasspeld, die ik nu in mijn hand heb — jaren geleden droegen we die als zendingen in Schotland — was een heraldisch wapen van het Britse koninklijk huis, maar in het midden hadden we de Londen-tempel laten aanbrengen. Dus op die dasspeld was de tempel met dat wapen eromheen. Toen de stewardess mij de 7-up gaf, zei ze: 'Zeg, dat is een bijzondere dasspeld. Wat stelt het voor?'

Ik zei: 'Dat is een tempel.'

De jonge vrouw zei: 'Een tempel? Een tempel waarvan?'

Ik zei: 'Een tempel van de Heer.'

Zij zei: 'Een wat?'

Ik zei: 'Een tempel van de Heer.'

Ik ontwaarde interesse; ze zei: 'Bij welke kerk bent u?'

Ik vertelde haar van onze kerk en

omdat ik merkte dat ze er belang in stelde zei ik tegen haar: 'Als u mij uw naam en adres geeft, zorg ik ervoor dat er een paar jongemannen bij u langs komen om u over deze tempel en over tempels in het algemeen te vertellen.'

Ze keek me vreemd aan en liep weg. Een ogenblik later kwam ze terug en gaf me een papiertje waar haar naam, Penny Harryman, op stond en haar adres in Los Angeles.

Ik belde de zendingspresident op

en zei tegen hem, zoals we dat gewend zijn te doen: 'Stuur twee van je beste zendelingen. Ik wil dat u deze jonge vrouw bezoekt.' Ik had namelijk tegen haar gezegd: 'Ik zorg ervoor dat er een paar jongemannen bij u langskomen en als u doet wat ze van u vragen en naar hen luistert, dan beloof ik u dat u de grootste zegeningen zult ontvangen die u maar in uw leven kunt krijgen.'

Bijna een jaar later kreeg ik op

kantoor een telefoontje; een meisjesstem zei: 'Ik ben Penny Harryman. Kent u mij nog?'

Ik zei: 'Zeker.'

Zij zei: 'Zou u tijd hebben om ons huwelijk in te zegenen in de Salt Lake-tempel?'

Ik zei: 'Zeker wil ik dat.'

Toen ik deze jonge vrouw aan haar verloofde verzegelde die ze in die tussentijd had ontmoet, hoorde ik dat haar moeder zich op Temple Square in Salt Lake City bevond en zich liep af te vragen wat we met haar dochter in de tempel deden, want zij mocht niet naar binnen.

Met het voortschrijden van de tijd worden de liefde die we anderen geven en de diensten die we hun betonen zo belangrijk in ons leven.

Wij kennen allemaal de verschijningen van de Heiland na zijn opstanding — een daarvan was aan Petrus en de vissers op het strand van de Zee van Galilea. Het was klaarblijkelijk heel vroeg in de ochtend; Hij riep hen en vroeg of ze succes hadden. Ze zeiden van niet. Toen raadde Hij hen aan hun netten aan de andere kant van het vaartuig uit te zetten. Volgens het verhaal dat Johannes zo mooi heeft opgetekend, haalden ze de netten in vol met vis.

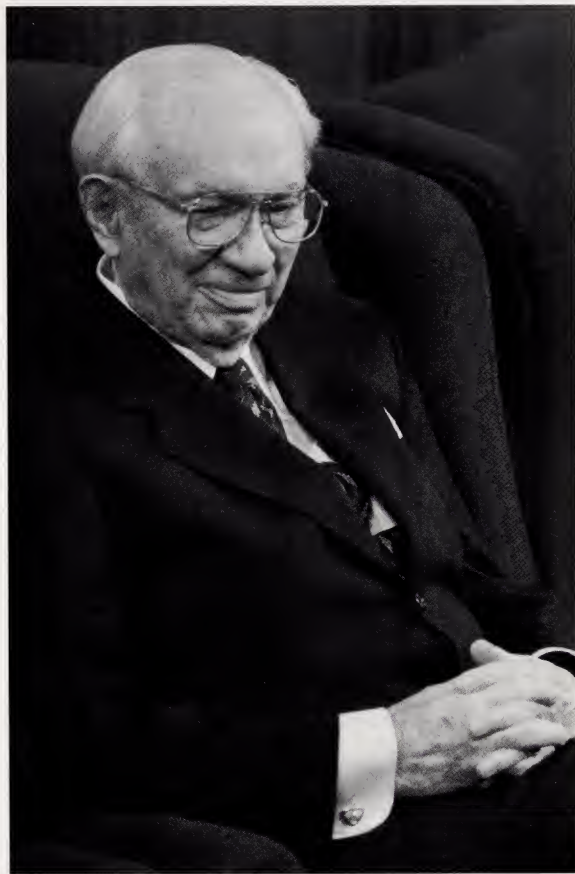
De Heiland was daar. Er was een vuurtje, volgens Johannes' verhaal, en ze aten vis, honingraat en brood. Bij die gelegenheid vroeg de Heiland aan Petrus: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan [deze]?' (Johannes 21:15; zie vss. 1-17). Ongetwijfeld wees Hij daarbij op de vissen die waarschijnlijk nog in de netten spartelden.

'Hebt gij Mij lief, meer dan dezen?' Ze waren arm. Ze konden de vis verkopen, voor geld verkopen, iets ermee doen.

Petrus zei — waarmee hij aangaf dat de Heer alles wist —: 'Gij weet dat ik U liefheb.' En de Heiland zei tegen Petrus: 'Weid mijn lammeren' (vs. 15).

Toen zei de Heiland voor de tweede keer tegen Petrus: 'Hebt gij Mij waarlijk lief?' Petrus was bedroefd omdat de Heiland het

President Gordon B. Hinckley.

twee keer vroeg, en de Heiland zei: 'Hoed mijn schapen' (vs. 16).

Toen vroeg Hij hem voor de derde keer: 'Hebt gij Mij lief? (. . .) Weid mijn schapen' (vs. 17).

Waar zijn wij mee bezig? Proberen we de Heiland iets te bewijzen op deze dag die ons zo dierbaar is, omdat we op deze dag de opstanding van de Heiland vieren, prediken en verkondigen? Waar zijn we mee bezig en hoe laten we zien dat wij de Heiland liefhebben? Doen we dat niet door onze gehoorzaamheid en ons dienstbetoon en wat we met onze tijd doen?

Onlangs kreeg ik een interessante brief van een ringpresident in Phoenix (Arizona). Als ik tijd kon vrijmaken om te komen, zou hij voor een haardvuuravond zorgen. Hij wilde dat ik de 'sneeuwvogels' toesprak. Hij legde uit dat honderden mensen, 'sneeuwvogels', 's winters naar Arizona komen, uit alle delen van de Verenigde Staten, om daar de winter door te brengen. Hij zei verder: 'Het zijn beste mensen, gepensioneerd, met heel veel kwaliteiten. Ze komen naar ons toe en maken nu deel uit van onze wijken'. Als je een sneeuwvogel bent, kun je een deel van het jaar in Arizona doorbrengen en de rest ergens anders, dus ben je zo vrij als wat om te doen waar je zin in hebt.

Laat mij u allen eraan herinneren dat we grote behoefte aan zendelingenechtparen hebben in de wereld, want het zendingsprogramma breidt zich uit, zendelingenechtparen die de gemeentes en ringen in de hele wereld, overal waar meer en meer mensen lid van de kerk worden, versterking brengen.

U hebt waarschijnlijk allemaal gehoord wat er in Mongolië gebeurd is toen Ken Beesley daar was om de regering te helpen bij het opzetten van een instelling van hoger onderwijs. Hij instrueerde hen in leergangen en bestuur, en daarmee legde hij het fundament waarop anderen konden bouwen om de deur voor de kerk open te zetten.

U hebt waarschijnlijk ook gehoord over president Gary Cox en zijn vrouw, Joyce Cox, die geroepen

werden om daar als zendeling te werken, later als zendingspresident, en over het goede werk dat zij daar verricht hebben.

Toen had je dr John Bennett en zijn vrouw, Carolyn, die in Mongolië werkzaam zijn geweest en die vertelden dat ze dachten dat ze naar de Canarische Eilanden zouden gaan, omdat iemand daar hen had uitgenodigd, maar toen hun zendingsoproep kwam, bleek het Mongolië te zijn. Ze waren stomverbaasd. Later heb ik het een en ander gelezen over wat ze in Mongolië meegeemaakt hebben, de invloed die ze op het leven van zoveel gehad hebben en de diensten die ze betoond hebben. Hoewel ze een broer in zijn laatste dagen moesten achterlaten en hoewel een paar kinderen gingen trouwen, met receptie en al, zeiden ze: 'In ieder geval bleven we telefonisch met ze in verbinding toen dat alles gebeurde.'

Denk er eens bij na hoe we er nu voorstaan in Mongolië: er zijn zo'n 1300 leden en negen gemeentes.

Ik denk ook aan broeder Ken Woolstenhulme en zijn vrouw, Karen, uit Oakley (Utah), die ergens heen wilden waar er wat te doen was. Ze werden naar Perth in Australië gestuurd. Ze zijn nu in een kleine gemeente zo'n kleine 500 km ten noorden van Perth. Ze schrijven en vertellen hoe opwindend het allemaal voor ze is, omdat ze deelmenen in de ontwikkeling van de kerk in dat deel van de wereld.

Als u gepensioneerd bent en zich afvraagt wat u met die extra jaren moet doen, dan staat er een hele wereld van opwindende ervaringen voor u open. Ik denk aan Talmage Nielsen hier in Salt Lake City, een gepensioneerd arts, en zijn vrouw, die in Zuid-Amerika en in Frankfurt op zending zijn geweest, medische zendingen; ook in Rusland hebben ze medische hulp verleend. Toen ze thuiskwamen, hadden ze net tijd genoeg om de kleinkinderen te begroeten en weer afscheid te nemen, want ze werden naar Hawaï geroepen, waar hij hoofd van een bezoekerscentrum zou worden. Ik weet van de heerlijke ervaringen en

de zegeningen die ze ontvangen hebben op deze drie zendingen.

Toen ik hem onlangs sprak, vroeg ik: 'Wat ga je in de rest van je leven doen?'

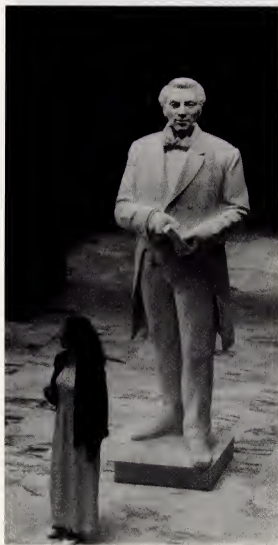
Hij zei: 'Kijk, ik ben nu 72.'

Ik zei: 'Pas 72? Ik ben al twintig jaar verder. En als ik me bedenken wat ik in die twintig jaar beleefd heb, Talmage, dan weet ik dat je nog wel wat kunt bedenken.'

Ik geef u mijn getuigenis dat het evangelie waar is, dat God leeft, dat Hij onze Vader is en dat Hij op de een of andere wonderbaarlijke wijze ons hart en ons geweten raakt wat de waarheid van dit werk betreft. Wij voelen het en Owij voelen zijn liefde en zijn genade voor ons allen.

Mogen we naar de beginselen van het evangelie leven. Mogen we onze tijd effectief gebruiken, alle tijd die we hebben, dat bid ik nederig — en ik laat mijn liefde en getuigenis van de waarheid van dit werk bij u achter — in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Een standbeeld van de profeet Joseph Smith in de hal van het Joseph Smith Memorial Building.

'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt'

President Gordon B. Hinckley

Die eenvoudige woorden — 'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' — zijn de diepzinnigste woorden in alle literatuur geworden. (...) Zij zijn de vervulling van alles wat Hij gezegd had over zijn opstanding.

Broeders en zusters, Ik voel mij erg dankbaar nu ik voor u sta. Van alle mensen voel ik mij vooral rijk gezegend. Ik ben gezegend door uw liefde. Waar ik ook heenga, u bent zo aardig voor mij. Ik ben gezegend door uw geloof. Uw enorme dienstbetoon, uw toewijding, uw trouw gaan alle deel uitmaken van mijn eigen geloof. U bent geweldig. Het is overduidelijk dat het evangelie, als het wordt nageleefd, de mensen beter maakt dan zij anders zouden zijn.

U bent ook bijzonder onzelfzuchtig met uw tijd en uw middelen. In deze hele grote wereld bent u overal werkzaam om het koninkrijk van onze Vader op te bouwen en zijn werk voort te stuwen.

Afgelopen week belde ik een man. Hij is met pensioen. Hij is werkzaam

geweest als zendingspresident, en zijn vrouw en hij zijn nu zelf werkzaam als zendeling. Ik vroeg hem of zij bereid zouden zijn om een nieuwe tempel te presideren. Hij brak in tranen uit. Hij was overweldigd door emotie. Hij kon niets meer zeggen. Zijn vrouw en hij gaan hun kinderen en kleinkinderen weer een lange periode achterlaten om de Heer in een andere functie te dienen. Zullen ze hun kleinkinderen missen? Natuurlijk wel. Maar toch gaan ze, en ze zullen trouw dienen.

Ik ben erg dankbaar voor de toewijding en trouw van de kerkleden over de hele aarde, die gehoor geven aan elke oproep, ongeacht de ongemakken die ermee gepaard gaan, ongeacht welke gemakken ze moeten opgeven.

Maar van alles waar ik dankbaar voor ben, ben ik op deze paasochtend het dankbaarst voor het geschenk van mijn Heer en mijn Verlosser. Het is nu Pasen, de tijd waarop wij met het hele christendom de opstanding van Jezus Christus herdenken.

Dat was geen gewone gebeurtenis. Het was de grootste gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid. Ik aarzel niet om dat te zeggen.

'Als een mens sterft, zou hij herleven?' vroeg Job (Job 14:14). Er bestaat geen enkele vraag die van groter belang is.

Zij die in luxe en veiligheid leven, denken zelden aan de dood. Wij houden ons met andere zaken bezig. Toch is er niets zekerder, niets universele, niets definitiever dan de afsluiting van het sterfelijk leven. Niemand kan

eraan ontkomen, niemand.

Ik heb in Parijs voor het graf van Napoleon gestaan, in Moskou voor het graf van Lenin, en voor de graven van veel andere grotere leiders van deze aarde. Zij hebben in hun tijd het bevel gevoerd over legers, hebben met bijna allesomvattende macht geheerst, alleen al hun woorden jogen de mensen de schrik om het hart. Ik heb ook eerbiedig over enkele van de grote begraafplaatsen van de wereld gelopen. Ik heb in stilte nagedacht toen ik op de militaire begraafplaats in Manila (Filipijnen) was, waar zo'n 17 duizend Amerikanen begraven liggen die tijdens de Tweede Wereldoorlog hun leven gegeven hebben, en waar nog eens 35 duizend anderen herdacht worden die gesneuveld zijn in de verschrikkelijke slagen van de Grote Oceaan, van wie het lichaam nooit gevonden is. Ik heb buiten Rangoon (Birma) eerbiedig over de Britse begraafplaats gelopen en de namen van honderden jongemannen gezien die uit de dorpen en steden van Groot-Brittannië kwamen en hun leven gaven in een heet, verafgelegen land. Ik heb over oude begraafplaatsen gelopen in Azië en Europa en nog andere werelddelen en heb nagedacht over het leven van hen die eens vrolijk en opgewekt waren, die eens creatief en beroemd waren, die de wereld waarin zij leefden veel gegeven hebben. Zij zijn allen de vergetelheid van het graf ingegaan. Allen die vóór ons op aarde geleefd hebben, zijn heengegaan. Zij hebben alles achtergelaten toen zij over de drempel van de stille dood zijn gestapt. Geen van hen is eraan ontkomen. Allen zijn gelopen naar 'dat onontdekte land, uit welks gebied geen reiziger ooit keert' (*Hamlet*, derde bedrijf, eerste toneel, 56). Shakespeare heeft het zo beschreven.

Maar Jezus de Christus heeft dat allemaal veranderd. Alleen een God kon doen wat Hij heeft gedaan. Hij heeft de banden des doods verbroken. Ook Hij moest sterven, maar op de derde dag na zijn begraven, herrees Hij uit het graf, de 'eersteling van hen, die ontslapen zijn' (1 Korintiërs 15:20), en daarmee bracht Hij ieder van ons de zegen van de opstanding.

Paulus verklaarde bij zijn overpeinzing van dit wonderbaarlijke feit: 'Dood, waar is uw overwinning[?] Dood, waar is uw prikkel?' (1 Korintiërs 15:55).

Twee weken geleden was ik in Jeruzalem, die grote, oude stad waar Jezus tweeduizend jaar geleden gelopen heeft. Ik stond op een hoog punt en keek neer op de oude stad. Ik dacht aan Betlehem, dat enkele kilometers naar het zuiden ligt, waar Hij in een nederige kribbe geboren was. Hij die de Zoon van God was, de eniggeboren Zoon, verliet het celestiale hof van zijn Vader om het sterfelijk leven op Zich te nemen. Bij zijn geboorte zongen de engelen en er kwamen wijze mannen geschenken brengen. Hij groeide op zoals andere jongens in Nazaret (Galilea). Daar 'nam [Hij] toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen' (Lucas 2:52).

Toen Hij twaalf was, bezocht Hij met Maria en Jozef Jeruzalem. Op hun thuisreis misten zij Hem. Ze gingen terug naar Jeruzalem en vonden Hem in de tempel, sprekend met de geleerden. Toen Maria Hem een standje gaf omdat Hij niet bij hen was, antwoordde Hij: 'Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?' (Lucas 2:49.) Zijn woorden waren een voorbode van zijn toekomstige bediening.

Die bediening begon met zijn doop in de Jordaan door zijn neef, Johannes. Toen Hij opkwam uit het water, daalde de Heilige Geest in de gedaante van een duif op Hem neer en was de stem van de Vader te horen, zeggend: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb' (Matteüs 3:17). Die verklaring werd de bevestiging van zijn goddelijke aard.

Hij vastte veertig dagen lang en werd verzocht door de duivel, die niet wilde dat Hij zijn door God gegeven opdracht tot zijn bediening uitvoerde. Op de uitnodiging van de tegenstander antwoordde Hij: 'Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken' (Matteüs 4:7), waarmee Hij nogmaals zijn goddelijke zoonerschap bevestigde.

Hij bewandelde de stoffige wegen van Palestina. Hij had zelf geen

thuis, geen plek om zijn hoofd te ruste te leggen. Zijn boodschap was het evangelie van vrede. Zijn leer was er een van grootmoedigheid en liefde. 'Wil iemand met u rechten en uw hemd nemen, laat hem ook uw mantel' (Matteüs 5:40).

Hij onderwees met gelijkenissen. Hij verrichtte wonderen die sindsdien en voordien hun weerga niet hebben gehad. Hij genas langdurig zieken. Hij liet de blinden weer zien, de doven weer horen, de verlamden weer lopen. Hij wekte de doden op en liet hen herleven om zijn lof te spreken. Geen mens had dat ooit gedaan.

Enkelen volgden Hem, maar de meesten haatten Hem. Hij noemde de schriftgeleerden en de Farizeeën huichelaars, 'gewitte graven'. Hij smeedde plannen tegen Hem. Hij smeedde de geldwisselaars uit het huis des Heren. Ongetwijfeld voegden zij zich bij hen die van plan waren Hem te vernietigen. Maar Hij liet zich niet afschrikken. Hij ging 'rond[. . .], weldoende' (Handelingen 10:38).

Was dit allemaal niet genoeg om de herinnering aan Hem onsterfelijk te maken? Was het niet genoeg om zijn naam onder die van hen te plaatsen, en zelfs erboven, van de grote mensen die op aarde zijn geweest en die herinnerd worden vanwege hun

uitspraken of daden? Hij zou beslist in de geleerden hebben thuisgehoord van de grote profeten aller tijden.

Maar dat was niet genoeg voor de Zoon van de Almachtige. Het was slechts een voorafspiegeling van grotere gebeurtenissen die zouden komen. Zij kwamen op een vreemde, verschrakkelijke wijze.

Hij werd verraden, gearresteerd, ter dood veroordeeld om te sterven na een vreselijk lijden door kruisiging: Zijn levende lichaam werd aan een houten kruis genageld. In onuitsprekelijke pijn vloeide zijn leven langzaam weg. Toen Hij nog ademde, riep Hij uit: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

De aarde schudde toen Hij de geest gaf. De centurion die het allemaal gezien had, verklaarde plechtig: 'Waarlijk dit was [de] Zoon Gods' (zie Matteüs 27:54).

Zij die Hem liefhadden, haalden zijn lichaam van het kruis. Zij kleedden het en legden het in een nieuw graf, dat was aangeboden door Jozef van Arimatea. Het graf werd verzegeld met een grote steen en werd bewaakt door een wacht.

Zijn vrienden moesten geweend hebben. De apostelen die Hij liefhad en die Hij geroepen had als

getuige van zijn goddelijkheid, weenden. De vrouwen die Hem liefhadden, weenden. Geen van hen had begrepen wat Hij gezegd had over opstaan op de derde dag. Hoe konden zij dat begrijpen? Dat was nog nooit eerder gebeurd. Het had geen enkele precedent. Zelfs voor hen was het ongelooflijk.

Zij moeten zich vreselijk ontmoedigd, wanhopig en ellendig hebben gevoeld bij de gedachte aan hun Heer, die hen in de dood ontomen was.

Maar dat was niet het einde. Op de ochtend van de derde dag keerden Maria Magdalena en de andere Maria terug naar het graf. Tot hun grote verbazing was de steen weggerold en was het graf open. Zij tuurden naar binnen. Twee personen in witte kleding zaten aan weerszijden van de plek waar Hij geleefd had. Een engel verscheen aan hen en zei: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft, zeggend, dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan' (Lucas 24:5-7).

Die eenvoudige woorden — 'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' — zijn de diepzinigste woorden in alle literatuur geworden. Zij zijn de verklaring van het lege graf. Zij zijn de vervulling van alles wat Hij gezegd had over zijn opstanding. Zij zijn het triomferende antwoord op de vraag waarmee elke man, vrouw en kind geconfronteerd is die ooit op aarde geboren is.

De herrezen Heer sprak tot Maria en zij antwoordde. Hij was geen geestverschijning. Het was geen verbeelding. Hij was echt, zo echt als Hij in het sterfelijk leven was geweest. Hij liet zich echter niet aanraken door haar. Hij was nog niet naar zijn Vader in de hemel opgevaren. Dat zou kort daarna gebeuren. Wat een hereniging moet dat geweest zijn, omdat te worden door de Vader die Hem liefhad en die ook om Hem geweed moet hebben in zijn uren vol kwelling.

Craig Jessop dirigeert het Tabernakelkoor tijdens een bijeenkomst van de conferentie.

Hij zou nog verschijnen aan twee mannen die op weg waren naar Emmaüs. Hij zou met hen spreken en met hen eten. Hij zou nog bij de apostelen komen die achter gesloten deuren bijeenkwamen, en zou hen onderrichten. Tomas was die eerste keer niet aanwezig. De tweede keer nodigde de Heer hem uit om zijn handen en zijn zijde te voelen. In absolute verbazing riep hij uit: 'Mijn Here en mijn God!' (Johannes 20:28.) Hij sprak bij een andere gelegenheid tot vijfhonderd mensen.

Wie kan de documentatie van deze feiten in twijfel trekken? Er is geen enkel verslag van het intrekken van het getuigenis van hen die deze ervaringen hadden. Er is overvloedig bewijs dat zij de rest van hun leven getuigd hebben van deze gebeurtenissen, en dat zij zelfs hun leven gaven ter bevestiging van de realiteit van wat zij hadden meegemaakt. Hun woord is duidelijk en hun getuigenis staat vast.

Door de eeuwen heen hebben miljoenen mensen dat getuigenis aangevaard. Talloze mensen hebben geleefd en zijn gestorven ter bevestiging van de waarheid ervan, die zij hadden gevoeld door de macht van de Heilige Geest en die zij in alle waarheid niet konden ontkennen. Er is beslist geen enkele gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid die uitgebreider op zijn waarheid is onderzocht.

En er is nog een getuige. Deze pendant van de Bijbel, het Boek van Mormon, getuigt dat Hij niet alleen aan de mensen in de Oude Wereld

verschenen is, maar ook aan de mensen in de Nieuwe Wereld. Want had Hij niet een keer gezegd: 'Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder' (Johannes 10:16).

Na zijn opstanding verscheen Hij aan de mensen in dit deel van de wereld. Toen Hij neerdaalde door de wolken van de hemel, was de stem van God, de eeuwige Vader, te horen die plechtig verklaarde: 'Ziet mijn geliefde Zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb, in wie Ik mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem' (3 Nephi 11:7).

Ook hier riep Hij twaalf apostelen die getuigen zouden worden van zijn naam en goddelijkheid. Hij leerde de mensen, zegende en genas hen, net als Hij in Palestina had gedaan, en er heerste gedurende tweehonderd jaar vrede in het land doordat de mensen trachtten te leven naar zijn leringen.

En alsof dit allemaal nog niet genoeg is, hebben we het getuigenis — vast, zeker en ondubbelzinnig — van de grote profet van deze bedeling, Joseph Smith. Hij ging als jongen het bos in om te bidden, op zoek naar verlichting en begrip. En er verschenen twee Personen aan hem, van wie de helderheid en heerlijkheid alle beschrijving te boven gingen, die boven hem in de lucht stonden. Eén van hen sprak tot hem, hem 'bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is mijn*

geliefde Zoon — hoor Hem!' (Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.)

Diezelfde Joseph verklaarde bij een volgende gelegenheid: 'En wij zagen de heerlijkheid van de Zoon, ter rechterhand des Vaders, en ontvingen van zijn volheid; (...)

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!' (Leer en Verbonden 76:20, 22.)

En daarom verheffen wij op deze geweldige paasochtend, als dienst-knechten van de Almachtige, als profeten en apostelen voor deze grote zaak, onze stem tot een getuigenis van onze onsterfelijke Heiland. Hij is naar de aarde gegaan als de Zoon van de eeuwige Vader. Hij heeft gedaan wat Jesaja geprofeteerd had dat Hij doen moest. Hij heeft 'onze smarten gedragen; (...)

'Om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden' (Jesaja 53:4-5).

De derde dag herrees Hij in eeuwigdurende onsterfelijkheid uit het uit de rotsen gehouwen graf. Hij sprak met veel mensen. Zijn Vader bevestigde herhaaldelijk zijn goddelijke Zoonschap.

Dank zij de Almachtige. Zijn verheerlijkte Zoon verbrak de banden des doods, de grootste overwinning aller tijden. Zoals Paulus heeft gezegd: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22).

Hij is onze zegevierende Heer. Hij is onze Verlosser die verzoening heeft gedaan voor onze zonden. Door zijn verlossende offer zullen alle mensen uit het graf opstaan. Hij heeft voor ons de weg bereid waardoor wij niet alleen de onsterfelijkheid kunnen verkrijgen, maar ook het eeuwig leven.

Als apostel van de Heer Jezus Christus, geef ik op deze paasdag mijn getuigenis van deze zaken. Ik zeg dit plechtig, eerbiedig en dankbaar. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

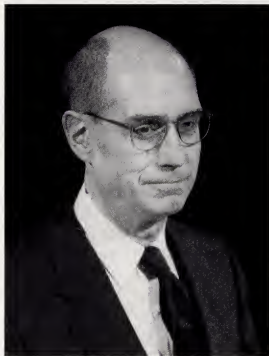
Zondagmiddagbijeenkomst

4 april 1999

Het vermogen om de leer uiteen te zetten

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Iwaalf Apostelen

We kunnen zelfs een kind begrip van de leer van Jezus Christus bijbrengen. Daarom is het mogelijk om met Gods hulp de verlossende leer eenvoudig over te brengen.

Ris een oorlog tussen licht en duisternis, tussen goed en kwaad, aan de gang die al vóór de schepping van de wereld begonnen is. De strijd woedt voort en het aantal slachtoffers lijkt toe te nemen. We hebben allemaal dierbaren die bestookt worden door de strijdkrachten van de vernietiger, die alle kinderen van God ellendig wil maken. Velen van ons hebben er slapeloze nachten door. We hebben geprobeerd goede invloeden toe te voegen aan de krachten die invloed uitoefenen op degenen die gevaar lopen. We hebben onze liefde getoond. We hebben een zo goed

mogelijk voorbeeld gegeven. We hebben intens voor hen gebeden. Een wijs profeet heeft ons lang geleden een raad aan de hand gedaan over nog een invloed die we soms onderschatten en daarom te weinig gebruiken.

Alma was de leider van een volk dat gevaar liep vernietigd te worden door een wrede vijand. Door dat naderende gevaar kon hij niet alles doen, dus moest hij kiezen. Hij had vestingwerken kunnen bouwen, wapens kunnen maken of legers kunnen opleiden. Maar zijn enige hoop op de overwinning was Gods hulp in te roepen, en daarvoor moest zijn volk zich bekeren. En daarom probeerde hij het eerst als volgt:

'Daar nu de prediking van het woord zeer-doelmatig bleek om het volk te bewegen rechtvaardig te handelen — ja, daar het groter invloed had gehad op de gemoederen van het volk dan het zwaard of iets anders, waarmede zij hadden kennism gemaakt — meende Alma, dat het raadzaam was de kracht van het woord Gods te beproeven' (Alma 31:5).

Het woord Gods is de leer die door Jezus Christus en zijn profeten wordt verkondigd. Alma wist dat de leer grote macht heeft. De leer kan het gemoed van de mensen verlichten, waardoor zij geestelijke zaken inzien die niet zichtbaar zijn voor het

De ouderlingen Loren C. Dunn en Vaughn J. Featherstone van de Zeventig begroeten elkaar voor het begin van een bijeenkomst.

natuurlijke oog. En zij kan het hart ontvankelijk maken voor de gevoelens van Gods liefde en de liefde voor de waarheid. De Heiland ging in afdeling 18 van de Leer en Verbonden in op beide invloedbronnen die de ogen en het hart openen, toen Hij zijn leer uiteenzette aan diegenen van wie Hij wil dat ze Hem dienen als zending. Denk onder het luisteren eens aan die jongeman in uw gezin die ervan heeft afgezien om zich voor te bereiden op een zending. Hier volgt hoe de Meester twee van zijn dienstknechten onderrichtte en hoe u zijn leer uiteen kunt zetten aan de jongeman die u dierbaar is:

‘En nu, Oliver Cowdery, spreek Ik tot u, en eveneens tot David Whitmer, bij wijze van gebod; want ziet, Ik gebied alle mensen overal zich te bekeren, en Ik spreek tot u als tot mijn apostel Paulus, want gij zijt met dezelfde roeping geroepen, waarmee hij werd geroepen. Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen’ (LV 18:9–10).

Hij zei ze eerst hoeveel Hij hen vertrouwde. Dan raakt Hij hen in hun hart door te zeggen hoeveel zijn Vader en Hij van iedere ziel houden. Daarna vervolgt Hij met de basis van zijn leer. Hij legt uit hoezeer we reden hebben om Hem lief te hebben:

‘Want ziet, de Here, uw Verlosser,

onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen. En Hij is wederom uit de doden opgestaan, opdat Hij alle mensen tot Zich mocht brengen op voorwaarde van bekering. En hoe groot is zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!’ (LV 18:11–13.)

Na de leer van zijn zending te hebben uiteengezet, geeft Hij hun zijn gebod:

‘Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken’ (LV 18:14).

Ten slotte opent Hij hun ogen, zodat ze voorbij de sluier kunnen zien. Hij neemt hen en ons mee naar een toekomstig bestaan, uitgelegd in het grote heilsplan, dat eens ons bestaan zal zijn. Hij gaat in op de vriendschappelijke omgang daar, waarvoor we alles zouden willen opgeven:

‘En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijns Vaders! En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!’ (LV 18:15–16.)

In die paar teksten zet Hij de leer uiteen om ons hart ontvankelijk te maken voor zijn liefde. En Hij zet de leer uiteen om onze ogen te openen voor de geestelijke realiteit, onzichtbaar voor ieder die niet is verlicht door de Geest der waarheid.

Het belang van het openen van ogen en hart geeft aan hoe we de leer moeten brengen. De leer krijgt zijn volle kracht wanneer de Heilige Geest bevestigt dat die waar is. Wij bereiden hen die naar ons luisteren zo goed mogelijk voor op het ontvangen van de rustige ingevingen van de stille, zachte stem. Dat vergt ten minste een beetje geloof in Jezus Christus. Het vergt een beetje nederigheid, een beetje bereidwilligheid om zich te onderwerpen aan die wil van de Heiland. Degene die u wilt helpen, heeft misschien weinig van beide, maar u kunt hem vragen alleen maar te verlangen om te geloven. En bovendien kunt u moed putten uit een andere invloed die uit de leer voortkomt. De waarheid kan voor zichzelf zorgen. Eenvoudigweg de leer horen kan het geloofszaad in het hart zaaien. En zelfs weinig geloof in Jezus Christus nodigt de Geest uit.

We kunnen evenwel meer doen aan onze eigen voorbereiding. We vergasten ons aan het woord van God in de Schriften en bestuderen de leringen van de levende profeten. We vasten en bidden om de Geest voor onszelf en voor degene met wie we de leer willen bespreken.

Daar we de Heilige Geest nodig hebben, zorgen we ervoor dat we alleen maar ware leer overbrengen. De Heilige Geest is de Geest der waarheid. Hij zal de leer bevestigen als wij speculatie of eigen interpretatie vermijden. Dat kan ook moeilijk zijn. U houdt van degene die u probeert te beïnvloeden. Hij of zij kan de leer die hem of haar is geleerd naast zich neer hebben gelegd. Het is verleidelijk om met iets nieuws of sensationeels te komen. Maar we zullen de Heilige Geest alleen als metgezel hebben als we ervoor zorgen alleen maar ware leer over te brengen.

Een van de zekerste manieren om weg te blijven van valse leer is ons

onderwijs eenvoudig te houden. Door deze eenvoud is men veilig en kan er weinig verkeerd gaan. We weten dat omdat de Heiland ons geboden heeft de belangrijkste leer aan kleine kinderen over te brengen. Luister naar zijn gebod:

'En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders' (LV 68:25).

We kunnen zelfs een kind begrip van de leer van Jezus Christus bijbrengen. Daarom is het mogelijk om met Gods hulp de verlossende leer eenvoudig over te brengen.

Onze grootste kansen liggen bij jonge kinderen. De beste tijd voor onderwijs is vroeg in het leven, als de kinderen nog immuun zijn voor de verleidingen van hun aartsvijand, en lang voordat de woorden der waarheid worden overstemd door het lawaai die hun eigen worstelingen teweegbrengen.

Een verstandig ouder laat geen kans voorbijgaan om zijn kinderen bij elkaar te roepen om hen de leer van Jezus Christus bij te brengen. Zulke momenten zijn zo zeldzaam in vergelijking met de inspanningen van de vijand. Tegenover elk uur dat de invloed van de leer zijn intrede doet in het leven van een kind staan mogelijk honderden uren met boodschappen en beelden die de verlossende waarheden tegenspreken.

De vraag is niet of we te moe zijn om onze kinderen de leer bij te brengen; of we het kind niet beter kunnen benaderen met leuke dingen; en of het kind niet zal denken dat we te veel preken. De vraag moet zijn: 'Welke leer kan ik gebruiken, in de gegeven omstandigheden, met zo weinig tijd en zo weinig mogelijkheden, om hen te beschermen tegen de aanvallen die zeker op hun geloof zullen worden gedaan?' De woorden die u vandaag tegen ze zegt, zouden ze zich morgen welens

kunnen herinneren. En vandaag duurt maar kort.

De jaren gaan voorbij, we leren hun de leer zo goed mogelijk, en toch zal het tot sommigen niet doordringen. Dat is verdrietig. Maar de schriftuurlijke verslagen van sommige families schenken ons hoop. Denk eens aan Alma de jonge en aan Enos. In hun momenten van woeging, herinnerden ze zich de woorden van hun vader, de leer van Jezus Christus. Dat was hun redding. Wat u hun leert aan heilige leer zal niet worden vergeten.

Op twee punten kan zich twijfel aan u opdringen. U kunt zich afvragen of u de leer zelf wel begrijpt. En u kan zich afvragen, als u de leer al met uw kinderen besproken heeft, waarom u zo weinig resultaat ziet.

In mijn eigen familie gaat een verhaal over een jonge vrouw die de moed had om de leer te bespreken toen ze nog maar pas bij de kerk was, en er dus weinig vanaf wist. En het feit dat het effect van haar onderwijs nog voortduurt, schenkt mij het geduld te wachten op de vruchten van mijn inspanningen.

Mary Bommeli was mijn overgrootmoeder. Ik heb haar nooit ontmoet. Haar kleindochter heeft haar verhaal opgeschreven.

Mary was in 1830 geboren. De zendingen kwamen naar haar huis in Zwitserland toen ze 24 was. Ze

woonde nog thuis en droeg bij in het levensonderhoud van het boerengezin door te weven en kleding te verkopen. Toen het gezin de leer van het herstelde evangelie van Jezus Christus hoorde, wisten ze dat het waar was. Ze lieten zich dopen. De broers van Mary gingen op zending, zonder beurs of male. De overige gezinsleden verkochten hun bezittingen om zich bij de heiligen in Amerika te voegen.

Er was niet genoeg geld om iedereen tegelijk te laten emigreren. Mary bood aan achter te blijven, omdat ze er zeker van was dat ze genoeg met weven kon verdienen om zichzelf te onderhouden en ook nog eens voor de reis te sparen. Ze reisde naar Berlijn en vond werk als weefster bij een welgestelde vrouw. Ze kreeg een kamertje voor haar zelf en zette haar weefgetouw op in het woonvertrek van het huis.

In die tijd was het in Berlijn tegen de wet om de leer van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen te prediken. Maar Mary kon het goede nieuws niet voor zichzelf houden. De vrouw des huizes en haar vrienden verzamelden zich rond haar weefgetouw om naar het Zwitserse meisje te luisteren. Ze sprak over het bezoek van onze hemelse Vader en Jezus Christus aan Joseph Smith, over het bezoek van engelen, en over het

Boek van Mormon. Toen ze bij het verslag van Alma kwam, besprak ze de leer van de opstanding.

Dat zorgde voor wat problemen met haar weefsels. In die tijd stierven veel kinderen op jonge leeftijd. De vrouwen rond het weefgetouw hadden kinderen verloren, sommige zelfs meerdere. Toen Mary die waarheid besprak, dat kleine kinderen erfgenaam waren van het celestiale koninkrijk en dat die vrouwen eens weer bij hun kinderen zouden zijn, en bij de Heiland en onze hemelse Vader, stroomden de tranen over de wangen van de vrouwen. Ook Mary hilde. Al die tranen vielen op het weefsel dat Mary had geweven.

Maar Mary's woorden zorgden voor ernstiger problemen. Hoewel Mary de vrouwen smeekte niet verder te vertellen wat ze hun verteld had, deden ze dat toch. Zij vertelden de blijde leer door aan hun vrienden. Op een avond was er dan ook een klop op de deur. Het was de politie. Zij namen Mary mee naar de gevangenis. Op weg daarnaar toe vroeg ze de politieagent de naam van de rechter voor wie ze de volgende morgen moest verschijnen. Ze vroeg of hij een gezin had. Ze vroeg of hij een goede vader en een goede echtgenoot was. De politieagent glimlachte, want de rechter was volgens hem een man van de wereld.

In de gevangenis vroeg Mary om potlood en papier. Ze schreef een brief aan de rechter. Ze schreef over de opstanding van Jezus Christus

zoals dat in het Boek van Mormon staat, over de geestenwereld en over de tijd die hij nodig zou hebben om zijn leven op orde te krijgen vóór het laatste oordeel. Ze schreef dat ze wist van hoeveel hij zich had te bekeren, zaken die hem en zijn gezin veel hartezeer zouden bezorgen. Ze schreef de hele nacht. De volgende ochtend vroeg ze de politieagent om haar brief bij de rechter te bezorgen. Dat deed hij.

Later die dag werd de politieagent ontboden bij de rechter. De brief die Mary had geschreven was het onomstotelijke bewijs dat ze het evangelie had gepredikt en daarmee de wet had overtreden. Desalniettemin verscheen de politieagent niet lang daarna bij de cel van Mary. Hij zei haar dat de aanklacht was ingetrokken en dat ze vrij was om te gaan, door wat ze in haar brief had genoemd. Haar onderwijs in de leer van het herstelde evangelie van Jezus Christus had genoeg ogen en harten geopend om haar in de gevangenis te laten belanden. En haar verkondiging van de leer der bekering aan de rechter zorgde ervoor dat ze weer werd vrijgelaten. (Zie Theresa Snow Hill, *Life and Times of Henry Eyring and Mary Bommeli* [1997], blz. 15-22.)

De invloed van het onderwijs door Mary Bommeli heeft zich verder uitgestrekt dan de vrouwen om het weefgetouw en de rechter. Mijn vader, haar kleinzoon, en ik hebben in de dagen vlak voor zijn dood veel met elkaar gepraat. Hij sprak over

vreugdevolle herenigingen die spoedig in de geestenwereld plaats zouden vinden. Ik kon bijna het heldere zonlicht en de glimlach op de gezichten zien in dat paradijs toen hij er met zoveel zekerheid over praatte.

Op een gegeven moment vroeg ik hem of hij zich nog ergens van had te bekeren. Hij glimlachte. Hij grinnikte zacht en zei: 'Nee, Hal, dat heb ik altijd meteen gedaan.' De leer van het paradijs die Mary Bommeli aan die vrouwen uiteen had gezet, leefde voor haar kleinzoon. En zelfs de leer aan de rechter had zijn leven ten goede gevormd. En daarmee eindigt het onderwijs van Mary Bommeli niet. Het verslag van haar woorden zal generaties van nog ongebooren nakomelingen voorzien van ware leer. Daar zij geloofde dat zelfs een nieuwe bekeerling genoeg van de leer wist om die te bespreken, zullen het gemoed en het hart van haar nakomelingen ontvankelijk zijn en zullen zij gesterkt worden in de strijd.

Uw nakomelingen zullen elkaar de leer uiteenzetten omdat u die besproken heeft. De leer kan meer doen dan het gemoed openen voor geestelijke zaken en het hart voor de liefde van God. Wanneer die leer vreugde en vrede brengt, heeft het ook de macht om de mond te openen. Evenals die vrouwen in Berlijn, zullen uw nakomelingen de blijde boodschap niet voor zichzelf kunnen houden.

Ik ben dankbaar dat ik in een tijd leef waarin wij en ons gezin de volheid van het evangelie hebben. Ik ben dankbaar voor de liefdevolle zending van de Heiland voor ons en voor de woorden des levens die Hij ons heeft gegeven. Ik bid dat we die woorden zullen bespreken met onze dierbaren. Ik getuig dat God onze Vader leeft en van zijn kinderen houdt. Jezus Christus is zijn Eniggeborene in het vlees, en onze Heiland. Hij is herrezen. Wij kunnen gereinigd worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus. De sleutels van het priesterschap zijn hersteld. President Gordon B. Hinckley bezit die sleutels. Ik weet dat dit waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het geïnspireerde welzijnsprogramma van de kerk

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heiland, die ons het voorbeeld heeft gegeven, is blij met hen die 'in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden [gedenken]' [LV 52:40].

Mijn geliefde broeders en zusters, wat is dit een heerlijke paasdag. Als we nadenken over het leven van de Heiland zie ik veel mensen voor me die Hem om hulp vroegen. Ik kan me gemakkelijk voorstellen hoe de misvormde benen eruit zien van een man die al vanaf zijn geboorte niet kan lopen. Ik zie in gedachten de tranen op de wangen van een weduwe die achter de lijkbaar van haar enige zoon naar de grafombe loopt. In mijn geestesoog tekenen zich de lege ogen van de hongerige af, de bevende handen van een zieke, de smekende stem van de veroordeelde, de ontroostbare blik van

de verstotene. Allemaal zoeken zij hulp bij een eenling, een man zonder rijkdom, zonder huis, zonder positie.

Ik zie hoe deze man, de Zoon van de levende God, hen allemaal met oneindig medeleven aanziet. Door een aanraking met zijn heilige hand troost Hij de bedroefde, geneest de zieke, bevrijdt de veroordeelde. Door een enkel woord staat de dode op van zijn draagbaar en omarmt de weduwe haar levende zoon.

Dergelijke wonderbaarlijke daden van genade en vriendelijkheid, sommige algemeen bekend, andere stil en teder, beschrijven voor mij de typerende eigenschappen van de Heiland: zijn liefde en medeleven voor de onderdrukten, de vermoedden, de zwakken, voor hen die lijden. Die daden van medeleven zijn synoniem met zijn naam.

Hoewel er bijna tweeduizend jaar voorbij zijn gegaan sinds de aardse bediening van de Zoon van God maken zijn liefhebbende voorbeeld en zijn leringen nog steeds een wezenlijk deel uit van ons bestaan als volk en als kerk. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en haar leden trachten zijn voorbeeld te volgen door het geïnspireerde welzijnsprogramma. Wij proberen lijden te verlichten en zelfredzaamheid te kweken.

DE REIKWIJDTE VAN HET WELZIJSNPROGRAMMA VAN DE KERK

Het welzijnsprogramma van de kerk staat in de hele wereld bekend. Mensen uit alle rangen en standen reizen naar de hoofdzetel van de kerk om met eigen ogen te zien hoe de kerk voor de armen en behoeftigen zorgt zonder afhankelijkheid aan de kant van de ontvanger of bitterheid aan de kant van de gever te creëren. Een president van een land bezocht Welfare Square en zei vervolgens al zijn andere afspraken voor de rest van de dag af. 'Dit is belangrijker dan al het andere op mijn agenda', zei hij. 'Ik moet hier blijven en meer te weten komen.'

Door de jaren heen is het welzijnsprogramma van de kerk in omvang toegenomen om tegemoet te komen aan de steeds grotere behoeften van een groeiende kerk. Op dit moment produceren 80 boerderijen van de kerk in Noord-Amerika goed voedsel voor de behoeftigen. 80 fabrieken conserveren en verpakken dat essentiële voedsel. Meer dan 100 magazijnen voor bisschoppen staan meer dan 10 duizend bisschoppen en gemeentepresidenten ten dienste bij het uitvoeren van hun heilige plicht om de armen en behoeftigen in hun wijk of gemeente op te sporen en te helpen. Vijftig bedrijven van Deseret Industries bieden duizenden mensen werk en training. Over de gehele wereld helpen meer dan 160 arbeidsbureaus meer dan 78 duizend mensen per jaar aan een baan. 65 bureaus LDS Social Services van de kerk assisteren de leden bij het adopteren van kinderen en geven raad aan wie dat nodig hebben.

Ik weet zeker dat de grote leiders die de Heer had voorbereid om de pioniers van deze hedendaagse welzijnsonderneming te zijn erg ingenomen zijn met de groei die dit geïnspireerde programma doormaakt.

OP DE MANIER VAN DE HEER

'Een fundamentele leer onder de heiligen der laatste dagen is altijd geweest,' schreef president Joseph F. Smith, 'dat er op een godsdienst, die niet in staat is om mensen op stoffelijk gebied te redden en ze hier

voorspoedig en gelukkig te maken, niet vertrouwd kan worden voor hun geestelijke redding en verhoogen in het leven hierna.¹

Het stoffelijke en het geestelijk zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Als wij van onze tijd, talenten en middelen geven om voor de zieken te zorgen, de hongerigen te voeden en hen die afhankelijk zijn zelfstandigheid bij te brengen, verkrijgen we onszelf geestelijk meer dan we kunnen bevatten.

De Heer heeft in een openbaring aan de profeet Joseph Smith verklaard: '[...] het is mijn voornemen voor mijn heiligen te zorgen [...]. Doch het moet noodzakelijk op mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.'² De wijze van de Heer is dat mensen met onze hulp zichzelf leren helpen. De armen worden verhoogd omdat zij werken voor de stoffelijke hulp die zij ontvangen, zij worden in juiste beginselen

onderwezen en zijn in staat zichzelf van armoede tot zelfredzaamheid op te werken. De rijken worden nederig omdat zij in alle eenvoud gul van hun middelen aan de behoeftigen geven.

Wij leren de leden dat zij zelfredzaam moeten zijn, alles moeten doen om in hun eigen onderhoud te voorzien en zich om hulp tot hun familieleden moeten wenden. Wanneer de leden en hun familie al het mogelijke doen om in hun behoeften te voorzien en toch tekort komen in hun eerste levensbehoeften, staat de kerk klaar om te helpen.

In de kerk heeft de bisschop de specifieke plicht om te zorgen voor de 'armen, behoeftigen, alleenstaande ouders, bejaarden, invaliden, wezen, weduwen en anderen met bijzondere behoeften.'³

Ik ken een voorbeeld van een bisschop die zijn middelen goed beheerde om een man te assisteren die bij hem kwam om hulp. De man was jarenlang gelukkig getrouwd geweest maar door een latere verslaving aan alcohol en drugs zat hij nu zonder baan, huis of gezin. Een

zwerfversbestaan had hem ten diepste vernederd. Terwijl de tranen over zijn wangen stroomden, smeekte hij zijn bisschop om hulp.

Het welzijnscomité van de wijk besprak het probleem. Iemand kende een tandarts die de gebroken voortanden van deze persoon misschien zou willen vervangen. De ZHV-presidente suggereerde dat gezonde voeding uit het magazijn van de bisschop zijn gezondheid ten goede zou komen. Iemand anders meende dat de man begeleiding nodig had van iemand die dagelijks tijd voor hem had en hem kon helpen bij het overwinnen van zijn verslaving.

Toen de voorstellen binnenstroomden, besefte de bisschop dat een hele wijk vol bezorgde broeders en zusters klaar stond om te helpen.

De bisschop nam al spoedig verbeteringen waar. De priesterschapsdragers gaven de man een zegen. Een menslievende tandarts verving zijn gebroken tanden. Door het voedsel uit het magazijn voor de bisschop werd hij gezonder. Een getrouw ouder echtpaar wilde wel als huisonderwijzers assisteren. Zij kwamen dagelijks bij hem om hem te sterken in zijn voornemens.

Volgens de gevestigde beginselen bood die goede broeder zijn hulp aan anderen in de wijk. Langzamerhand kwam er verbetering in zijn leven. Geleidelijk aan maakte de blik van wanhoop en ellende plaats voor een van vreugde en geluk. Hoewel het een pijnlijk proces was, zag hij kans zichzelf van zijn verslaving te bevrijden. Hij werd actief in de kerk. Een leven van armoede en ellende veranderde in een leven van hoop en geluk. Dit is de wijze waarop de Heer voor de behoeftigen zorgt.

DE KERK EN LIEFDADIGHEID

De kerk beperkt haar steun niet tot haar leden maar volgt de vermaning van de profeet Joseph Smith, die zei: 'Iemand die van Gods liefde vervuld is, is niet tevreden als hij alleen zijn eigen familie tot zegen is, maar doorkruist de hele wereld met een sterk verlangen om de gehele mensheid tot zegen te zijn.'⁴ Hij instrueerde de leden 'dat zij de hongerigen

moesten voeden, de naakten kleden, de weduwen verzorgen, de tranen van de wezen drogen, en de bedroefden troosten, in deze kerk of in welke andere kerk ook, of buiten enige kerk om, waar zij hen ook aantreffen.¹⁵

In ruim een decennium heeft de kerk meer dan 27 duizend ton kleding, 16 duizend ton voedsel en drieduizend ton medische en educatieve voorraden en apparatuur verzonden om het lijden van miljoenen kinderen van God in 146 landen over de hele wereld te verlichten. Wij vragen niet: 'Bent u lid van de kerk?' Wij vragen alleen: 'Lijdt u?'

We hebben allemaal van de orkaan Mitch gehoord die in oktober en november jongstleden Nicaragua en Honduras verwoestte. Met verschrikkelijke kracht werden huizen overspoeld en modderhellingen gecreëerd. Meer dan 10 duizend mensen kwamen om en twee miljoen anderen waren dakloos. Die zeer sterke orkaan vernielde huizen en bedekte straten met modder die zo hard als cement leek.

Bijna onmiddellijk begon de kerk met het zenden van het meest dringende voedsel, kleding, medicijnen en dekens om zowel leden van de kerk als die van andere geloofsrichtingen te helpen. Toen de zendingen hun bestemming bereikt hadden, kwamen de leden met honderden tegelijk om de vrachtwagens uit te laden en de voorraden in dozen te doen. Van zo'n doos kon een gezin een week leven.

President Hinckley, die voorzitter is van het algemeen welzijnscomité, was erg begaan met al het leed in Midden-Amerika. Op een nacht dat hij niet kon slapen, kreeg hij het gevoel dat hij ernaartoe moest gaan en de mensen die zo'n groot verlies te verduren hadden, zijn liefde en steun geven. Het bezoek van de profeet gaf duizenden nieuwe moed en hoop. 'Zolang (de kerk) nog middelen heeft,' zei hij, 'zullen we u bijstaan in tijden van nood.'¹⁶ En ik getuig tot u, broeders en zusters, dat hij waarlijk een profeet van God is. En ik steun hem met heel mijn hart.

Niet alleen verschaft de kerk voorraden bij rampen, maar ook hebben bijna 1300 leden van de

kerk gehoor gegeven aan een roeping van de Heer om de behoeftigen in vele landen te dienen. Ik zal u twee voorbeelden geven.

Broeder en zuster David en Dovie Glines, uit Ivins (Utah), wonen nu in Ghana (Afrika), waar zij handelskennis, computerkunde en administratieve vaardigheden leren aan hen die hun werkgelegenheid willen verbeteren.

Broeder Mark Cutler is een gepensionerd chirurg uit Clayton (Californië). Hij en zijn vrouw, Bonnie, dienen in Vietnam. Broeder Cutler is adviseur en instructeur voor plaatselijke artsen. Zuster Cutler leert de ziekenhuisartsen en de medische staf Engels en medische terminologie.

WELZIJN EN HET LID

Niet alleen moeten gezinnen en personen anderen helpen, maar zij doen er ook goed aan hun eigen niveau van zelfredzaamheid te bezien. We kunnen onszelf de volgende vragen stellen.

Zijn we verstandige rentmeesters van ons geld? Besteden we minder dan we verdienen? Vermijden we onnodige schulden? Volgen we de raad van de algemene autoriteiten om 'voldoende voedsel, kleding en, zo mogelijk, brandstof voor tenminste een jaar op te slaan.'¹⁷ Leren wij onze kinderen dat zij moeten waarden wat ze hebben en het niet

moeten verspillen? Leren wij ze dat ze moeten werken? Begrijpen ze het belang van de heilige wet van tiende? Zijn we voldoende opgeleid en hebben we een geschikte baan? Zorgen we voor onze gezondheid door het woord van wijsheid na te leven? Zijn we vrij van de nadelige gevolgen van schadelijke stoffen?

Als we een van deze vragen eerlijkheidshalve met 'nee' moeten beantwoorden, willen we ons zelfredzaamheidsplan misschien verbeteren. De profeten hebben fundamentele richtlijnen aan ons gegeven.

Ten eerste, een groot kwaad van deze tijd is de zonde van begeren. Buitensporige verlangens naar materieel bezit kunnen een obsessie worden die onze gedachten beheerst, onze krachten uitput en tot ellende leidt. Sommige leden van de kerk worden vanwege die zonde steeds meer met nodeloze schulden belast. President Heber J. Grant heeft gezegd: 'Als er iets is dat vrede en tevredenheid in het menselijk hart zal brengen, en in het gezin, is het niet meer uitgeven dan we hebben. En als er iets is dat verplettert en ontmoedigt, dan is het schulden en verplichtingen hebben waaraan we niet kunnen voldoen.'¹⁸

'Vlijt, zuinigheid en zelfredzaamheid blijven de leidende beginselen van deze onderneming', heeft president Thomas S. Monson, voorzitter

Het balkon in de Tabernakel zit vol tijdens een bijeenkomst van de conferentie.

van het leidinggevend welzijnscomité van de kerk gezegd. 'Als volk moeten we onredelijke schulden vermijden (. . .) "betaal uw schuld, en leef" (2 Koningen 4:7). Wat een wijze raad voor ons tegenwoordig!⁹

Ten tweede, vanaf het begin heeft God ons bevolen te werken¹⁰ en ons gewaarschuwd tegen niets doen.¹¹ Jammer genoeg worden wij in de wereld van vandaag veelal aangeemoedigd om niets te doen, met name in de vorm van stompzinnig, nietszeggend vermaak op het Internet, de televisie of in computerspulletjes.

Ten derde beveel ik u de volgende raad van president Hinckley aan: 'Zorg dat u zo veel mogelijk onderwijs krijgt (. . .). Ontwikkel vaardigheden met uw verstand en uw handen. Door onderwijs gaat een wereld van mogelijkheden voor ons open.'¹² Onderwijs is de katalysator die onze talenten, vaardigheden en capaciteiten slijpt en verfijnt, en ze tot bloei brengt.

Ten vierde, zij die het voorbeeld van de Heiland willen volgen en lijden willen verlichten, kunnen het bedrag dat zij als vastengave geven eens beschouwen. Dat heilige geld wordt uitsluitend voor één

doel gebruikt: om de zieken, hen die lijden en anderen in nood te zegenen.

Door een gulle vastengave wordt de gever rijk gezegend en wordt hij een partner van de Heer en de bisschop in hun ondernemingen om lijden te verlichten en zelfredzaamheid te kweken. Misschien moeten wij onze gaven in onze welvarende omstandigheden evalueren en beslissen of wij net zo royaal voor de Heer zijn als Hij voor ons is.

CONCLUSIE

Als de Heiland nu bij ons zou zijn, zou Hij bezig zijn met het zorgen voor de behoeftigen, de zieken, hen die lijden. Misschien dacht president Spencer W. Kimball aan dat voorbeeld toen hij zei: 'Als we welzijn in dat licht bezien, begrijpen we dat het niet een programma is, maar de essentie van het evangelie. *Het is het evangelie in actie*. Het is de kroon op een christelijk leven.'¹³

Toen het welzijnsprogramma tijdens de grote economische depressie heel eenvoudig en klein begon, konden slechts weinigen zich voorstellen dat het 60 jaar later dusdanig tot bloei zou zijn gekomen dat het

letterlijk miljoenen mensen in nood tot zegen zou zijn.

De prachtige lofzang 'Daar Gij mij veel gegeven hebt' bezingt een geïnspireerde les over geven.

*'Daar ik mij steeds omringd weet
door uw zorgen goed,
kan ik niet aanzien dat een mens
ontberen moet;
ik deel mijn warmte en mijn brood,
verleen een dak hem boven 't
hoofd,
dat ook hij getroost wordt in zijn
nood.'*¹⁴

Broeders en zusters, de Heiland, die ons het voorbeeld heeft gegeven, is blij met hen die 'in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden [gedenken].'¹⁵ Hij is blij met hen die naar zijn aanmaning luisteren en 'de zwakken [ondersteunen], [. . .] de handen op[hieven], die slap hangen, en [. . .] de zwakke knieën [sterken].'¹⁶

Dat wij zijn voorbeeld zullen volgen, is mijn gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 'The Truth about Mormonism, *Out West Magazine*, sept. 1905, blz. 242.
2. *Leer en Verbonden* 104:15-16.
3. *Handboek kerkbestuur*, boek 1, blz. 14.
4. *History of the Church*, deel. 4, blz. 227.
5. *Times and Seasons*, 15 maart 1842, blz. 732.
6. Uit een toespraak gegeven in Honduras, 21 nov. 1998; zie ook 'President Hinckley: "We Will Not Forget You"', *Church News*, 28 november 1998, blz. 3, 6-7.
7. Brief van het Eerste Presidium, 24 juni 1988.
8. *Gospel Standards*, bezorgd door G. Homer Durham (1941), blz. 111.
9. *Ensign*, november 1988, blz. 46.
10. Zie Genesis 3:19
11. Zie LV 88:124
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), blz. 172
13. Conference Report, okt. 1977, blz. 123-124; of *Ensign*, november 1977, blz. 77.
14. Lofzang 151
15. LV 52:40
16. LV 81:5

Welkom thuis

Bisschop Keith B. McMullin

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

**Heb geloof in Christus, vertrouw Hem, kom tot Hem, volg Hem na (. . .).
De weg zal stap voor stap aan u worden geopenbaard, totdat u als
vermoeide reiziger terugkomt waar u thuishoort.**

Geliefde broeders en zusters, nu deze conferentie ten einde loopt, gaan mijn gedachten uit naar hen die zich eenzaam voelen, bang zijn, of afgedwaald zijn. Als u, of iemand die u kent, 'daar ergens in de schaduw is' (Gordon B. Hinckley, *De Ster*, juli 1997, blz. 48), luister dan alstublieft!

Het aardse leven is net als de reiziger die op weg naar huis is. De afstand lijkt groot, de minuten kruipen voorbij, en de gebeurtenissen van de dag zijn langdurig en langdradig. Uiteindelijk komt echter de bekende omgeving in zicht. Het kunnen heuvels, valleien, landschappen, gebouwen, snelwegen of rustige buurten zijn. Hoe de omgeving er ook uitziet, het gevoel van vertrouwdheid versnelt de pas van de reiziger, stimuleert zijn vermoeide ziel en herstelt de aangename gevoelens van verwachting en gemoeds-

rust. Eindelijk is hij weer thuis.

In deze drukke, mobiele wereld wordt de ervaring van de reis naar huis iedere dag weer herhaald in het leven van miljoenen mensen. Als we goed opletten, kunnen we uit dergelijke voorbeelden veel over dit aardse leven leren. Eén ding is zeker: we maken een grote fout als we dit aardse leven te licht opvatten, of als we de aangegeven weg niet volgen. Een geliefde apostel heeft gezegd: 'Van alle fouten die een mens kan maken, is het heilsplan van God wel het laatste waar we ons in mogen vergissen! Er zijn geen fouten die ernstiger zijn of meer eeuwige gevolgen hebben!' (Neal A. Maxwell, *Ensign*, mei 1984, blz. 22.)

De succesvolle reiziger begrijpt en handelt overeenkomstig vier beginselen: de eeuwigheid van het leven, de aard van de zonde, de schoonheid van de bekering, en de macht van de verzoening.

Her leven is meer dan een biologische aangelegenheid. Voordat we naar deze aarde kwamen, woonden we in de tegenwoordigheid van God. Zijn hemel was ons thuis. Wij zijn allemaal geestkinderen van Hem, en Hij is onze hemelse Vader (zie Abraham 3:23-25; Job 38:4-7; Jeremia 1:5). Door middel van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus weten we dat dit aardse leven een onderdeel van Gods plan is en een belangrijke stap in onze eeuwige reis. De profeet van de Heer, president Gordon B. Hinckley, heeft gezegd: '*Het is een feit dat het leven eeuwig is*. Dat is de geweldige waarheid. We zijn met

een bepaald doel op aarde gekomen, als onderdeel van Gods plan. En als dit leven voorbij is, gaan we verder naar iets wat beter is, als we tenminste aan de vereisten voldoen.' (Priesterschapsleidersbijeenkomst, regionale conferentie, Charlotte [North Carolina], 24 februari 1996, blz. 5; cursivering toegevoegd.)

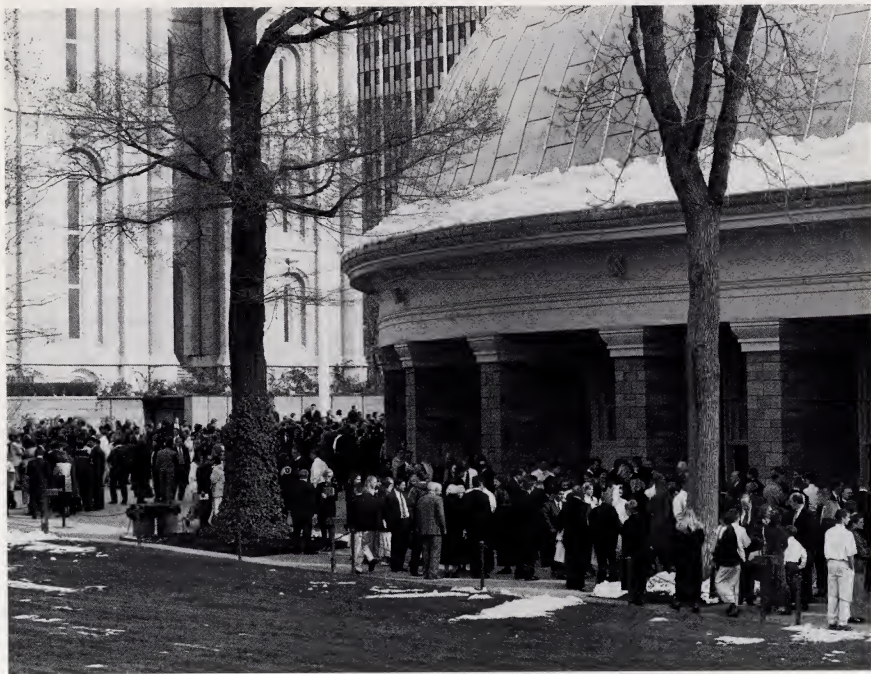
Door de aard van de zonden is dit aardse leven echter niet gemakkelijker. De apostel Paulus heeft geschreven:

'Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen.

'Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; houd ook dezen op een afstand' (2 Timoteüs 3:1-5; cursivering toegevoegd).

Door onze zwakheden en onze kwetsbaarheid wordt de zonde een onderdeel van iedere reis. Dat is het gevolg als we onderworpen zijn aan wetten, tegenstellingen en keuzevrijheid. (Zie Alma 42:17-24; 12:31-34; 2 Nephi 2:11, 15-16, 25-27.) 'Als iemand dan weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde' (Jakobus 4:17).

Hoe goed onze bedoelingen ook zijn, of hoe voorzichtig we zijn, tijdens onze reis zijn we aan verleidingen onderhevig. Zelfs de Heiland werd verleid, en wij zijn aan soortgelijke verleidingen onderhevig. Over deze verleidingen — stenen in brood veranderen, zich van het dak van de tempel werpen, en zijn ziel voor aardse bezittingen verkopen (zie Matteüs 4:2-10) — heeft president David O. McKay gezegd: 'Classificeer ze, en u zult merken dat bijna iedere verleiding die ons kan besmetten onder een van die drie verleidingen van Christus valt: (1) een verleiding van begeerte; (2) een overgave aan de trots, de gewoonte en de ijdelheid van hen die van God zijn vervreemd; of (3) de bevrediging van het (. . .)

Bezoekers staan bij de ingang van de Tabernakel te wachten tot zij naar binnen kunnen.

verlangen naar aardse rijkdommen of macht.' (Conference Report, oktober 1911, blz. 59.)

Als we verleid worden, gaat ons geweten een rol spelen. Een gevoelig geweten is het bewijs van een gezonde geest. De pijn of het schuldgevoel is de reactie van de geest op de verleiding, de tekortkoming of de zonde. Het geweten is de metgezel van iedere reiziger (zie Moroni 7:16–19). Het geweten kan de reis ook erg onaangenaam maken, 'want allen hebben gezondigd' en 'de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen' (Romeinen 3:23; LV 1:31). Ik dank God voor deze geweldige gave die ons tot bekering kan leiden en ons gemoedsrust kan geven (zie Mosiah 4:1–3).

Onze hemelse Vader kent de ernstige gevaren die wij in dit leven

onder ogen moeten zien. Maar Hij blijft standvastig in zijn verlangen om al zijn kinderen bij Hem thuis terug te laten komen. Daarom heeft Hij ons tijd gegeven — tijd om onze fouten te verbeteren, onze zonden te overwinnen en ons op het wederzien voor te bereiden.

'Niettemin werd de mens een tijdruimte toegestaan, waarin hij zich zou kunnen bekeren; daarom werd dit leven een proefstaat, een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 12:24).

Maar onze hemelse Vader wist dat we ondanks al onze inspanningen niet zonder hulp van God konden thuiskomen. Daarom heeft Hij beloofd: 'Wij zullen in een Heiland voorzien!' (Zie 1 Nephi 10:4; 13:40; Mozes 1:6; 2 Nephi 25:23.)

Deze belofte werd vervuld en Jezus Christus kwam in het midden

des tijds, als de eniggeboren Zoon van God de eeuwige Vader op aarde. Hij heeft zijn proeftijd doorstaan zodat Hij 'volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:12; zie ook vers 11; Ether 12:27; LV 20:22; 62:1). Hij heeft alle beproevingen, angsten en pijnen doorstaan. Hoewel Hij zonder zonden was, ervoer Hij persoonlijk ons leed zodat Hij ons kan helpen (zie Jesaja 53:3–6).

Christus heeft de kloof tussen de sterfelijkheid en de onsterfelijkheid overbrugd. Het graf kan haar gevangenen niet langer vasthouden; de barmhartigheid kan de eisen der rechtvaardigheid bevredigen; het geweldige verzoeningswerk, dat eeuwig is, is volbracht (zie Alma 34:8–10, 14–16). Christus is de herrezen Heer, onze Heiland en

Verlosser. Wacht daarom niet langer (zie Alma 13:27; 34:33-35).

Heb geloof in Christus, vertrouw Hem, kom tot Hem, volg Hem na (zie 3 Nephi 27:13-16; Moroni 10:32-33). Maak een lijst met de dingen die u niet zou moeten doen. Begin vandaag aan minimaal één punt op die lijst te werken, en vervang het door iets wat u juist wel moet doen. Vraag uw hemelse Vader om vergeving en kracht om deze reis te volbrengen. Als u een belemmering overwint en aan de volgende begint, beloof ik u dat de weg stap voor stap aan u zal worden geopenbaard, totdat u als vermoedte reiziger terugkomt waar u thuishoort.

Thomas (dat is niet zijn echte naam) was iemand die verdwaald was. Wij leerden elkaar kennen op een speciale haardvuuravond voor mensen die je niet iedere zondag in de kerk zag. Hij was toen 35 jaar oud, en was al 20 jaar niet actief meer in de kerk. De dag daarvoor had zijn vader hem uitgenodigd voor die haardvuuravond. Thomas had gezegd dat hij erover zou nadenken! Ik zal nu een stukje voorlezen uit een brief die zijn vader mij heeft geschreven:

'Een half uur voor de haardvuuravond belde [Thomas] mij op en vroeg of ik hem kon ophalen. Ik kan het gevoel niet uitleggen dat ik had toen we het lokaal binnenkwamen waar u en ongeveer 40 anderen zaten. Er heerste een bijzondere sfeer die [Toms] hart raakte. Hij ging naar huis met het voornemen om de gedeelten uit het Boek van Mormon te lezen die u had aangeraden.

'Vervolgens heeft hij het hele boek gelezen, en begon hij zijn riende te betalen. Hij begon zijn leven vanuit een ander perspectief te zien. (. . .) Hij stopte met het gebruik van verdovende middelen en caféïne. En hij bleef maar lezen. Niet alleen het Boek van Mormon, maar ook de Leer en Verbonden. Hij begon de avondmaalsdienst bij te wonen en (. . .) werd letterlijk een ander mens. We hebben hem voor de grap weleens gevraagd: "Wat heb je met onze zoon gedaan?"

'Onze grootste zegen was de dag dat hij met de bisschop sprak (. . .) om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. Dat is werkelijk een antwoord op de gebeden geweest die wij bijna 20 jaar lang voor hem hebben uitgesproken.' (Persoonlijke brief, 1 augustus 1997.)

Dit verslag doet ons aan de woorden van een andere ouder denken: 'Want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden' (Lucas 15:24).

President Brigham Young heeft gezegd: 'Iedere geest die uit de celestiale wereld hier op aarde komt, is zuiver en heilig. (. . .) Hij is de Vader van onze geest; en als wij zijn wil konden kennen, begrijpen en doen, zou iedere ziel worden voorbereid om bij Hem terug te keren. En als zij daar komen, zullen ze zich herinneren dat ze daar al eeuwenlang gewoond hebben, dat ze de paleizen, de wandelwegen en de tuinen maar al te goed kennen. Dan zullen ze hun Vader omarmen, en Hij zal zijn armen om hen heen slaan en zeggen: "Mijn zoon, mijn dochter, je bent weer thuis." En het kind zal zeggen: "O mijn Vader, mijn

Vader, ik ben weer thuis.'" (*Journal of Discourses*, deel 2, blz. 129.)

Met alle macht die ik bezit, getuig ik van de waarheid van deze woorden. Kom uit de schaduw te voorschijn! Stap in het volle licht van het evangelie. Geniet van de zoete vruchten van de bekering, de gewetenstrust en de troost van de Heilige Geest. Laat deze reis u terugbrengen naar waar u thuishoort. Ik wil mijn getuigenis graag met de volgende tekst afsluiten:

O mijn Vader, die daarboven woont in heerlijkheid en licht, wanneer, ach! herwin 'k uw bijzijn en zie 'k weer uw aangezicht? Dan zal ik, in zuiv're bewond'ring Voor U buigen, lieve Heer, U bedanken voor de verzoening, en was uw voeten immermeer. Met een dankbaar hart dat uitroept: Heer, ik ben niet meer alleen, 'k voel uw liefde' en uw begroeting—'Zoons en dochters, welkom thuis!' (Aangepast overgenomen uit 'O mijn Vader' [lofzang 190].)

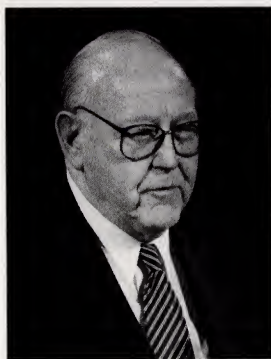
In de naam van Jezus Christus. Amen. □

In ons huis wordt geen kwaad over u gesproken

Ouderling Cree-L. Kofford
van de Zeventig

Er zijn er onder ons die het stelen van andermans geld of bezit weerzinwekkend vinden, maar er geen moeite mee hebben een ander zijn goede naam en reputatie af te nemen.

Ik vraag me af of u er enig idee van hebt hoe makkelijk het is om van u te houden en hoeveel ik van u houd. Net voordat deze bijeenkomst begon, liepen een paar van onze kleinkinderen aan bij onze hotelkamer. Het was duidelijk dat ze het onder elkaar over de toespraak van ouderling Marlin Jensen van vanochtend hadden gehad. Een van hen vroeg: 'Ben u bang, opa?' Ik loog en zei: 'Nee, niet echt.' Een ander zei: 'Maak u geen zorgen, opa. Ook als het verkeerd gaat, blijven we van u houden.' Daarna werd ik weer met beide benen op de grond gezet, want iemand anders voegde daaraan toe: 'Ja, maar het zou wel een ongeloflijke afgang zijn.' Daarom zal ik maar zo goed mogelijk mijn best doen.

Op 26 juni 1858 trok het op dat

moment grootste beroepsleger in de geschiedenis van de Verenigde Staten volgens plan de Salt Lake Valley binnen. Hun doel was een niet bestaande opstand de kop in te drukken. Bijna iedereen die ook maar enigszins op de hoogte is van de kerkgeschiedenis weet dat ze op slechts een paar meter afstand betrekkelijk rustig langs dit gebouw trokken door een stad die een schrijver als 'verlaten' beschreef, en niet ver naar het westen hun tenten op sloegen. Wat daarna gebeurde, weten de meesten niet. Uiteindelijk trok het leger naar Fairfield, dat 64 kilometer ten zuiden van Salt Lake City ligt, in een landbouwgebied in Cedar Valley. Daar woonden destijds nog geen 200 mensen. Hun plaatselijk geestelijk leider was John Carson, mijn overgrootvader.

Stelt u zich eens voor hoe deze kleine gemeenschap zich moet hebben gevoeld. Hoe zou u zich voelen als u 's ochtends wakker werd en er een paar duizend soldaten met drieduizend wagens, tienduizend ossen en twaalfduizend muilieren plotseling naar uw wijk waren verhuisd? Er ontstonden meteen problemen. Uit de mondelinge overlevering, waarin zulke gebeurtenissen altijd worden geromantiseerd en er onnauwkeurigheden insluipen, weten we dat bisschop Carson zich grote zorgen maakte over het welzijn van de mensen die hij presideerde. Fairfield kreeg van het ene op het andere

moment te maken met alle moeilijkheden die legerplaatsen destijds met zich meebrachten.

Om de leden van zijn wijk zoveel mogelijk te beschermen, sprak bisschop Carson met de commandant van het fort, die vaak in het hotel van de bisschop dineerde en met wie hij een goede relatie opbouwde, gebaseerd op wederzijds respect. De twee leiders bespraken de situatie en kwamen overeen een lijn over de grond te trekken. Geen enkele soldaat mocht de burgergemeenschap in zonder toestemming van zijn superieuren. Geen enkel lid van de wijk mocht het fort betreden zonder toestemming van bisschop Carson. De lijn symboliseerde een onuitsproken gebod: 'Gij zult deze lijn niet overschrijden'.

Toen ik een kind was, had een lijn op de grond een bijzondere betekenis. De tijd had geleerd dat zo'n lijn trekken een goede oplossing was als het temperament van de jeugd onenigheid veroorzaakte. De tegenstanders stonden aan weerszijden en probeerden elkaar zoveel mogelijk te intimideren. Ze daagden elkaar uit en zeiden in meestal nog onvriendelijker bewoordingen: 'Als je over de lijn stapt, zul je er spijt van krijgen'. In die tijd leerde ik de grote waarde van een lijn op de grond. In de daarop volgende jaren heb ik geleerd dat er ook figuurlijke lijnen zijn. Die zijn getrokken door onze hemelse Vader om ons te beschermen tegen Satans leger.

Een ieder van ons heeft misschien wel tientallen lijnen in zijn leven, maar ik wil er vandaag slechts één bespreken. Het is de lijn die zegt: 'Spreek geen kwaad over een ander in uw huis'.

Toen ik nog niet zo lang algemeen autoriteit was, had ik een keer het voorrecht ouderling Marion D. Hanks te vergezellen. Hij vertelde me het volgende verhaal dat ik met zijn toestemming aan u mag doorvertellen:

Oscar Kirkham was een van de grote mannen en een van de meest gerespecteerde hopmannen binnen de kerk. Hij was lid van het Eerste Quorum der Zeventig en had een enorme uitstraling. Tijdens bijeenkomsten vroeg hij vaak om 'het

voorrecht iets persoonlijks' te vertellen en als hij toestemming had gekregen, zei hij iets positiefs over iemand. Tegen het eind van zijn leven sprak hij kort aan de Brigham Young University over het thema 'zeg eens iets aardigs'. De ochtend dat hij overleed, werd ouderling Hanks bij de familie Kirkham uitgenodigd. Daar kreeg hij een klein, goedkoop notitieboekje waarin ouderling Kirkham aantekeningen had gemaakt. De laatste twee waren: 'Zeg eens iets aardigs' en 'In ons huis wordt geen kwaad over u gesproken' (zie Marion D. Hanks, voorwoord van *Say the Good Word*, door Oscar A. Kirkham [1958], blz. 4.)

Wat zou het een zegen zijn als we allemaal die raad zouden opvolgen. Als het werkelijk zo zou zijn dat er in het huis van een ander geen kwaad over ons gesproken zou worden. Heeft u weleens gemerkt hoe gemakkelijk het is om die lijn te overschrijden en iets negatiefs in een ander te vinden? Maar al te vaak zoeken we voor onszelf een excuus voor precies dat gedrag dat we in een ander veroordelen. Genade voor mij en gerechtigheid voor iedereen komt maar al te vaak voor. Als we te maken hebben met de naam en reputatie van een ander, hebben we te maken met iets dat heilig is in de ogen van de Heer.

Er zijn er onder ons die het stelen van anderens geld of bezit weezinwekkend vinden, maar er geen moeite mee hebben een ander zijn goede naam en reputatie af te nemen.

Het oude gezegde: 'Veroordeel een ander niet voordat je in zijn schoenen hebt gestaan' is in onze tijd net zo'n goede raad als toen het voor de eerste keer werd gezegd. Iemand heeft weleens gezegd:

*Er is zoveel goeds in de slechtsten
onder ons
en zoveel slechts in de besten onder
ons
dat het niet gepast is voor een ieder
onder ons
om kwaad te zoeken in de anderen
onder ons.*

(Hazel Felleman, *The Best Loved Poems of the American People* [1936], blz. 615).

Het beginsel is niet nieuw en niet kenmerkend voor onze tijd. In het boek Psalmen (101:5) in het Oude Testament waarschuwt de Heer met nadruk: 'Wie zijn naaste heimelijk lastert, die zal ik verdelgen'.

Jakobus, een dienstknecht van de Heer in het midden des tijds, herhaalde deze eeuwige waarheid toen hij zei: 'Spreekt geen kwaad van elkander, broeders. Wie van zijn broeder kwaad spreekt of hem oordeelt, spreekt kwaad van de wet en oordeelt haar (. . .). Maar wie zijt gij, dat gij uw naaste oordeelt?' (Jakobus 4:11-12.)

En in deze laatste dagen heeft de Heer dit al oude gebod herhaald in een openbaring aan de profeet Brigham Young: 'Houdt op van elkander kwaad te spreken' (LV 136:23).

Ik vind het opvallend dat dit eenvoudige gebod slechts een paar verzen voorafgaat aan de straf die de

Heer geeft voor ongehoorzaamheid: 'Weest ijverig in het onderhouden van al mijn geboden, opdat er geen oordelen over u komen en opdat uw geloof niet fale en uw vijanden over u zegevieren' (LV 136:42).

Aan hen die het belang van dit gebod betwijfelen, wil ik twee eenvoudige vragen stellen: (1) Hoe kunt u zegen dat u uw naaste liefhebt terwijl u achter zijn rug om zijn naam en goede reputatie probeert aan te tasten? (2) Hoe kunt u zegen dat u God liefhebt als u niet eens in staat bent uw naaste lief te hebben?

Iedere zwakke poging om zulk gedrag te rechtvaardigen, geeft die krachtige woorden van de Heiland uit Matteüs alleen nog maar meer kracht:

'Aderengebroed, hoe kunt gij, die slecht zijt, iets goeds zeggen? (. . .)

'Maar Ik zeg u: Van elk ijdel

woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld worden' (Matteüs 12:34, 36-37).

Ik wil een paar woorden spreken tot de jeugdwerkkinderen. Ik heb geprobeerd jullie mama's en papa's iets belangrijks te leren, maar ik heb jullie hulp nodig. Laten we een afspraak maken. Als jullie beloven goed te luisteren, beloof ik om niet lang te spreken.

Kennen jullie het verhaal van Bambi nog, het kleine hertje, en al zijn vriendjes in het bos? Dan weten jullie ook nog wel dat een van Bambi's goede vriendjes Stampertje het konijn was. Stampertje was nog jong net als jullie. Het was een leuk konijn maar het had een probleem. Hij bleef lelijke dingen zeggen over anderen. Op een dag leerde Bambi lopen en viel. Stampertje kon de verleiding niet weerstaan. 'Hij loopt niet zo best, hè?' flapte Stampertje eruit. Zijn moeder vond het heel naar en zei: 'Wat heeft je vader je vanochtend gezegd?' Stampertje aarzelde en keek naar zijn voeten en zei: 'Als je niet iets aardigs kunt zeggen, zeg dan liever niets'. Dat is een goede raad voor ons allemaal. Willen jullie van nu af aan zodra iemand bij je thuis iets onaardigs over iemand anders zegt, alsjeblieft met je voet op de grond stampen en met luide stem zeggen: 'Als je niet iets aardigs kunt zeggen, zeg dan liever niets'. Iedereen zal dan begrijpen wat je bedoelt. Nou, papa en mama, dat moet het makkelijkst maken om het gebod na te leven.

Het is mijn gebed dat de Heer ons zal zegenen zodat we nooit die lijn op de grond zullen overschrijden en dat we zo mogen leven dat we kunnen zeggen: 'In ons huis wordt geen kwaad over u gesproken'.

Op deze bijzondere paasdag wil ik eindigen met mijn getuigenis, geboren uit de Geest, dat Jezus Christus werkelijk onze Heiland is en onze Verlosser en dat verlossing op geen enkele andere wijze tot stand komt dan door zijn zoenoffer. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bruggen en eeuwige kostbaarheden

Ouderling Dennis B. Neuenschwander
van de Zeventig

Familiegeschiedenissen, familieverhalen, familieverslagen, foto's en tradities (. . .) vormen een brug tussen het heden en de toekomst en zijn onvervangbare schakels tussen de generaties.

Broeders en zusters, elke familie heeft wel zaken van emotionele waarde. Sommigen verzamelen meubels, boeken, porselein en andere waardevolle zaken die doorgegeven worden aan kinderen en kleinkinderen. Dergelijke kostbaarheden herinneren ons aan dierbare overledenen en doen ons denken aan toekomstige generaties. Ze slaan een brug tussen overleden en toekomstige familieleden.

Elke familie heeft ook andere kostbaarheden die nog waardevoller zijn. Daartoe behoren familiegeschiedenissen, familieverhalen, familieverslagen, foto's en tradities. Die eeuwige kostbaarheden vormen ook een brug tussen het heden en de toekomst en zijn onvervangbare schakels tussen de generaties.

Ik wil u graag deelgenoot maken van een paar ideeën over familiegeschiedenissen, bruggen en eeuwige kostbaarheden. Familiegeschiedenissen slaat bruggen tussen de generaties van onze familie, bruggen naar actieve deelname in de kerk en bruggen naar de tempel.

Ten eerste, familiegeschiedenissen slaat bruggen tussen de generaties van onze familie. Bruggen tussen generaties worden niet bij toeval geslagen. Elk lid van deze kerk heeft een taak als eeuwige architect van deze brug voor zijn of haar eigen familie. Op een van onze familiebijeenkomsten tijdens de kerstdagen keek ik naar mijn vader, die 89 is, en naar ons oudste kleinkind, Ashlin, van vier en een half. Ze praatten, lachten en hadden plezier met elkaar. Dat was een bitterzoet moment voor mij. Hoewel Ashlin leuke, maar vervagende herinneringen aan mijn vader zal hebben, heeft hij geen herinneringen aan mijn moeder, die vóór zijn geboorte is gestorven. Geen van mijn kinderen kan zich mijn grootouders herinneren. Als ik wil dat mijn kinderen en kleinkinderen weten wie ik in mijn herinnering heb, moet ik de brug tussen hen slaan. Ik ben de enige schakel tussen die generaties vóór en na mij. Het is mijn taak ze gevoelsmatig, in liefde en respect met elkaar te verbinden, hoewel ze elkaar nooit gekend hebben. Mijn kleinkinderen zullen niets van hun familiegeschiedenissen weten als ik niet zorg dat die voor hen bewaard blijft. Eeuwige

familiekostbaarheden verzamelen en bekend maken is onze eigen taak. We kunnen hem niet negeren of aan anderen geven. Wat ik niet op de een of andere manier vastleg, zal bij mijn dood verloren zijn; En wat ik niet aan mijn kinderen en kleinkinderen doorgeef, zullen zij nooit hebben.

Een leven dat niet is gedocumenteerd, is een leven dat binnen ongeveer twee generaties vergeten is. Dat kan een tragedie zijn in de geschiedenis van een familie. Kennis over onze voorouders door middel van verhalen, biografieën en familietradities, heeft vormende waarde en doordringt ons van waarden die ons leven richting en zin geven. Een paar jaar geleden ontmoette ik de overste van een Russisch-orthodox klooster, een enthousiast genealoog. Hij liet me boeken vol met zijn eigen familieonderzoek zien. Zijn werk was uitgebreid en grondig. Hij vertelde me dat misschien wel het belangrijkste van familiegeschiedenis is dat we familietradities in stand houden en die doorgeven aan jongere generaties. 'Kennis van die tradities en van familiegeschiedenis,' zei hij, 'smeedt generaties aan elkaar.' Verder zei hij nog: 'Als iemand weet dat hij afstamt van eerlijke voorouders, is hij moreel verplicht ook eerlijk te zijn. Hij kan niet oneerlijk zijn zonder al zijn familieleden te duperen.'¹

Als u in uw familie de eerste bent die lid is geworden van de kerk, sla dan bruggen door uw belevissen vast te leggen en bemoedigende woorden te schrijven aan uw nageslacht. In 1892 schreven de zusters van de ring Kolob in Springville (Utah) brieven aan hun kinderen, en verzegelden die in een tijdscapsule die zou worden geopend op 17 maart 1942, de honderdste verjaardag van de zustershulpvereniging. Na een korte stamboomlijst van haar familie schreef Mariah Catherine Boyer het volgende aan haar twee kinderen: 'Lieve kinderen, als jullie dit lezen, zullen jullie ouders en grootouders rusten in hun graf. Mijn handen, die in liefde zoveel werk voor jullie hebben verzet, zullen niet meer werken, en mijn ogen, die met liefde en goedkeuring in jullie onschuldige gezicht

hebben gekeken, zullen jullie niet meer zien, totdat we elkaar in de hemel ontmoeten. Lieve kinderen (...) moge de liefde van zus en broer een troost voor jullie zijn. (...) Doe wat goed is voor jullie naasten, volg de aanwijzingen van je geweten, vraag God om kracht om alle verleiding tot het kwade te weerstaan, en zorg dat men van jullie zegt 'dat de wereld er door jullie beter op is geworden'. Houd je aan Gods geboden. Dat jullie levenspad bezaaid zal zijn met bloemen, en dat jullie altijd zullen doen wat goed is. Dat jullie altijd het gezelschap van de Geest zullen hebben en dat God jullie zal zegenen, dat is het gebed van jullie moeder. Ik sluit de foto's van ons gezin hierbij in. Vaarwel mijn lieve kinderen, tot ziens.'² Die lieve, mooie woorden hebben nu al zes generaties van een getrouwe familie overbrugd.

Onderzoek naar familiegeschiedenis en het bijbehorende tempelwerk heeft veel kracht, die zijn oorsprong vindt in de schriftuurlijke en goddelijke belofte dat het hart van de vaders tot de kinderen, en het hart van de kinderen tot de vaders gekeerd zal worden.³ Woodrow Wilson heeft gezegd: 'Een

volk dat geen herinneringen heeft aan het verleden, weet niet wat het nu is, noch wat het probeert te bereiken. Wat we proberen is tevergeefs als we niet weten wat onze afkomst is of waarmee we bezig zijn geweest.'⁴ Datzelfde kan ook van families gezegd worden: Een familie 'die geen herinneringen heeft aan het verleden, weet niet wat zij nu is, noch wat zij probeert te bereiken. Wat we proberen is tevergeefs als we niet weten wat onze afkomst is of waarmee we bezig zijn geweest.'

Ten tweede, familiegeschiedenis slaat bruggen naar actieve deelname in de kerk. Werken aan familiegeschiedenis versterkt het getuigenis van bekeerlingen en van alle kerkleden. Door te werken aan familiegeschiedenis en namen klaar te maken voor de tempel kunnen nieuwe leden een blijvende band met de kerk ontwikkelen. Geloof en vertrouwen groeien als familieleden betrokken worden bij de verlossende verordeningen van het evangelie. Op een recente ringconferentie ontmoette ik John en Carmen Day, die zich kort daarvoor hadden laten dopen. Ze vertelden dat ze al namen van familieleden hadden klaargemaakt en zo snel

mogelijk naar de tempel wilden. Vragen we ons nog af of het leden aan de kerk bindt? Een pasgedoopt lid kan al snel bekend worden met familiehistorisch werk en tempelwerk door zendingen, vrienden, bureu, priesterschapsleiders en leiders van de hulporganisaties. Deelname aan de tempelverordeningen staat tenslotte centraal in ons evangelie. Men hoeft niet officieel te worden geroepen om aan zijn familiegeschiedenis te werken en deel te nemen aan de bijbehorende evangelieverordeningen.

Kort geleden las ik een artikel in de *Improvement Era* van augustus 1940. Ik citeer: 'Een jaar geleden, tijdens de aprilconferentie, vroeg dr. John A. Widtsoe van de Raad der Twaalf aan de zendingspresidenten welk onderdeel van het evangelie de meeste nieuwe vriendschappen, belangstellenden en bekeerlingen opleverde. President Frank Evans van het zendingsgebied Oostelijke Staten verdiepte zich in dat onderwerp en kwam tot de slotsom dat genealogie en de bijbehorende evangelieverordeningen en geloofspunten

in zijn zendingsgebied de belangrijkste factoren waren. (...)'⁵

Uit een recenter overzicht van de kerk blijkt dat betrokkenheid bij het zoeken en voor de tempel klaarmaken van namen van familieleden, en, zo mogelijk, deelname aan plaatsvervangend dopen belangrijke factoren zijn waardoor nieuwe leden een band met de kerk krijgen. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf hebben ons aangemoedigd tot een veel intensiever gebruik van familiegeschiedenis en de centra voor familiegeschiedenis om bekeerlingen in de kerk te houden en om minder-actieve en inactieve leden te activeren. Priesterschapsleiders, zendingen en hoofden van centra voor familiegeschiedenis spelen allemaal een belangrijke rol bij een intensiever gebruik van die centra.

Ten derde, familiegeschiedenis slaat bruggen naar de tempel. Door te werken aan onze familiegeschiedenis worden we naar de tempel geleid. Familiegeschiedenis en tempelwerk horen bij elkaar. Het woord *familiegeschiedenis* moet eigenlijk nooit los van het woord *tempel* gebruikt worden. Onderzoek naar familiegeschiedenis is de belangrijkste bron van namen voor de tempelverordeningen, en tempelverordeningen zijn de belangrijkste reden voor onderzoek naar familiegeschiedenis. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Al ons werk op het gebied van familiegeschiedenis is gericht op tempelwerk. Het heeft geen enkel ander doel.'⁶

Onderzoek naar familiegeschiedenis slaat de emotionele brug tussen de generaties. De tempelverordeningen vormen de brug van het priesterschap. Tempelverordeningen bekrachtigen door het priesterschap de verbinding die we al in ons hart tot stand hebben gebracht. Moeder Teresa heeft gezegd: 'Eenzaamheid en het gevoel niet gewenst te zijn is de ergste armoede.'⁷ De gedachte dat die armoede — niet gewenst zijn en gescheiden zijn van je dierbaren — ook na dit leven nog zal bestaan, maakt ons echt verdrietig. De belofte van familiegeschiedenis en tempelwerk is een eeuwige band van liefde en priesterschapsverordeningen.

Broeders en zusters, familiegeschiedenis en tempelwerk zijn eeuwige familieikbaarheden die bruggen slaan. Zij slaan bruggen tussen de generaties van onze familie, bruggen naar actieve deelname in de kerk, en bruggen naar de tempel. Het is mijn verlangen dat wij allemaal zullen inzien welke kikbaarheden we hebben ontvangen van wie ons zijn voorgedaan, en welke taak we zelf hebben om ze door te geven aan komende generaties. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

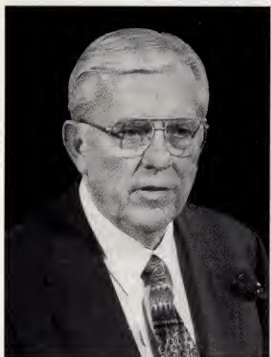
1. Dennis B. Neuschwander, dagboek, 14 augustus 1975.
2. Brief van Mariah Catherine Boyer aan haar twee kinderen, Irena B. Mendenhall en Richard Lovell Mendenhall jr.
3. Zie Maleachi 4:5-6
4. Geciteerd in *The Rebirth of America*, (1986), blz. 12.
5. *Improvement Era*, augustus 1940, blz. 495.
6. *De Ster*, juli 1998, blz. 98, 99.
7. Geciteerd in *Church News*, 20 juni 1998, blz. 2.

Als een onuitblusbare vlam

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Maar één ding staat vast: de geboden zijn niet veranderd. (. . .) Goed is nog steeds goed. Verkeerd is nog steeds verkeerd — ongeacht zijn vernomming van fatsoen en politieke gepastheid.

Broeders en zusters, dit zijn twee inspirerende dagen geweest, en ik hoop dat wat ik zeg iets zal bijdragen tot het onderricht en de geest van deze algemene conferentie.

Nu en dan heb ik het voorrecht om in de tempel te officieren als twee jonge mensen in het huis van de Heer trouwen en aan elkaar verzegeld worden. Dat zijn altijd bijzondere momenten voor familie en vrienden. Je voelt dan een lieflijke en voldoende schenkende mengeling van aards geluk en eeuwige vreugde. Je ziet het in de betraande ogen van moeders die met hun hele hart voor die dag gebeden hebben. Je ziet het in de ogen van vaders die, voor het eerst in maanden, aan iets anders denken dan aan de kosten. Maar je ziet het vooral in de ogen

van een rechtschapen bruid en bruidegom die zich aan de leringen van het evangelie gehouden en de verleidingen van de wereld gemedend hebben. Een bijzonder, onmiskenbaar gevoel komt over degenen die rein, zuiver en kuis zijn gebleven.

Teveel jongemannen en jongevrouwen geven toe aan de druk die uitgeoefend wordt door een wereld, doordrenkt van slechte berichten en onzedelijk gedrag. Lucifer voert een kwaadaardige oorlog om het hart en de ziel van zowel jong als oud, en het aantal gesneuvelden stijgt. De normen van de wereld zijn veranderd als het zand door de wind in een woestijn. Wat eens ongehoord of onaanvaardbaar was, is nu gewoon. Het standpunt van de wereld is zo dramatisch veranderd dat degenen die ervoor kiezen zich te houden aan de traditionele zedelijkheidsnormen, beschouwd worden als vreemd, bijna alsof zij zich moeten rechtvaardigen voor hun verlangen om de geboden van God te onderhouden.

Maar één ding staat vast: de geboden zijn niet veranderd. Laat daarover geen misverstand bestaan. Goed is nog steeds goed. Verkeerd is nog steeds verkeerd — ongeacht zijn vernomming van fatsoen en politieke gepastheid. Wij geloven in kuisheid vóór het huwelijk en eeuwige trouw daarna. Die norm is een absolute waarheid. Hij is niet onderhevig aan de publieke opinie en evenmin afhankelijk van de situatie of omstandigheden. Het is niet

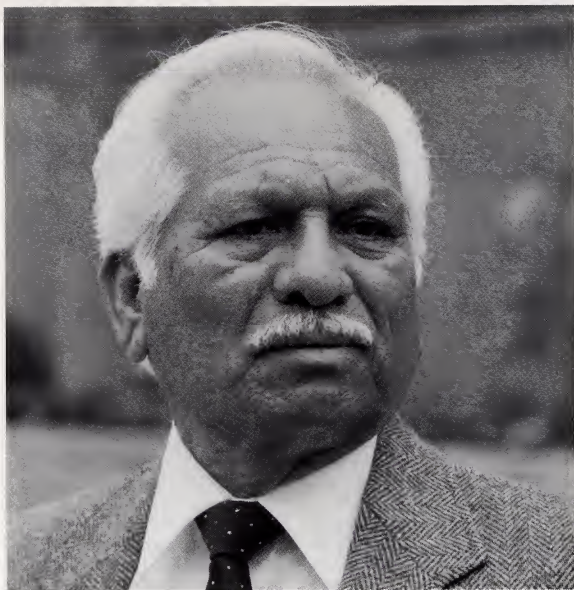
nodig om daarover of over andere evangelienormen te discussiëren.

Maar er is een enorme behoefte aan ouders, leiders en leerkrachten om onze jeugd de evangelienormen te laten begrijpen, hen te leren ervan te houden, ze op waarde te schatten en na te leven. Ouders en jongeren moeten samen in de verdediging tegen een knappe en sluwe tegenstander. Wij moeten net zo toegevoegd, effectief en vastbesloten zijn in onze pogingen om het evangelie na te leven als hij in zijn pogingen om het evangelie en ons te vernietigen.

We staan voor een geweldige uitdaging. In gevaar zijn de onsterfelijke zielen van wie ons lief zijn. Ik wil vier manieren aangeven waarop we thuis een burcht van geloof kunnen bouwen, en waardoor in het bijzonder onze jongeren zich kunnen voorbereiden om rein, kuis en zuiver, en volkomen waardig te blijven om de tempel binnen te gaan.

Ten eerste: informatie over het evangelie. De belangrijkste informatie die ik ken en die een leven verandert, is de wetenschap dat we werkelijk kinderen zijn van God, onze eeuwige Vader. Dat is niet alleen leerstelling juist, het is van groot geestelijk belang. De Heiland heeft in zijn machtige hogepriesterlijk gebed gezegd: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige en waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezondend hebt' (Johannes 17:3). Als we onze hemelse Vader kennen, en onze relatie met Hem als onze Vader en onze God begrijpen, zien we de zin van dit leven en vinden we hoop in het leven hierna. Onze gezinsleden moeten weten dat Hij er echt is, dat we in feite zijn zoons en dochters zijn, en erfgenamen van alles wat Hij heeft, nu en voor eeuwig. Door de zekerheid van die kennis zullen gezinsleden waarschijnlijk minder op zoek gaan naar buitensporig vermaak en meer opzien naar God, en leven (zie Numeri 21:8).

Op de een of andere manier moeten we ons hart doordrenken met het machtige getuigenis van het evangelie van Jezus Christus, net als onze voorouders, de pioniers. Weet u nog dat Nauvoo in september 1846 viel en

hoe ondraaglijk de omstandigheden waren van de heiligen in de kampen van de armen. Toen dat bericht Winter Quarters bereikte, riep Brigham Young de broeders meteen bij elkaar. Nadat hij de situatie had uitgelegd en hen herinnerd had aan het verbond dat ze in de Nauvoo-tempel gesloten hadden dat niemand die wilde komen, ongeacht hoe arm hij was, achtergelaten zou worden, gaf hij hun deze opmerkelijke uitdaging:

'Nu is het moment daar om aan de slag te gaan', zei hij, *'Laat het vuur van het verbond dat u in het huis van Heer gesloten heeft, in uw hart branden als een onuitblusbare vlam (. . .).'*' (Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 28 september 1846, blz. 5, cursivering toegevoegd.) Binnen een paar dagen en ondanks nadere gebrekkige omstandigheden in Winter Quarters, reden vele wagens westwaarts om de heiligen in de kampen langs de Mississippi te redden.

We horen vaak hoeveel die eerste

heiligen geleden en geofferd hebben, en we vragen ons af: 'Hoe deden ze het? Wat gaf hun zoveel kracht?' Een gedeelte van het antwoord ligt in de krachtige woorden van president Young. Die heiligen van vroeger hadden verbonden gesloten met God, en die *verbonden brandden als een onuitblusbaar vuur in hun hart*.

Het vuur van het verbond leidde hen van New York naar Ohio en Missouri, vandaar naar Nauvoo, en uiteindelijk naar de Salt Lake Valley. Door het vuur van het verbond waren ze in staat om de onbeschrijflijke ontberingen en meedogenloze vervolgingen te doorstaan. Dat onuitblusbare vuur motiveerde mannen om hun gezin te verlaten en de wereld in te trekken om het herstelde evangelie van Jezus Christus te verkondigen. Door onwankelbare toewijding aan hun verbonden konden ze een geloofstraditie vestigen en vervolgens doorgeven aan hun kinderen en kinds kinderen.

Soms komen we in de verleiding om ons leven meer door gemak dan

door verbonden te laten besturen. Het is niet altijd gemakkelijk om de evangeliën na te leven, pal te staan voor de waarheid en te getuigen van de herstelling. Het is meestal niet gemakkelijk om anderen over het evangelie te vertellen. Het is niet altijd gemakkelijk om een roeping in de kerk te aanvaarden, vooral niet als we ons daarvoor moeten inspannen. Gelegenheden om anderen op zinvolle wijze te helpen, waartoe we ons verbonden hebben, doen zich zelden voor op gelegen momenten. Maar we ontnemen geen geestelijke kracht aan een gemakkelijk leven. Die kracht krijgen we als we ons houden aan onze verbonden. Als we kijken hoe die heiligen van vroeger leefden, zien we dat hun verbonden de voornaamste kracht waren. Hun voorbeeld en getuigenis waren krachtig genoeg om hun kinderen van generatie op generatie te beïnvloeden.

Naarmate onze kinderen groter worden, hebben zij behoefte aan meer directe en duidelijker informatie van hun ouders over wat wel en niet passend is. Ouders behoren hun kinderen te leren pornografische foto's en verhalen te vermijden. Kinderen en jongeren moeten van hun ouders horen dat alle pornografie een hulpmiddel van de duivel is en dat het, als je ermee koketteert, de macht heeft om je verslaafd te maken, af te stompen en zelfs de menselijke geest te vernietigen. Ze moeten leren geen ordinaire taal uit te slaan en de naam van de Heer nooit ijdel te gebruiken. Schuine moppen die ze horen moeten ze nooit herhalen. Leer uw gezinsleden dat ze niet moeten luisteren naar muziek die hun zinnelijke gevoelens prikkelt. Praat openhartig met hen over seks en de leringen van het evangelie aangaande kuisheid. Laten ouders die informatie thuis op een passende manier doorgeven. Alle gezinsleden moeten de regels kennen en geestelijk gesterkt te worden om zich eraan te kunnen houden. En als er fouten worden gemaakt, moeten ze de wonderbaarlijke verzoening van de Heer Jezus Christus begrijpen en aanvaarden zodat door het volgedige en soms moeilijke bekeringspro-

ces vergeving en blijvende hoop voor de toekomst verkregen kan worden. Individueel en als gezin moeten we onze zoektocht naar het eeuwige leven nooit opgeven.

Jammer genoeg hebben veel te veel ouders in de tegenwoordige wereld afgezien van de taak om die waarden en andere leringen van de kerk aan hun gezin door te geven, in de veronderstelling dat anderen het zullen doen: leeftijdgenoten, de school, leiders en leerkrachten in de kerk, of zelfs de media. Onze kinderen leren elke dag, vullen hun verstand en hart met ervaringen en beelden die grote invloed hebben op hun systeem van waarden. We hebben geen controle over alles wat ze in zich opnemen; maar door thuis de evangeliënormen en -waarden aan te leren, kunnen we hen helpen de wereld in het juiste verband en perspectief te zien.

Broeders en zusters, we moeten elkaar instrueren en tot een dieper geloof komen om onszelf te versterken met de moed om de geboden na te leven in een wereld van steeds toenemende goddeloosheid. We moeten ons zo intens bekeren tot het evangelie van Christus dat *het vuur van het verbond in ons hart brandt als een onuitblusbare vlam*. En met dat geloof zullen we het nodige doen om oprecht en rechtschapen te blijven.

Ten tweede: communicatie. Er is in de relatie tussen gezinsleden niets belangrijker dan een open, eerlijke communicatie. Dat gaat vooral op voor ouders die proberen de evangeliebeginselen en normen aan hun kinderen te leren. Het vermogen om onze jeugd te begeleiden, en, misschien nog belangrijker, echt te luisteren naar wat hen bezighoudt, is het fundament waarop goede verhoudingen gebouwd worden. Vaak zal wat we in de ogen zien en in ons hart voelen veel duidelijker zijn dat wat we horen of zeggen. Tot de kinderen zeg ik: Wees nooit onbeleefd tegen je ouders. Je moet ook leren luisteren, vooral naar de raad van je vader en moeder en naar de influisteringen van de Geest. We moeten gebruikmaken van de bijzondere leermomenten die zich in ons gezin steeds voordoen.

Er zijn krachtige communicatieve momenten door geregeld gezinsgebed en schriftstudie met het gezin. Door de Schriften kunnen we waarden en doelen voor het gezin vaststellen en door erover te praten zullen de gezinsleden stabiel, geestelijk sterk en onafhankelijk worden. Dat vraagt tijd, en dus moeten we samen overleggen hoeveel televisie, films, video's, videospelletjes, internet of bezigheden buitenshuis we kunnen toestaan.

Ten derde: tussenbeide komen. Het is de plicht van de ouders om in te grijpen als ze zien dat er verkeerde keuzen worden gemaakt. Dat houdt niet in dat ouders hun kinderen hun kostbare keuzevrijheid ontnemen. Omdat keuzevrijheid een gave van God is, zal de keuze wat ze doen, hoe ze zich gedragen en wat ze geloven uiteindelijk altijd aan hen zijn. Maar als ouders moeten we zorgen dat ze begrijpen wat gepast gedrag is en wat de gevolgen zijn als ze een verkeerde koers volgen. Denk eraan: wederrechtelijke censuur bestaat niet in het gezin. Films, tijdschriften, televisie, video's, internet en andere media zijn gasten en alleen welkom als ze de vreugde in het gezin verhogen. Maak van uw huis een toelichtsoord van vrede en rechtschapenheid. Sta niet toe dat verkeerde invloeden uw eigen geestelijke milieu vervuilen. Wees

vreundelijk, attent, aardig en zorgzaam in wat u zegt en hoe u elkaar behandelt. Dan zullen gezinsdoelen, gebaseerd op evangeliënormen, goede besluitvorming gemakkelijker maken.

Hetzelfde beginsel geldt voor u, bisschoppen, leerkrachten en andere leiders in de kerk, bij uw hulp aan gezinnen. U hoeft niet werkeloos toe te kijken als degenen over wie u bent gesteld verkeerde keuzen maken. Als een van uw jongeren voor een belangrijke beslissing staat, is er altijd iemand, een ouder, een leider, een leerkracht, die positieve invloed kan uitoefenen door liefdevol en vriendelijk tussenbeide te komen.

Ten vierde: uw voorbeeld. Zo moeilijk als het voor de vermoede zee-man is om zonder kompas zijn koers te vinden op niet in kaart gebrachte zeeën, zo is het bijna onmogelijk voor kinderen en jongeren om hun koers te vinden op de zee van het leven zonder het licht van een goed voorbeeld. We kunnen niet van hen verwachten dat ze on gepaste zaken vermijden als ze zien dat hun ouders lichtvaardig omgaan met beginselen en het evangelie niet naleven.

Als ouders, leerkrachten en leiders is het onze ernstige plicht een krachtig, persoonlijk voorbeeld te geven van rechtschapen kracht, moed, offerbereidheid, onzelfzuchtig dienstbetoon en zelfbeheersing. Dat

zijn de eigenschappen waardoor onze jeugd de ijzere roede van het evangelie zal kunnen vasthouden en op het enge en smalle pad zal kunnen blijven.

Ik wenste dat ik u kon vertellen dat, als we ons richten op *informatie, communicatie, tussenbeide komen, en ons voorbeeld*, altijd een volmaakt gezin het resultaat zou zijn, met volmaakte kinderen die nooit afwijken van de evangeliënormen. Dat is, jammer genoeg, niet het geval. Maar gezinnen waar men de evangeliebeginselen en normen kent, overdraagt en naleeft, maken meer kans zich de pijn van ernstige fouten te besparen. Als gevestigde patronen van positieve communicatie en een getrouw voorbeeld de overhand hebben, is het veel gemakkelijker om samen te praten over persoonlijke problemen en de nodige veranderingen aan te brengen waardoor elk gezinslid gezegend zal worden.

Aan het einde van zijn toespraak in het Boek van Mormon geeft koning Benjamin deze belangrijke raad: '[Ik] kan u niet alle manieren vertellen, waarop gij zonde kunt begaan; want er zijn verschillende wegen en wijzen, ja, zoveel, dat ik ze niet kan tellen.

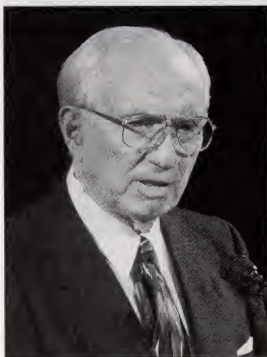
'Maar dit kan ik u wel zeggen, dat indien gij uzelf en uw gedachten en uw woorden en uw daden niet bewaakt, en de geboden van God niet onderhoudt en niet volhardt in het geloof in hetgeen gij hebt gehoord over de komst van onze Here, zelfs tot aan het einde van uw leven, gij dan moet omkomen. En nu, o mens, bedenkt dit en kom niet om!' (Mosiah 4:29-30).

Broeders en zusters, moge God ieder van ons zegenen dat het 'vuur van onze verbonden' in ons hart mag branden 'als een onuitblusbare vlam.' Mogen we geestelijk voorbereid zijn om onze heilige verbonden elke week te hernieuwen als we van het avondmaal nemen, zodat we de Heer eren en graag ons deel willen doen, in deze zo boeiende en belangrijke tijd, om zijn kerk op te bouwen door onze gezinnen te versterken, is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Heer zij dank voor zijn zegeningen

President Gordon B. Hinckley

We zijn overvloedig gezegend. We hebben een grote verantwoordelijkheid. Laten we (. . .) voorwaarts gaan, zonder angst om onder alle volken de gerechtigheid van de Heer meer bekendheid te geven.

Mijn broeders en zusters, dit zijn twee heerlijke dagen geweest. De inspiratie en de macht van de Heilige Geest hebben op ons gerust. Samen hebben we ons verheugd. Aan het einde van deze conferentie hebben we alle reden om de Heer te danken voor zijn zegeningen.

De muziek was prachtig. We zijn opgebouwd door de koren die voor ons gezongen hebben. Door de gebeden zijn we nader tot de Heer gekomen, en degenen die tot ons hebben gesproken, deden dat met de macht van de Heilige Geest.

Langzaam maar zeker nadert het einde van deze opmerkelijke en buitengewone eeuw. In zeker opzicht is het een beschamende periode geweest in de geschiedenis van de

wereld. Van alle voorgaande eeuwen is dit de slechtste geweest met meer oorlogen, meer onmenselijkheden, meer geschillen en narigheid dan ooit in de wereldsgeschiedenis. Het is de bloedigste periode aller tijden geweest. Het is een periode geweest waarin de tegenstander van de waarheid zijn slechte invloed van verwoesting, narigheid en pijn uitoefent op miljoenen mensen, wat blijkt uit wat zich momenteel in Joegoslavië afspeelt. De Vader van ons allen moet wel wenen als Hij neerkijkt op zijn ruziënde kinderen.

Maar in bredere zin is dit de beste eeuw aller tijden geweest. In de lange geschiedenis van de aarde heeft hij zijns gelijke niet gehad. De gemiddelde leeftijd van de mens is met ruim 25 jaar verlengd. Denkt u zich dat eens in. Het is een wonder. Ontdekkingen en de ontwikkeling van de wetenschap zijn overal merkbaar. Over het algemeen leven we langer en is de kwaliteit van het leven verbeterd. Dit is een periode van meer inzicht en kennis. We leven in een wereld van grote verscheidenheid. Naarmate we meer over elkaar te weten komen, groeit onze waardering. Dit is een periode van verlichting geweest. De wonderen van de moderne geneeskunde, transport en communicatie zijn bijna niet te geloven. Dat alles heeft nieuwe mogelijkheden voor ons geopend die we moeten aangrijpen en gebruiken om het werk van de Heer voortgang te doen vinden.

En de prachtigste gave is de stelling van het evangelie van Jezus Christus met het wonderbaarlijke gezag en de zegeningen die daarmee samenhangen. Dit is waarlijk de bedeling van de volheid der tijden die nooit meer van de aarde zal worden weggenomen.

Ik denk dat Petrus het over ons had toen hij zei: 'Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9).

Broeders en zusters, laten we naar huis terugkeren met in ons hart het besluit om het een beetje beter te doen dan in het verleden. We kunnen allemaal een beetje vriendelijker, een beetje edelmoediger, een beetje attenter voor elkaar zijn. We kunnen een beetje toleranter en vriendelijker zijn voor wie anders geloven dan wij, ons extra inspannen om respect voor hen te tonen. We kunnen ons geen arrogantie of eigendunk veroorloven. Het is onze plicht om te helpen, niet alleen de leden van onze eigen kerk, maar ook alle anderen. Hun belangstelling en respect voor deze kerk zal daardoor toenemen.

Ik ben dankbaar dat we als kerk humanitaire hulp verlenen als er ergens grote nood is. We hebben veel gedaan en zijn veel mensen tot zegen geweest die niet tot ons geloof behoren, maar net zo goed kinderen van onze Vader zijn. We zullen daarmee doorgaan zolang we de middelen ervoor hebben. Wij spreken onze dank uit voor iedereen die hieraan heeft bijgedragen.

Laten we onze gezinnen blijven versterken. Laten echtgenoten een geest ontwikkelen van absolute trouw aan elkaar. Laten we elkaar niet als vanzelfsprekend beschouwen, maar laten we ons voortdurend inspannen om onze liefde en respect voor elkaar te voeden. We moeten waken voor muggenzifterij, boosheid en gebrek aan respect voor elkaar.

Ouders, bescherm uw gezin. Voed uw kinderen op in licht en

waarheid, zoals de Heer geboden heeft. Geef hun veel liefde, maar verwen hen niet. Geef hun uw getuigenis. Lees samen in de Schriften. Leid en bescherm hen. U heeft geen grotere zegen en geen belangrijker taak dan degenen die de Heer aan uw hoede heeft toevertrouwd. Bid samen. Er is niets mooiers dan het gezinsgebed waarbij u samen neerknielt voor de Heer.

Laten we een eerlijk en integer volk zijn dat altijd en onder alle omstandigheden het juiste doet.

We zijn overvloedig gezegend. We hebben een grote verantwoordelijkheid. Laten we neerknielen en de Heer smeken om leiding. Laten we daarna opstaan, onze rug rechten en voorwaarts gaan, zonder angst om onder alle volken de gerechtigheid van de Heer meer bekendheid te geven.

Tot slot wil ik u laten weten dat we behalve alle tempels die we van

plan zijn te bouwen, ook van plan zijn de Nauvoo-tempel te herbouwen. Een lid van de kerk heeft een behoorlijke som geld aan de kerk geschonken om dat mogelijk te maken. Wij zijn hem dankbaar. Het zal nog wel even duren voordat de bouw aanvangt, maar de architecten zijn aan het werk gegaan. Deze tempel zal vaker niet dan wel in bedrijf zijn; hij zal enigszins afgelegen liggen. We verwachten evenwel dat hij in de zomer goed bezocht zal worden. En het nieuwe gebouw is ook een monument ter gedachtenis van de mensen die de eerste Nauvoo-tempel bouwden aan de oever van de Mississippi.

Ik herhaal wat ik al eerder gezegd heb. Ik houd van u. Ik laat u mijn zegen en mijn getuigenis van dit grootste en prachtige werk van de laatste dagen. 'God zij met u tot w'u wederzien' over een half jaar. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Julie licht in de wildernis

Sharon G. Larsen
Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

Houd je ogen gericht op je doel (. . .) en bewandel het rechte en nauwe pad van de Zoon, de Zoon van God.

Wat zou je ervan vinden, in aanmerking genomen wat je wel en niet weet, om acht jaar in de wildernis te kamperen — zonder uitstapjes naar de stad, zonder licht, en zelfs zonder vuur? Dat maakten vader Lehi en zijn familie mee toen de Heer zei dat ze Jeruzalem moesten verlaten. Ik wed dat er wel wat gemopperd zou worden — en dat er weinig vrijwilligers zouden zijn! Ongetwijfeld waren er ook jongevrouwen zoals jullie op die lange tocht.

De Heer waarschuwde dat ze geen vuur mochten maken. Daarna zei Hij: 'Ik zal u (. . .) tot een licht zijn in de wildernis; en Ik zal de weg voor

u bereiden, indien gij mijn geboden zult onderhouden; (. . .) gij [zult] naar het beloofde land worden geleid en (. . .) gij [zult] weten, dat gij door Mij wordt geleid' (1 Nephi 17:13).

Julie zullen allemaal een beloofd land moeten hebben waar jullie graag naartoe willen, en jullie kunnen je eigen licht hebben in de wildernis die voor jongeren van deze tijd een uitdaging vormt. Dat licht wordt ontsloten met grote liefde, de liefde van de Heer voor ieder van zijn kinderen, en vooral voor jonge mensen. De Heer weet dat jullie met problemen en verleidingen kampen, en Hij zorgt voor het licht dat je hart, je verstand en je geest verlicht. Hij heeft gezegd dat zijn woord waarheid is, dat waarheid licht is, en dat het licht de Geest van Jezus Christus is (zie LV 84:45).

Sunny is een uitwisselingsstudente uit Korea. Ze woont in een vreemd, nieuw land met een nieuwe taal en in een nieuw gezin. Het was moeilijk op school en ze had geen vriendinnen om mee te eten of te praten of om naar de activiteiten op school te gaan. Ze zei: 'Ik voelde me zo ellendig. Toen moest ik aan bidden denken. Ik had er niet aan gedacht om onze hemelse Vader om hulp, troost en zelfvertrouwen te vragen. Toen ben ik elke morgen vóór school in het Boek van Mormon gaan lezen en gaan bidden. Op school werd het een stuk

gemakkelijker. Ik was zo verbaasd dat ik het allemaal beter begreep! Ik had het gevoel dat iemand me hielp bij mijn studie.' (Brief in het archief van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.)

Julie weten toch dat door gebed het licht aangaat? Als je gebed tot een gewoonte maakt, ga je lopen in het licht op het enge en nauwe pad.

Toen ik ongeveer zo oud was als jullie, heb ik gemerkt hoe belangrijk een eng, nauw pad is en hoe moeilijk het was om erop te blijven. Ik ben opgegroeid in een heel klein plaatsje aan de voet aan de Canadese Rocky Mountains. Mijn vader was boer, en ik heb leren werken! Elk zomer reed ik voor hem op de tractor, maaide en harkte ik hooi bij elkaar, sleepte ik met hooibalen en ploegde ik de akkers. Ik herinner me nog dat ik voor het eerst leerde ploegen en een akker bewerken. Mijn vader legde uit hoe belangrijk het was om rechte voren of een rechte lijn te ploegen. Als je het kronkelig deed, zou je plekken missen en zou het onkruid de overhand krijgen. Hij zei: 'Als je je blik gevestigd houdt op een hek aan de overkant van de akker en dat als oriëntatiepunt houdt, maak je rechte voren. Laat je er door oneffenheden niet van weerhouden. Als je niet verder kijkt dan de neus van de tractor zullen de oneffenheden je van de rechte lijn afbrengen en ga je slingeren.' En hij liet het verder aan mij over.

Ik herinner me dat ik met het hek aan de overkant in het vizier diverse voren trok, en daarna begon te zingen om de tijd te doden. Ik zong elk lied dat ik kende, en wat ik niet kende, verzong ik. Ik zong uit volle borst en had het naar mijn zin, toen ik mijn vader naar me toe zag komen. Ik zette de tractor stil en hij zei: 'Kun jij me vertellen wat er met de rechte lijnen gebeurd is?'

Ik zei: 'Wat bedoelt u?'

Hij zei: 'Kijk eens naar die lijn. De eerste voren waren recht, maar je vergat blijkbaar op te letten waar je ploegde. Je hebt niet meer naar het hek aan de overkant gekeken — dat was je doel. Zie je dat je steeds een beetje meer bent gaan slingeren

en dat er nu grote stukken niet zijn geploegd?' Hij klom op de tractor en reed een paar keer op en neer om de lijnen recht te maken. Toen hij eraf sprong om het mij nog eens te laten proberen, zei hij: 'Sharon, kijk altijd goed waar je heen gaat.'

Als de spanningen van de wereld ons lijken te overweldigen en we in de verleiding komen om wat we het meest nodig hebben op te geven voor wat we op dit moment willen, is het moeilijk om op te letten, om verder te kijken dan onze neus lang is, om verder te kijken dan die van de tractor. Het oneffen terrein, overreding van vriendinnen die het naar hun zin lijken te hebben, kan ons van onze koers afbrengen. Maar het licht waardoor we op het rechte pad kunnen blijven lijkt op het oriëntatiepunt aan de overkant van de akker. Als we dan weleens afgeleid en verleid worden, zal de Heer er zijn om ons weer op koers te brengen. Je kunt vanuit het duister in het licht komen, in zijn licht.

Een jonge vriend die niet begreep hoe belangrijk het is om het licht, de Geest, te hebben, probeerde me uit te leggen waarom het volgens hem belangrijk was om een paar recente platvloerse en gewelddadige films te zien. Hij zei: 'Als je die dingen niet ziet, ben je naïef en niet op de hoogte, en zal er misbruik van je worden gemaakt.'

Ik vroeg mijn jonge vriend: 'Zou jij liever jezelf blootstellen aan wat de wereld te bieden heeft om op de hoogte te zijn, en dan in je eentje beslissingen moeten maken, of zou je kiezen voor de leiding van de Heer en een leven leiden vol met zoveel licht, waarheid en goedheid dat er geen plaats is voor duisternis?' Je kunt niet tegelijkertijd in het licht en in het donker zijn.

Dat licht wordt gesymboliseerd door de toorts van de jongevrouwen. De toorts die jullie dragen met je profiel in de vlam ervan kan jouw verlangen aanwakkeren om voor waarheid en recht te staan. Het herinnert je eraan dat Christus jouw licht is en dat Hij je de weg zal wijzen in gelukkige tijden en in donkere mist. Je hoeft je *nooit* alleen of

verlaten te voelen.

Emily, een klaspresidente lauwermeisjes die wilde weten wie volgens de Heer haar raadgeefster moest worden, beschrijft hoe dat licht aanvoelt. Ze zei: 'Ik bad over een bepaald meisje, en ik kreeg zo'n duidelijke openbaring — alsof je hart en je verstand met elkaar verbonden worden, en dan is alles zo duidelijk. Zo wist ik zonder twijfel dat zij mijn raadgeefster zou worden.' (Brief in het archief van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.) Door gebed verbinden we ons met Gods macht die leidt tot liefde en

dienstbetoon, tot opoffering en vergroting van je eigen capaciteiten.

De broeder van Jared in het Boek van Mormon wist hiervan. Hij had onder leiding van de Heer acht boten of schepen gebouwd, maar ze hadden er geen licht. Hij riep de Heer aan om hulp (en dat kunnen wij ook doen). Maar het antwoord kwam niet zoals hij verwachtte. De Heer had die boten gemakkelijk van licht kunnen voorzien, maar Hij wilde het licht — het licht van de Geest — in de broeder van Jared.

Wat zou de broeder van Jared gedaan hebben vanaf de tijd dat hij

zich realiseerde dat de Heer hem geen zaklantaarn zou geven, tot aan het moment dat hij zestien stenen uithakte en aan de Heer vroeg ze aan te raken en licht te geven? Ik denk dat hij deed wat Sunny, Kim en Emily deden — vasten, bidden, nadenken, in zijn Schriften lezen, helpen, liefhebben en proberen gehoorzaam te zijn zodat hij de Geest, het licht had, om hem te leiden.

Omdat de broeder van Jared alles deed wat hij kon bedenken, hard werkte en alle beschikbare middelen gebruikte — vooral geloof in de Heer — ging hij met zijn voorstel weer naar de Heer, en zijn inspanningen waren genoeg. De Heer raakte die zestien stenen aan en er was licht (zie Ether 2:18–25; 3:1–6). Er zijn altijd oplossingen.

Veel jongevrouwen volgen dat licht, en de Heer zegent hen. Luister naar het getuigenis van een paar jongevrouwen die de Heer hun licht laten zijn:

[Verschillende jongevrouwen geven hun getuigenis die vooraf waren vastgelegd op video.]

Laat de Heer jullie licht zijn. Laat Hem je de weg bereiden naar je beloofde land. 'Er is (. . .) geen leven zo donker [of] Hij kan het verlichten.' (Sam Cardon en Steven K. Jones, 'Come unto Him', *New Era*, april 1995, blz. 10.) Je hoeft geen profheet te zijn als Lehi of de broeder van Jared. Wees gewoon jezelf — honger en dorst naar gerechtigheid. Vertrouw op Hem. Houd je ogen gericht op je doel aan de overkant van de akker en bewandel het rechte Oen nauwe pad van de Zoon, de Zoon van God. Ik getuig van het licht en de Geest van Jezus Christus.

De Heer is mijn Licht, mijn eeuwige goed.

Zijn vlek'loos gezicht kent glans slechts en goed.

Hij is mijn Behouder, mijn koninklijk Hoofd,

zijn eemaam word' immer verhoofd en geloofd (lofzang 57).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De geestelijke kracht van onze doop

Carol B. Thomas

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

Hoe kunnen we de geestelijke kracht van onze doop toepassen op dat beginsel? We hopen dat jullie je van de wereld onderscheiden door je manier van kleden.

Lieve jonge vriendinnen, wat houden we veel van jullie. Wat is het een zegen om vanavond bij jullie te zijn. Niet zo lang geleden stelde ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf de vraag: 'Weten onze jongevrouwen wel wat hun doopverbonden inhouden?' En toen zei hij: 'Ik wil graag dat u ze dat vertelt.' Ik herinner me dat ik dacht: Begrijp ik wel helemaal hoe belangrijk mijn eigen doopverbonden zijn? Laten we het daarom vanavond een paar minuten hebben over wat het betekent om lid te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hoe onze doop een positieve invloed op ons leven kan hebben. De Heiland heeft onze doop vergeleken met herboren worden.

Ik wil dat jullie denken aan twee van de belangrijkste momenten in je leven: de dag waarop je bent geboren en de dag van je doop, twee heel belangrijke gebeurtenissen in dit leven. Niemand van ons kan zich de dag van zijn geboorte herinneren. Je kunt je alleen maar voorstellen dat je moeder jou in haar armen hield en droomde over je mogelijkheden.

Waarschijnlijk is het niet zo moeilijk om je de dag van je doop te herinneren — je tweede geboorte. Luister naar wat Lan-Ting, een bijenkorfmeisje uit de Filipijnen, over haar doop heeft geschreven: 'Ik voelde me herboren. Wat een buitengewoon gevoel van reinheid en zondeloosheid! Mijn moeders tranen gleden als parels langs haar wangen, en ik kon zien dat het vreugdetranen waren! Mijn moeder zei heel oprecht tegen me: "Lan-Ting, vandaag kan ik tot mijn opluchting zeggen dat ik je aan de Heer kan toevertrouwen. Ik vertrouw erop dat Hij je op je levensweg zal begeleiden.'" (Brief in het bezit van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.)

De doop is onze geestelijke wedergeboorte. We worden er van top tot teen door gereinigd en door de gave van de Heilige Geest krijgen we gezelschap van de Heiland. Hij zal ieder van ons vergezellen op onze weg door het leven.

Er gebeuren bij onze doop en bevestiging vier dingen: (1) we worden lid van Christus' kerk en beloven Hem te volgen; (2) onze zonden

Jongevrouwen en hun leidsters zingen in de Tabernakel.

worden vergeven; (3) we krijgen de mogelijkheid om het celestiale koninkrijk binnen te gaan; en (4) het is het begin van onze eigen heiliging. We zouden kunnen zeggen dat we 'heilig worden gemaakt'.

De eerste drie punten zijn heel duidelijk. Laten we vanavond eens kijken naar het vierde punt: geheiligd worden. Wat betekent dat: geheiligd worden? Omdat je de Heilige Geest hebt ontvangen, ben je veranderd. Je bent een ander mens geworden. Het betekent dat je geen deel meer kunt zijn van de wereld; je kunt nooit meer terug. Ouderling Hales heeft gezegd: 'Zorg dat onze jongevrouwen begrijpen dat ze door hun doop "uit de wereld" worden genomen en "in het koninkrijk" worden geplaatst.' (Aantekeningen vergadering algemeen bestuur jongevrouwen, 5 december 1997.) Je wordt uit het donker gehaald en in het licht van Christus gebracht. Het is het begin van een heel nieuw leven.

Ouderling Henry B. Eyring, ook een lid van het Quorum der Twaalf, herinnert zich de dag van zijn doop. Op weg naar huis kon hij alleen maar denken: 'Hé, het vrije leven is 's voorbij.' En dat is zo. Na onze

doop zijn we allemaal gezegend met de verantwoordelijkheid voor al onze daden.

Er bestaat een verhaal over de zoon van koning Louis XVI van Frankrijk. Als jongeman werd hij door slechte mannen gekidnapd toen zij de koning ontroonden. Zes maanden lang werd hij blootgesteld aan alles wat maar smerig en gemeen was, en toch bezweek hij nooit onder die druk. Dat verbaasde zijn ontvoerders, en zij vroegen hem waarom hij zoveel morele kracht had. Zijn antwoord was simpel: 'Ik kan niet doen wat u vraagt, want ik ben geboren om koning te worden.' (Zie 'The King's Son', bisschop Vaughn J. Featherstone, *New Era*, november 1975, blz. 35.) Jullie zijn geboren om dochters van een Koning te worden. Doordat je je hebt laten dopen zijn je de zegeningen van koninklijke waardigheid beloofd als je jezelf heiligt.

Hoe doen we dat dan? Hoe kunnen we heiliger worden waardoor we aanspraak kunnen maken op ons koninklijk erfgoed? Christus heeft gezegd: 'Volgt Mij (. . .) doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen' (2 Nephi 31:12).

Ik wil jullie een paar verhalen

vertellen over jongevrouwen die volgen in het licht van Christus.

Een lauwermeisje uit Arizona schrijft: 'Het was oktober en de jaarlijkse dansavond van onze middelbare school naderde snel, maar ik was pas vijftien en een half toen een jongen mij uitnodigde voor die dansavond. Ik dacht erover erop in te gaan en hem op de dansavond te ontmoeten. Mijn ouders zouden het dan niet te weten komen. Maar toen besefte ik dat het niet uitmaakte dat mijn ouders het niet wisten — mijn hemelse Vader en Jezus Christus weten het wel en Zij zijn belangrijk. Ik ben niet naar die dansavond gegaan. In plaats daarvan nodigde ik mijn vriendinnen uit. Ik voelde me zo gelukkig, en springlevend.' (Brief in het bezit van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.)

Een bijenkorfmeisje, Rebecca, gunde ons een blik in haar dagboek: 'Soms vind ik het op school echt moeilijk. Er zit een jongen in mijn klas die veel vloekt. Ik doe dan een gebedje om niet op hem te hoeven letten en het niet in gedachten te hoeven houden. En het helpt. Door gebed kunnen zelfs je kleinste problemen opgelost worden.' (Brief in het bezit van het kantoor van de

jongevrouwenorganisatie.)

Een rozenmeisje uit Utah schreef: 'Dit afgelopen jaar had ik wat moeilijkheden. Ik vergat de Geest en toen gebeurde er iets ongelukkig. Ik ging naar mijn bisschop. Ik kan me niet herinneren ooit zo bang te zijn geweest. Maar de Heer was daar bij me en hield mijn trillende hand vast. Ik wist dat ik vergeving kon krijgen. Het is moeilijk geweest — ik heb me verootmoedigd, me bekeerd, en geleerd om steeds maar weer te bidden. Maar Hij was er. Hij heeft me geen moment verlaten. Ik heb beide kanten gezien, en de kant van het licht is absoluut de beste.' (Brief in het bezit van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.)

Wij zijn onder de indruk van jullie verlangen om het licht van de Heiland te volgen. Jullie maken allemaal moeilijke situaties mee, maar jullie kennen de bron van jullie geestelijke kracht. Elke keer dat je bidt, je getuigenis geeft of het goede verdedigt, roep je de macht van het kwade een halt toe.

Als je op school door de hal loopt en alle andere studenten ziet, denk je dan bij jezelf: *Ik ben anders?* Je bent niet beter dan zij, maar doordat je de Heiland kent en bij Hem betrokken bent, word je anders, en dat verschil kan een voordeel, een zegen zijn.

Een van de moeilijkste dingen

voor velen van jullie is fatsoen. Hoe kunnen we de geestelijke kracht van onze doop toepassen op dat beginsel? We hopen dat jullie je van de wereld onderscheiden door je manier van kleden. Marcie Matthews, een lauwermeisje uit Chicago (Illinois), vertelt haar verhaal:

'1998 was een jaar waarin ik kon zien hoe ik de jongevrouwenlessen, toespraken en adviezen had toegepast. Ik ben een gewoon mormoons meisje. Het is niet makkelijk geweest om trouw en sterk te blijven. Ik stel mezelf steeds doelen om mijn getuigenis en mijn normen te versterken.

'Onlangs hadden we een jongevrouwenactiviteit over het belang van fatsoenlijke kleding. Elke les daarvoor had ik gemeend ik dat ik me fatsoenlijk kleepte, maar ik wist dat er iets was wat ik niet kon veranderen — mijn shorts en de lengte van mijn rokjes. Ik wist dat het een van mijn zwakheden was, maar dat had ik verdrongen. Iedereen droeg shorts, heel korte shorts en minirokjes, en de mijne had ik zelf betaald. Toen kreeg ik les over fatsoenlijke kleding. Toen ik naar huis ging, wilde ik rechtstreeks naar mijn kast lopen en alles weggooiden wat niet fatsoenlijk was, zodat het er niet meer was om me te verleiden. Daarna vertelde ik het aan mijn ouders. Ik hoopte stiltejes dat ze

zouden zeggen dat er niets verkeerd was aan mijn manier van kleden en dat ze me dan mijn gang zouden laten gaan.

'Later die avond zei mijn vader tegen me dat hij trots op me was en dat hij graag een paar rokjes voor me wilde kopen die tot op mijn knie kwamen en die ik in de kerk aan kon. De volgende stap was dat ik al mijn kleren bekeek en alles weggaaf. Het was moeilijk om afstand te doen van mijn favoriete rokjes en van de shorts waar ik zoveel van hield, maar ik deed het. *U zult me nooit meer in shorts of korte rokjes zien.*

'Ik heb me nog nooit zo goed gevoeld. Ik ben blij dat ik de tempel en de kerk binnen kan lopen, het gevoel heb dat ik een kind van God ben en dat ik Hem vertegenwoordig (...) door de kleren die ik draag.

'Ik roep elke jongevrouw op om die stap ook te nemen. Je zult merken wie je bent en waarvoor je staat. Wanneer we iets moeten opgeven wat deel van onszelf is, zullen ons onvoorstellbare zegeningen ten deel vallen.' (Brief in het bezit van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.)

Het voorbeeld van Marcie is ons jongevrouwenthema in de praktijk. Je kent het gedeelte waar staat: 'Wij [zullen] te allen tijde en in alle dingen als getuige voor God staan' — en in al *onze kleding*.

We hebben gesproken over de geestelijke kracht van de doop. We kunnen die kracht elke week hernieuwen door waardig van het avondmaal te nemen. 'Er is geen wel-sprekender taaluiting dan de avondmaalsgebeden. We nodigen u uit de verbonden en beloften in de gebeden voor het brood en het water uit het hoofd te leren.' (Ouderling Dallin H. Oaks, aantekeningen in het bezit van de spreker.) Overdenk hun betekenis, zodat ze jullie leven tot zegen kunnen zijn.

Ik bid dat jullie je doopverbonden zullen koesteren. Vraag je hemelse Vader als je bidt, in het bijzonder op zaterdagavond, om je te helpen bij je voorbereiding op het avondmaal waardoor je van die kracht gebruik kunt maken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Volg het licht

Margaret D. Nadauld

Algemeen presidente jongevrouwen

De Heer vraagt ons om het koude gevaar van werelds zijn achter ons te laten en in de warmte van zijn licht te komen.

Heb je weleens tastend in het donker rondgelopen, je teen gestoten en gezegd: 'Au, dat doet zeer!'? Wat zou er gebeuren als hier vanavond de lichten uitgingen? Er zou totale verwarring ontstaan! Duisternis kan gevaarlijk zijn voor onze gezondheid — onze lichamelijke en onze geestelijke gezondheid! Het is een grote zegen dat er licht is — licht waardoor we de dingen zien zoals ze echt zijn; licht dat ons verstand verlicht; licht dat we in volkomen vertrouwen kunnen volgen. Ik wil dat met een verhaal verduidelijken.

Het was nog maar een paar dagen voor Kerstmis, we waren pas getrouwd en voor de feestdagen op weg naar huis. Het was een rit van 42 uur met de auto, maar dat ontmoedigde ons niet omdat we zo blij waren dat we weer bij onze familie zouden zijn! We waren al de hele dag en bijna de hele avond onderweg

toen we in een vreselijke, verblindende sneeuwstorm terecht kwamen. Elk moment werd het pak sneeuw op de weg dikker. Het was pikdonker. We konden niet zien waar we reden, en door het pak sneeuw konden we de strepen op de weg niet zien. Het was beangstigend!

Plotseling zagen we vóór ons een enorme vrachtwagen die langzaam maar zeker vooruitkwam. We konden nauwelijks zijn achterlichten onderscheiden, maar we zagen ze, en dat gaf ons hoop. Mijn man, die achter het stuur zat, hield zijn ogen strak op het achterlicht van de vrachtwagen gericht en in zijn sporen reden we verder door de dikke laag sneeuw. Onze paniek kwam wat tot bedaren met die gids vóór ons, omdat hij de weg wist; hij zat hoger dan wij en had waarschijnlijk beter zicht; en in geval van nood had hij vast en zeker een radio.

Met een gebed op onze lippen en met de handen van mijn man krampachtig aan het stuur volgden we dat licht door de storm. We waren heel wat gestrande auto's gepasseerd toen we merkten dat de vrachtwagen vaart minderde en de snelweg verliet. Vol vertrouwen volgden we hem en merkten tot onze grote opluchting dat we op een veilige plek waren aangekomen. We waren zo ontzettend dankbaar! We popelden om de chauffeur van de vrachtwagen te vertellen hoe dankbaar we waren dat hij ons de weg had gewezen.

We zijn allemaal op weg naar huis, maar we proberen niet om er met Kerstmis te zijn. We proberen er voor eeuwig te komen. We willen veilig

thuis aankomen bij onze liefdevolle Vader in de hemel. Hij wil dat we er veilig aankomen, en daarom heeft Hij gezorgd voor een licht dat we kunnen volgen, een Heiland, de Heer Jezus Christus, ons volmaakte voorbeeld. Hij weet de weg. Hij verlicht ons pad in de donkere nacht, in de storm, op kruispunten, en ook overdag. Hij staat altijd klaar om ons de weg naar huis te wijzen.

Hij zegt: 'En Ik zal u tevens tot een licht zijn (. . .) en Ik zal de weg voor u bereiden, indien gij mijn geboden zult onderhouden; (. . .) gij [zult] weten, dat gij door Mij wordt geleid' (1 Nephi 17:13).

Een jongevrouw schreef me over een weg waarop zij zich bevond. Ze schreef: 'Ik zat met een paar vriendinnen een video te bekijken. Ik wist dat ik niet tot het einde zou blijven kijken. De Geest fluisterde me in dat ik weg moest gaan. Ik was in staat om er gehoor aan te geven en weg te gaan. Ik voelde de Geest zo sterk. Ik wist dat het kwam door de keuze die ik gedaan had.' (Brief in het bezit van het kantoor van de jongevrouwenorganisatie.) Zij volgde het veilige licht.

Datzelfde licht wees twee jongevrouwen de weg op een heel angstige dag in 1833. Een woedende bende stormde door de lege straten van Independence (Missouri) waar Mary Elizabeth Rollins van vijftien en haar zusje Caroline van dertien woonden. De angstaanjagende bende richtte vernielingen aan, stichtte brand en veroorzaakte oproer. Sommigen drongen het huis van broeder William Phelps binnen waar de drukpers stond. Hij had openbaringen gedrukt die de profeet Joseph Smith had ontvangen. Zij vernielden de drukpers en smeten hem op straat. De gedrukte bladzijden, die van onschatbare waarde waren, gooiden ze in de tuin op een hoop om ze te verbranden. Mary Elizabeth en haar zusje Caroline, die zich rillend verstoep hadden achter een omheining, zagen de vernielingen. Mary wist heel goed hoe gevaarlijk een woedende bende was, maar desondanks voelde ze hoe belangrijk het was om die waardevolle papieren te redden.

Lentebloesems bij de Assembly Hall.

De twee zusjes renden de straat op, grepen armen vol papieren en vluchtten. Sommige benedeleden zagen dat, bevalen ze te stoppen en gingen de moedige zusjes achterna. De meisjes renden een groot maïsveld in en vielen daar ademloos op de grond. Tussen de rijen maïs legden ze de gedrukte bladzijden op de grond en gingen er bovenop liggen. De mannen bleven onvermoebaar zoeken, en kwamen soms heel dichtbij, maar ze hebben de meisjes nooit kunnen vinden, en op den duur gaven ze het op en gingen verder met hun vernielingen in de stad.

Het licht van de Heer toonde die jongevrouwen wat ze moesten doen en waar ze veilig zouden zijn. Datzelfde licht schijnt voor jou. Het kan jou, net als zij, veiligheidsbieden. Er staat een beeldhouwwerk van die zusters in het jongevrouwenkantoor. Het herinnert ons aan de moed van de jongevrouwen, toen en nu.

Jane Allgood Bailey was niet van plan het licht van haar nieuwe godsdienst prijs te geven. Ze liet zich niet verslaan door de kou, de honger en de ziekte op de vlakten van Wyoming. Ze greep de handen van andere vrouwen om door ijskoude rivieren te waden. Toen ze aan de overkant kwamen, waren hun kleren aan hun lichaam vastgevroren, maar

ze gingen door. Op hun tocht werd haar zoon van achttien, Langley, ziek en hij was zo zwak dat hij het grootste deel van de reis op de handkar moest worden voortgeduwd. Op een ochtend stond hij op van zijn bevroren beddengoed op de kar, liep voor de groep uit en ging onder een struik liggen om te sterven, omdat hij dacht dat hij teveel last veroorzaakte. Toen zijn trouwe moeder hem vond, gaf ze hem een standje en zei: 'Klim op de handkar. Ik zal je helpen, maar je geeft het niet op!' Toen trok het gezin verder met wat nog over was van de Martin-Willey-handkargroep.

Bij hun aankomst in de Salt Lake Valley leefde Langley nog! Hij was achttien en woog nog maar 28 kilo. Die jongen was mijn overgrootvader. Ik ben dankbaar dat zijn jonge leven gespaard werd en voor de kracht en het uithoudingsvermogen van zijn bewonderenswaardige, moedige moeder die een licht was voor haar gezin en haar zoon in levend licht, ondanks de kleine overlevingskans.

Julie hoefden geen handkar in een sneeuwstorm over de vlakten te duwen, zusters, of weg te rennen voor een bende, maar misschien moeten jullie wel afstand nemen van vrienden, modegrillen en uitnodigingen die jullie goede normen in gevaar kunnen brengen. En dat vergt moed.

Binnenkort ben je ZHV-zuster en op een goede dag ben je een moeder die haar kracht en getuigenis aan toekomstige generaties moet doorgeven. In deze jaren van voorbereiding kun je niet zeggen: 'Ik geef het op.' De normen van de kerk zijn te hoog. Het is te moeilijk om de normen van reinheid precies na te leven. Ik ben er te zwak voor: 'Je kunt het wel! Omwille van je toekomst moet je het!'

Je kunt in de wereld leven maar niet van de wereld zijn. De Heer vraagt ons om het koude gevaar van werelds zijn achter ons te laten en in de warmte van zijn licht te komen. Dat vereist integriteit, een sterk karakter en geloof — geloof in de waarheden die de Heer Jezus Christus ons leert. 'Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

Door het licht van de Heer kon Shelley Ann Schofield een beangstigende beproeving in haar jonge leven doorstaan, maar ze doorstond die met groot geloof en liefde voor haar hemelse Vader. Op een dag werd Shelley ziek. Ze bezocht een dokter die vaststelde dat er iets ernstig mis was. Shelley zei: 'Ik was bang. Ik had grote gewellen op mijn longen, en de dokter had het over kanker, chemotherapie en bestraling.' Maar ze gaf niet toe aan haar angst. Trouw aan de instructies van het programma Mijn persoonlijke vooruitgang, ging ze aan de slag en maakte een lange lijst van doelen die ze wilde nastreven nu ze vanwege de behandelingen niet naar school kon. Ze hield zichzelf bezig met positieve zaken. Ze was zich bewust van haar zegeningen, zoals een vader die haar met zijn priesterschap zegens had gegeven, een geweldige gezin, prima vrienden en goede dokters. 'Maar het mooiste van alles,' zei Shelley, 'is mijn getuigenis van mijn hemelse Vader, dat Hij van me houdt en me hier doorheen zal helpen.'

Shelley heeft haar gedachten opgeschreven voor haar vriendinnen in de jongevrouwen en ik wil jullie graag deelgenoot maken van wat ze geschreven heeft:

— 'Ik wil jullie zeggen dat het nu de

tijd is om dicht bij je hemelse Vader te komen. Doe je best om Hem te bewijzen dat je al je beloften aan Hem kunt nakomen. Ik probeer dat. Ik leer nu meer dan ik ooit eerder over het evangelie wist. Ik weet dat mijn hemelse Vader bij mij is. Als ik pijn heb en verdriet, heeft Hij dat ook, en Hij wil alleen maar dat ik, en jullie allemaal als jullie dat voelen, Hem bidden om hulp, want Hij wil zo graag helpen. Hij houdt zoveel van jullie. Ik bid dat jullie je hele leven van al jullie worstelingen zullen leren, dichtbij Hem zullen blijven en geloof zullen hebben. Zorg dat je een getuigenis krijgt en blijf trouw aan het goede.

Shelley Scofield is op 3 november 1998 overleden, sterk in het geloof.

Lieve, dierbare jonge zusters, we zullen niet allemaal hetzelfde meemaken als Shelley of de anderen waarover ik vanavond verteld heb, maar allemaal moeten we dicht bij de Heer komen op onze reis door het leven.

Wij hebben drie voorstellen waardoor jullie het licht kunnen zien en het kunnen volgen. Ten eerste, en het allerbelangrijkste: bid. Als je met je hemelse Vader praat

en je hart voor Hem uitstort, zul je dicht bij Hem komen. Wees dan stil en luister naar de gevoelens van je hart. Probeer open te staan voor de influisteringen van de Geest. Als je oprecht bidt, zul je voelen hoeveel je hemelse Vader van je houdt. Ten tweede: bestudeer de Schriften. In de Schriften staat wat de Heer ons aanraadt. Je vindt er antwoorden in voor de vragen over je leven. Ze brengen een licht en een geest in ons leven die we op geen andere manier kunnen krijgen.

Ten derde: wees ijverig werkzaam voor een goede zaak. Dat betekent: help je huisgenoten en je vrienden. Wees actief in de kerk en volg het seminarie. Ontwikkel talenten en vaardigheden. Wees een goed voorbeeld. Sta te allen tijde en in alle dingen en plaatsen als getuige voor God. Als je dat doet, zal het licht in je leven helderder worden en dat zal aan je te zien zijn.

Vanuit het kantoor van de jongevrouwenorganisatie zie je de heilige Salt Lake-tempel, en wij zien de bruiden als ze voor de foto's naar buiten komen. Al die schattige tempelbruidjes zien er prachtig uit omdat er een glans ligt over hun gezicht en er een

licht is in hun ogen. Dat licht komt omdat ze begrijpen welke invloed de Heiland op hun leven heeft. Er is iets heel bijzonders aan een jongevrouw die zich heeft voorbereid en waardig is om de heilige verbonden te sluiten en na te komen, en de verordeningen van de tempel te ontvangen.

Zoals wij op een stormachtige winteravond het licht van een vrachtwagen hebben gevolgd, volgden Shelley, Mary Elizabeth en Jane het licht van de Heer, en dat kun jij ook. En als voor jou tijden aanbreken die moed, kracht en geloof vergen, denk dan aan de woorden van de lofzang:

De Heer is mijn Licht; waarom dan gevreesd?

Nabij mij, heel dicht, is Hij door zijn Geest (lofzang 57).

Ik getuig dat de Heer je altijd wil helpen. Zijn voorbeeld en zijn leringen zijn een bestendige, veilige gids. We kunnen Hem vol vertrouwen volgen, want Hij is onze Heiland. Ik houd van Hem. Ik houd van jullie, en ik getuig van zijn liefde voor jullie. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Je celestiale reis

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Er zullen voor jullie allemaal leerzame tijden aanbreken waarin je getuige zult zijn van de liefde van je moeder, de kracht van je vader en de inspiratie van God.

Lieve zusters, wat is het een zegen om vanavond voor jullie te staan en te bedenken dat er, behalve iedereen die hier in de Tabernakel aanwezig is, nog vele duizenden anderen via de satelliet meekijken en -luisteren. Ik bid om de hulp van de Heer.

Henry Wadsworth Longfellow heeft jullie en jullie toekomst in een klassiek gedicht beschreven. Hij schreef:

*Hoe prachtig is de jeugd! Hoe schitterend haar glans,
met haar illusies, idealen, dromen!
Boek vol mogelijkheden, verhaal
zonder einde,
elk meisje een heldin, en elke man
een vriend!'*

Dierbare jongevrouwen, moeders, leerkrachten en jongevrouwenleiders, ik wil jullie deelgenoot maken

van een paar gedachten en ideeën die je door het sterfelijk leven kunnen leiden naar het celestiale koninkrijk van onze hemelse Vader.

Ik heb zorgvuldig vier dingen uitgekozen die daarbij als leidraad kunnen dienen en eeuwige vreugde kunnen geven.

1. *Omhoog kijken;*
2. *Naar binnen kijken;*
3. *Naar buiten treden;* en
4. *Doorgaan*

Laten we eerst *Omhoog kijken* bespreken.

Onze hemelse Vader heeft ons allemaal een verlangen naar Hem meegegeven. In de Schriften staat klier en klaar: 'Zie, dat gij tot God opziet en leeft.'¹ Er is geen probleem te klein voor zijn aandacht of te groot voor Hem om een gelovig gebed te kunnen beantwoorden. Gebed geeft ons absoluut toegang tot geestelijke kracht. Je kunt bidden met een doel voor ogen als je beseft wie je bent en wat je hemelse Vader wil dat je wordt.

Je zult het niet moeilijk vinden Hem in oprecht gebed te benaderen als je denkt aan de woorden van de apostel Paulus: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?''²

Als je je hemelse Vader een plezier wilt doen, eer dan je vader en je moeder, zoals Hij heeft geboden. Zij houden veel van je. Jouw vreugde is hun vreugde, en jouw verdriet is hun verdriet. Zij verlangen voor jou de hemelse leiding waar de Heer in voorziet.

Ik heb een aantal teleurgestelde ouders horen spreken over een dochter of zoon in die 'vreselijke

tienerjaren'. Ik geef er veel meer de voorkeur aan jullie te beschrijven als 'vreselijk goede tieners.'

Het is nooit de bedoeling geweest dat het hele leven bestond uit glimlachjes en geluk. Er zullen voor jullie allemaal leerzame tijden aanbreken waarin je getuige zult zijn van de liefde van je moeder, de kracht van je vader en de inspiratie van God.

Ik heb ouderling Russell M. Nelson toestemming gevraagd om jullie te vertellen over een verdrietige les, verzacht door de kennis van het plan van onze hemelse Vader.

Ouderling en zuster Nelson zijn gezegend met negen dochters, gevolgd door één zoon. Ze zijn een gelukkige en hechte familie. Toen de kinderen jonger waren, kwamen ze op een goede avond bij elkaar en de vader zei: 'Veel echtparen worden op zending geroepen, en als het een roeping als zendingspresident betreft, wordt hun gevraagd hun kinderen mee te nemen naar het zendingsgebied.' Toen stelde de vader de beslissende vraag: 'Zouden jullie, als je moeder en ik zo'n roeping zouden krijgen, bereid zijn om mee te gaan?'

Hij wachtte hun antwoord af. Een dochter zei: 'Pa, ze zouden u niet roepen, want ik ben cheerleader op school!'

Een ouder kind voegde eraan toe: 'Ik zou niet kunnen. Ik studeer aan de universiteit.'

De ene na de andere tiener kwam met een antwoord, totdat kleine Emily, vanuit haar zuivere ziel, antwoordde: 'Pap, als u geroepen werd, zou ik meegaan.'

Eigenlijk zou ieder kind wel bereid zijn om mee te gaan, maar Emily's diepzinnige en toch eenvoudige antwoord was ontroerend.

De jaren vlogen voorbij. De kinderen trouwden. Er kwamen kleinkinderen. Toen werd Emily getroffen door kanker, en na een heldhaftige en moedige strijd werd ze door de Heer bij zich geroepen.

Ouderling Nelson sprak op de begrafenisdienst. Nog nooit heb ik een mooiere of meer doorvoelde toespraak gehoord. Hij sprak over het heilsplan en beschreef Gods beloften met betrekking tot de eeu-

wige familie. Zachtjes zei hij: 'Emily is gewoon een beetje vroeg overgegaan.' Wat een leermoment!

Toen de grote familie achter de kist liep, droeg ouderling Nelson twee van Emily's kleine kinderen in zijn armen. Alle aanwezigen waren getuige van waarheid en leerzame lessen. Wij werden geïnspireerd om *omhoog te kijken*.

Ten tweede: *Naar binnen kijken*.

Laten we ons allemaal afvragen: *Weet ik waar ik heen wil, wat ik wil worden, wat ik wil doen?*

De Heer heeft dergelijke vragen beantwoord: 'Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoek wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.'

De heilige Schriften, de leiding van je ouders, en het onderwijs dat je in het jeugdwerk, de jongevrouwen, de zondagsschool, de avondmaalsdienst en het seminarie ontvangt, zullen je sterken in je voornemen om het beste uit jezelf te halen.

Studeer met een doel voor ogen, zowel in de kerk als op school. Schrijf je doelen op en wat je wilt doen om ze te verwezenlijken. Mik hoog, want je kunt eeuwige zegeningen ontvangen.

Verwacht niet dat je levensweg

zich onbelemmerd voor je ogen ontvouwt als je nog maar aan het begin staat. Je moet erop rekenen dat je op kruispunten belandt en bochten tegenkomt. Maar je kunt niet verwachten dat je op de gewenste bestemming aankomt als je je richting niet kunt bepalen. Je moet beslissingen nemen met een doel in gedachten.

Zoals Lewis Carroll in zijn beroemde boek *Alice's Adventures in Wonderland* schrijft, volgde Alice een pad door een bos in wonderland en belandde bij een splitsing. Besluiteloos vroeg ze aan de kat, die plotseling in een boom verscheen, welk pad ze moest nemen. 'Waar wil je heen?' vroeg de kat.

'Ik weet het niet', zei Alice.

'Dan,' zei de kat, 'maakt het toch niet zoveel uit?'

Wij weten waar we heen willen. Zijn we ook vastbesloten — en hebben we het geloof — om daar te komen?

'Komt (. . .), leert van Mij',⁶ zei de Heer. 'Kom hier, volg Mij', spoorde Hij ons aan. Door in te gaan op zijn vriendelijke uitnodiging, zullen jullie allemaal toe zijn aan ons volgende onderwerp en *naar buiten treden*.

De apostel Paulus heeft jullie de

volgende wijze raad gegeven: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'

Jonge zusters, jullie hebben onbegrensde mogelijkheden om naar buiten te treden en anderen toe zegen te zijn. Denk bijvoorbeeld eens aan jullie voorrecht om naar de heilige tempel te mogen, om daar overledenen te helpen door hun als plaatsvervangster de zegeningen van de doop te bieden.

Op een goede ochtend liep ik naar de tempel en zag een groep jongevrouwen die al vroeg hadden deelgenomen aan het dopen voor overledenen. Hun haar was nat. Ze hadden een stralende glimlach. Hun hart was vol vreugde. Een meisje keerde zich om naar de tempel en gaf uitdrukking aan haar gevoel: 'Dit is de gelukkigste dag van mijn leven', zei ze.

Er zijn andere mogelijkheden om de levenden te helpen. Jij kunt dat en je kunt ze onnoemelijke vreugde brengen. Verpleegtehuizen worden een thuis voor zieken of ouderen die dergelijke zorg behoeven. Zij verlangen terug naar hun jeugd. Zij hunkeren naar het gezelschap van hun familieleden en het comfort van hun eigen huis.

Tijdens een kerkdienst in een verpleegtehuis, toen de aan hun rolstoel gekluisterde bewoners het avondmaal hadden ontvangen, speelde een jongevrouw van jullie leeftijd op haar viool. De oudere zusters waardeerden dat zeer. Zij uitten hun dankbaarheid met opmerkingen als 'Prachtig', 'Geweldig', 'Ik hou van je'. Dat leidde de violiste niet af; integendeel, zij kon daardoor nog veel mooier spelen.

Die dag zei ze tegen mij: 'Ik heb van m'n leven nog niet zo goed gespeeld. Het leek wel of iets me boven mezelf en mijn eigen mogelijkheden uittilde. Ik voelde de inspiratie van de liefde van mijn hemelse Vader.'

Ik bracht haar in herinnering: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van uw God.'

Ze knikte, deed voorzichtig haar viool in de kist en ging, terwijl de vreugdetranen over haar wangen rolden, naar haar plaats.

Laten we eraan denken om *naar buiten te treden*.

En ten slotte: *doorgaan*. Vermijd de neiging de kans om te groeien en te helpen uit te stellen. Uitstel is echt een dief van je tijd. Zie je dagelijkse moeilijkheden onder ogen. Hoe lang is het geleden dat je je moeder aankeek en spontaan zei: 'Mam, ik hou echt van u?' En je vader, die dagelijks voor je zwoegt? Vaders vinden het fijn om diezelfde lieve woorden uit de mond van een kind te horen: 'Ik houd van u.'

Het is te gemakkelijk om het vanzelfsprekend te vinden dat je ouders hebt en je niet te realiseren hoeveel zij voor jou betekenen en jij voor hen betekent. Een voorbeeld daarvan vond plaats in een klas. Een van de vragen na een studie van magneten op de Olympus Junior High luidde: 'Wat begint met een M en raapt alles op?' Meer dan een derde van de studenten antwoordde: 'Moeder'.

Ruim tijdelijke beproevingen of blokkades uit de weg die je vooruitgang belemmeren. Een zegen waarvoor je in aanmerking kunt komen is je patriarchale zegen. Je ouders en je bisschop zullen weten wanneer voor jou de tijd rijp is om die te ontvangen. Een patriarchale zegen bevat hoofdstukken uit jouw levensboek vol mogelijkheden. Hij zal voor je zijn als een vuurtoren op een heuvel, je waarschuwen voor gevaar en je lei-

den naar de rust van veilige havens. Het is een profetische uitspraak van iemand die geroepen en geordend is om je zo'n zegen te geven.

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om namens jullie, jongevrouwen, een gemeede 'dank u' uit te spreken aan het adres van jullie ouders, leerkrachten en leidsters. Zij zijn jullie voorbeeld. Zij weten dat jullie teleurstellingen, dagen van ontmoediging, en frustraties zullen ondervinden. Zij zullen jullie wijzen hoe je die te boven kunt komen en door kunt gaan op de levensweg die opwaarts leidt naar de celestiale heerlijkheid. Onthoud dat je, als je eenmaal iets voortreffelijks hebt ervaren, nooit meer tevreden zult zijn met middelmatigheid.

Een paar jaar geleden werd een lieve jongevrouw, Jami Palmer, destijds 12 jaar, in haar rolstoel door haar ouders mijn kamer binnengereiden. Er was kanker bij haar geconstateerd. Ze moest geopereerd worden. Ze zou veel behandelingen moeten ondergaan en het herstel zou lang duren. Het was een plechtig moment. De vader vroeg mij of ik hem wilde bijstaan terwijl hij zijn ontmoedigde dochter een zegen gaf. Zij had net haar dromen, haar hoop en haar plannen uitgesteld. We huilden allemaal. Ze kreeg een priester-schapszegen.

Ik heb contact gehouden met Jami en haar familie. De jaren zijn voorbij gevlogen. Ze heeft anderen oneindig veel diensten bewezen als aanspreekpunt voor de stichting Make-A-Wish,

die veel doet voor jongeren met een levensbedreigende ziekte. Jami is een mooie jongevrouw geworden. Ze studeert nu aan de Brigham Young University. Ze is gezond. Ze is gelou-terd en haar leven is verlengd. Ze dankt iedereen die haar door die moeilijke jaren hebben heen geholpen, en vooral haar hemelse Vader voor het feit dat ze leeft.

Een keerpunt in Jami's leven vond al vroeg plaats tijdens haar behandeling voor kanker. Ze had samen met de jeugd van haar wijk een trektocht naar de Timpanogogrot georganiseerd. Degenen die dat al gedaan hebben, weten hoe steil de weg is, en hoe eindeloos hij lijkt voordat je de grot bereikt. Verdrietig zei Jami tegen haar vriendinnen: 'Ik kan niet met jullie mee.'

'Waarom niet?' vroegen ze.

Jami antwoordde: 'Ik kan niet lopen'.

Het was even stil, en toen antwoordde iemand: 'Jami, als je niet kunt lopen, zullen we je dragen.' En dat deden ze — heen en terug!

Jongevrouwen, zullen jullie *omhoog kijken, naar binnen kijken, naar buiten treden en doorgaan!* Als jullie dat doen, zal jullie beloning groot en jullie heerlijkheid eeuwig zijn.¹⁰

Ik geef jullie, lieve zusters, mijn getuigenis dat onze hemelse Vader leeft, dat Jezus de Christus is, en dat we geleid worden door een profeet voor onze tijd — door president Gordon B. Hinckley. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Henry Wadsworth Longfellow, 'Morituri Salutamus', *The Complete Works of Longfellow*, Cambridge (Massachusetts): The Riverside Press, 1922, blz. 311.
2. Alma 37:47.
3. 1 Korintiërs 3:16.
4. LV 88:118.
5. Geadapteerd uit *Alice's Adventures in Wonderland* (1929), 76.
6. Zie Matteüs 11:28, 29.
7. Lucas 18:22.
8. 1 Timoteüs 4:12.
9. Zie Mosiah 2:17.
10. Zie LV 76:6.

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de 169ste aprilconferentie van 3-4 april 1999 voor de kinderen

President Gordon B. Hinckley: [Het priesterschap] is het gezag van God op aarde. Het is een goddelijke gift die Hij ons schenkt. Het omvat de macht en het gezag om leiding te geven in de aangelegenheden van de kerk. Het omvat de macht en het gezag om in de naam van de Heer zegens te geven, de zieken handen op te leggen en de machten van de hemel over hen af te roepen. Het is uiterst heilig.

President Thomas S. Monson, Eerste raadgever in het Eerste Presidium: Als u anderen licht wilt geven, zult u zelf moeten schijnen. (...) Moge ons licht op deze paasmorgen, deze zondagse sabbat, zo schijnen dat wij onze hemelse Vader verheerlijken, en zijn Zoon, Jezus Christus, wiens naam de enige naam onder de hemelen is waardoor wij zaligheid kunnen ontvangen.

President James E. Faust, Tweede raadgever in het Eerste Presidium: Gehoorzaamheid geeft gemoedstrust bij het nemen van beslissingen. Als we ons vast hebben voorgenoemen om de geboden na te leven, hoeven we die beslissing niet elke keer te nemen als we geconfronteerd worden met verleiding.

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen: In de Schriften staat: 'Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1; LV 6:28; zie ook Deuteronomium 19:15). Voor de belangrijkste verordeningen van het heil — doop, huwelijk, en andere tempelverordeningen — zijn getuigen vereist (zie LV 127:6; 128:3).

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen: Tot de kinderen zeg ik: Wees nooit onbeleefd tegen je ouders. Je moet ook leren luisteren, vooral naar de raad van je vader en moeder en naar de influisteringen van de Geest.

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: De Heiland, die ons het voorbeeld heeft gegeven, is blij met hen die 'in alle dingen de armen en behoeftigen, de zieken en de lijdenden [gedenken]' (LV 52:40). Hij is blij met hen die naar zijn aanmaning luisteren en 'de zwakken [ondersteunen], [...] de handen op[hef-fen], die slap hangen, en [...] de zwakke knieën [sterken]' (LV 81:5).

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen: Het woord Gods is de leer die door Jezus Christus en zijn profeten wordt verkondigd. Alma wist dat de leer grote macht heeft. De leer kan het gemoed van de mensen verlichten, waardoor zij geestelijke zaken inzien die niet zichtbaar zijn voor het natuurlijke oog. En zij kan het hart ontvankelijk maken voor de gevoelens van Gods liefde en de liefde voor de waarheid.

Ouderling Cree-L. Kofford van de Zeventig: Willen jullie van nu af aan zodra iemand bij je thuis iets onaardigs over iemand anders zegt (...) met luide stem zeggen: 'Als je niet iets aardigs kunt zeggen, zeg dan liever niets'. (...) Iedereen zal dan begrijpen wat je bedoelt.

Ouderling Stephen A. West van de Zeventig: [Tijdens zijn leven] raakte de Heiland hier eens iemand aan,

daar sprak Hij eens een vriendelijk woord, gaf voedsel (zowel letterlijk als geestelijk) aan de hongerigen, raad aan wie het nodig hadden. Hij bad met de angstigen, was vriendelijk voor de uitgestotenen, had de kinderen lief en respecteerde hen, toonde medeleven voor hen die het moeilijk hadden. 'En zo zien wij, dat de Here met kleine middelen grote dingen teweeg kan brengen' (1 Nephi 16:29) 'Verflaunt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33).

Ouderling Robert J. Whetten van de Zeventig: De Heiland wil dat wij (...) net als Hij, anderen onvoorwaardelijker, zuiverder, volmaakter liefhebben.

Sheri L. Dew, tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging: Is het mogelijk om gelukkig te zijn als het leven moeilijk is? (...) Jazeker. Het antwoord is ja, vanwege Jezus Christus, wiens verzoening garandeert dat we de lasten van de sterfelijkheid niet alleen hoeven dragen.

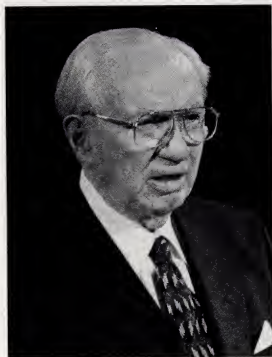
Carol B. Thomas, eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen: Mijn eerste herinnering aan tempels stamt uit de tijd dat ik een klein meisje was. Ik wist dat de tempel een heel mooie plaats moest zijn, want mijn ouders gingen er trouw naar toe en kwamen altijd samen in zo'n goede stemming thuis. Ik begreep het heilige karakter van de tempelkleding doordat mijn moeder er met zoveel liefde en eerbied over sprak. □

Zoek de lammeren, hoed de schapen

President Gordon B. Hinckley

Het is onze taak, niemand uitgezonderd, (. . .) erop toe te zien dat ieder die zich laat dopen, steun krijgt en de wonderbaarlijke warmte van dit evangelie van onze Heer zal voelen.

Mijn geliefde broeders en zusters, Allereerst wil ik u danken voor het feit dat u vandaag bij ons bent, en voor het vele goede werk dat u doet. U geeft uw tijd, energie en middelen om het werk van de Heer te volbrengen. Ik heb er het volste vertrouwen in dat de Heer u liefheeft vanwege uw toewijding en uw bereidheid om alles te doen wat er van u gevraagd wordt.

Het is een prachtige en serieuze taak om tot u te spreken. Er is gespeculeerd dat president Hinckley een of ander nieuw, spannend programma gaat aankondigen. Ik verzeker u dat dit niet het geval is. Mijn broeders van de Twaalf, die zeer

geïnteresseerd zijn in het zendingswerk in de hele wereld, hebben mij gevraagd om u iets te vertellen over mijn ideeën aangaande deze uiterst belangrijke aangelegenheid.

Als we het uiteindelijke totale aantal aanwezigen en kijkers rekenen, dan is dit waarschijnlijk de grootste bijeenkomst die ooit bijeengeroepen is voor het zendingswerk. De Tabernakel is vol. Deze bijeenkomst zal worden bekeken door bijna alle 59 duizend voltijdzendingelingen over de hele wereld. Bovendien hebben duizenden, nee honderdduizenden, kerkfunctionarissen zich bij ons gevoegd, of zij zullen op de hoogte gebracht worden van de inhoud van deze bijeenkomst. Ik waarschuw u vast: dit wordt een nogal lange toespraak. Ik ben een oude man. Ik weet niet hoe lang ik nog te leven heb, daarom wil ik zeggen wat ik te zeggen heb nu ik er nog de kracht voor heb. Ik weet niet wanneer ik nog eens een toespraak kan houden die zo lang is als deze. Ik zal twee keer spreken, met een pauze voor een lofzang. Alles bij elkaar duurt dat ongeveer veertig minuten. Nu u gewaarschuwd bent, willen sommigen onder u er misschien makkelijk voor gaan zitten. Slaap lekker.

Ik sprak laatst met een van de meest enthousiaste bekeerlingen die ik ooit ontmoet heb. We waren voor een grote bijeenkomst in Chicago. Er

waren ongeveer twintigduizend kerkleden bijeengekomen in het grote United Center, waar de Chicago Bulls basketbal spelen. Randy Chiostrri, een nieuw lid van de kerk, reed ons rond. Tijdens die lange ritten door het verkeer in Chicago had hij het de hele tijd over zendingswerk, en preeks hij de kerk als de geweldigste instelling in de wereld. Hij noemde het evangelie en het heilsplan het mooiste dat hij ooit was tegengekomen. Randy maakte kennis met de kerk doordat hij uitging met Nancy. Hij nam haar uit eten. Bij hun eerste afspraakje zei ze dat ze geen alcohol dronk. Ze nam geen wijn. *Wat vreemd*, dacht hij. Ze zei dat het tegen haar geloof was. Roken was dat ook. Haar geloof werd het voornaamste onderwerp van hun gesprekken.

Precies een jaar na hun eerste afspraakje trouwde hij met haar. Maar hij kon haar godsdienst niet aanvaarden. Het duurde bijna acht jaar voor hij zijn twijfels opzij gezet had.

Het ene zendingenkoppelt na het andere onderwees hem. Uiteindelijk werd hij geraakt door de Geest. Afgelopen maart heeft hij zich laten dopen.

Hij bezocht de heuvel Cumorah. Hij bezocht Nauvoo. Hij zei: 'Ik heb zeventien tempels bezocht. Ik heb de buitenkant gezien, niet de binnenkant.' Hij is naar elke tempel geweest die hij bereiken kon. Nu kijkt hij uit naar de tijd dat hij ze van binnen kan zien. Dat eerste tempelbezoek, in Chicago, komt in april. Hij zal zijn begiftiging ontvangen en vervolgens aan zijn geliefde Nancy verzegeld worden.

Na zijn doop werd Randy onmiddellijk aan het werk gezet. Hij werd geordend tot het Aäronisch priesterschap. Toen hij ongeveer negen maanden lid was, werd hij tot ouderling geordend in het Melchizedeks priesterschap. Hij houdt van de kerk. Hij is helemaal vol van zijn liefde voor het evangelie. Het is het belangrijkste deel van zijn leven geworden. Hij kan maar niet ophouden erover te praten. Elke avond en elke ochtend gaat hij op zijn knieën en dankt de Heer voor het wonder dat hij gekregen heeft.

Al luisterend naar Randy heb ik een paar dingen geleerd. Ten eerste wat een enorme macht het voorbeeld van een kerklid heeft. Het was Nancy's standvastige, maar rustige beslissing bij dat eerste afspraakje aangaande de alcohol en de wijn die zijn aandacht trok. De zendingen hebben hem in de loop der jaren bewerkt, maar zij was het die zijn hart ontsloot en liefde voor de Heer opwekte, en die zijn verstand openstelde voor begrip van het heilsplan.

Het tweede dat ik leerde, was dat je nooit moet opgeven zolang er nog het kleinste vonkje belangstelling is. Hij heeft er bijna acht jaar over gedaan om lid te worden van de kerk. Zijn verstand stond er open voor, maar hij bleef zitten met een zekere vrees om zo'n grote stap te nemen. Hij zette de tradities van zijn voorouders opzij en stapte over op iets dat nieuw en vreemd en moeilijk te begrijpen was.

Ten derde: hij werd onmiddellijk na zijn doop aan het werk gezet. Zijn bisschop zorgde ervoor dat hij iets te doen kreeg wat een uitdaging inhield. Kwam hij wel in aanmerking om die taak op zich te nemen? De bisschop dacht niet erg lang na over die vraag. Hij zag een enthousiast nieuw lid en gaf hem een taak waarin hij kon groeien.

De bisschop zorgde ervoor dat hij vrienden kreeg in de kerk. De eerste was vanzelfsprekend zijn vrouw, Nancy, en er waren nog wat bekende mensen die zijn vragen konden beantwoorden en geduldig luisterden als er iets was wat hij niet begreep. Hij werd niet zonder vrienden aan zijn eigen lot overgelaten. Hij had mensen die bereid waren om de tijd te nemen met hem te praten.

Weet hij alles wat er over de kerk te weten valt? Nee, natuurlijk niet. Hij leert voortdurend bij, en daarmee groeit zijn enthousiasme.

Hij is enthousiast over wat hij gevonden heeft. Hij verlangt terug naar de hogere zegens van de tempel. Zijn getuigenis is sterk en zeker geworden in minder dan een jaar lidmaatschap in de kerk. Ik geloof dat hij voor 100% bekeerd is en zijn enthousiasme is aanstekelijk. We

Zendingswerk is het meest succesvol als leden de bron worden van nieuwe onderzoekers.

hebben meer mensen als hij nodig, en we hebben nog meer mensen nodig die met hen gaan werken.

MENSEN IN DE KERK BRENGEN

Vanaf het begin van dit werk was het zendingswerk altijd al een proces in vier stappen:

1. De onderzoeker zoeken.
2. De onderzoeker onderwijzen.
3. De getrouwe bekeerling dopen.
4. Het nieuwe lid begeleiden en sterken.

Afgelopen jaar zijn er in de hele kerk ongeveer 300 duizend bekeerlingen gedoopt. Dat is een bijzonder groot aantal. Dat is het equivalent van 120 nieuwe ringen met elk 2500 leden. Denkt u zich dat eens even in: 120 nieuwe ringen in één jaar! Dat is geweldig. Maar het is niet genoeg. Ik ben niet onrealistisch als ik zeg dat wij, met gezamenlijke inspanning, met erkenning van de plicht die ieder lid van de kerk heeft, en oprecht tot de Heer biddend om hulp, dit aantal kunnen verduubbelen. De eerste grote taak is geïnteresseerde onderzoekers te zoeken. Zo velen van ons denken dat zendingswerk alleen maar bestaat uit langs de deuren gaan. Maar iedereen die dit werk kent, weet dat er een betere manier is. En dat is door middel van de leden van de kerk. Als een lid een onderzoeker introduceert, dan is er

onmiddellijk een hulpsysteem. Het lid getuigt van de waarheid van dit werk. Hij wil graag dat zijn vriend, de onderzoeker, gelukkig wordt. Hij raakt enthousiast als zijn vriend het evangelie beter leert kennen.

De voltijdzendingen doen misschien wel het eigenlijke onderwijs, maar het lid steunt dat zo mogelijk door aan te bieden om de lessen bij hem thuis te laten plaatsvinden. Hij geeft oprecht getuigenis van de goddelijke aard van dit werk. Hij is er om vragen te beantwoorden als de zendingen er niet zijn. Hij is een vriend voor de bekeerling die een grote, en vaak moeilijke, verandering doormaakt.

Het evangelie is niet iets om ons voor te schamen. Het is iets waar we trots op kunnen zijn. 'Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here (. . .)' schreef Paulus aan Timoteüs (2 Timoteüs 1:8). Overal zijn gelegenheden om over het evangelie te vertellen.

Dr. William Ghormley was werkzaam als president van de ring in Corpus Christi, in Texas. Hij kocht zijn benzine bij een bepaald tankstation. Elke keer dat hij zijn tank vulgootte, liet hij wat kerklectuur achter bij de eigenaar van het tankstation. Soms een brochure, of een kerktijdschrift, of de *Church News*, maar hij ging nooit weg zonder iets

achter te laten. De man die het tankstation dreef, werd door de macht van de Geest bekeerd tot hij de lectruur las. Toen ik laatst navraag deed, was hij werkzaam als bisschop.

Het proces waardoor mensen in de kerk gebracht worden, is niet een taak van alleen de zendelingen. Zij hebben het meeste succes als leden de bron worden van nieuwe onderzoekers.

Ik zou willen voorstellen dat elke bisschop in de kerk zijn mensen het motto geeft: 'Laten we allemaal werken aan de groei van de wijk.' Ik weet niet zeker of dat in het Engels grammaticaal juist is, maar het denkbeeld is goed.

Laat er in het hart van elk lid een besef groeien van zijn eigen potentieel om anderen tot kennis van de waarheid te brengen. Laat hem daaraan werken. Laat hem er oprecht over bidden. Laat elk lid bidden, net als Alma vanouds:

'O Here, wilt Gij ons doen slagen om [andere mensen] tot U in Christus te brengen.

'Zie, o Here, hun zielen zijn kostbaar, en velen hunner zijn onze broeders; o, Here, geef ons daarom kracht en wijsheid, dat wij dezen, onze broeders, wederom tot U mogen brengen' (Alma 31:34-35).

Mijn hart gaat uit naar de zendelingen. U kunt het gewoon niet alleen doen en het goed doen. U hebt de hulp van andere mensen nodig. Die macht om te helpen, schuilt in ieder van ons. Maar u moet alles doen wat u kunt. U moet zich er ijverig voor inzetten. Als u niet bezig bent verwijzingen van leden na te lopen, moet u zelf contacten opdoen door langs de deuren te gaan en andere, soortgelijke methoden te gebruiken.

Onlangs sprak ik tijdens de begrafenisdienst van een dierbare vriend. Enkele jaren geleden was hij werkzaam als zendingspresident. Hij voelde zich daar totaal niet capabel voor toen hij arriveerde in het zendingsveld. Hij was gestuurd als opvolger van een erg goede man, een bekwaam man, een uitstekend leider, en een zeer goede president.

Toen deze nieuwe president het zendingsgebied overnam en zijn

eerste vergaderingen met de zendelingen hield, zei hij tegen hen: 'Ik ben als jongeman niet op zending geweest, dus weet ik niet precies waar jullie doorheen gaan. Maar doe je best, geef je uiterste inzet. Bid, werk hard en laat de oogst aan de Heer over.'

Met die geest en die liefde, kreeg iedereen in het zendingsgebied een heel nieuwe houding. De leden gingen de zendelingen steunen. Binnen een jaar was het aantal bekeerlingen verduubbeld.

En nu deze woorden van Moroni, zowel aan de zendelingen als aan de bekeerlingen: 'Ziet toe, dat gij niet onwaardig wordt gedoopt; ziet toe, dat gij niet onwaardig van het avondmaal van Christus gebruikt, doch ziet toe, dat gij alle dingen in waardigheid doet, en doet ze in de naam van Jezus Christus, de Zoon van de levende God; en indien gij dit doet, en tot het einde volhardt, zult gij geenszins worden uitgeworpen' (Mormon 9:29).

Over dat waardig zijn om tot de kerk toe te treden, heeft president Joseph F. Smith eens geschreven: 'De mensen moeten onderricht krijgen voordat ze een geschikte kandidaat voor de doop zijn. Maar wat moet hun geleerd worden? Nou, geloof in

God, in Jezus Christus en in de Heilige Geest, geloof in de doeltreffendheid van het gebed, en in de verordeningen en beginselen van het evangelie dat Jezus ons geleerd heeft; geloof in de herstelling van dit evangelie en de verlening van al haar machten aan de profeet Joseph Smith; geloof in de kerk die door middel van hem is hersteld; geloof in de priesterschap, als gezagdragende dienstknachten van de levende God; geloof in de openbaringen van deze tijd; geloof in de verrichting van de werken die van een heilige der laatste dagen vereist worden; geloof in het beginsel van de tiende; en in alle andere vereisten, zowel materieel als geestelijk, die in de wet van God genoemd worden; en, ten slotte, het geloof om een leven te leiden dat rechtschapen is voor de Heer' (Joseph F. Smith, 'Baptism', *Improvement Era*, januari 1911, blz. 267-268).

ALS LID VERANTWOORDELIJKHEID OP U NEMEN

Broeders en zusters, nu kunnen we de zendelingen laten proberen het alleen te doen, of we kunnen ze helpen. Als ze het alleen doen, blijven ze dag in dag uit langs de deuren gaan en zal de oogst mager zijn.

Hoewel voltijdzendelingen het eigenlijke onderwijs verzorgen, kunnen leden dat onderwijs kracht bijzetten door oprecht hun getuigenis te geven van het werk van de Heer.

Of wij, de leden, kunnen ze helpen bij het zoeken en onderwijzen van onderzoekers.

Wiens taak is het? Ik begin met de ringpresident en zijn raden. Een ringzending met een zendingspresident heeft elke ring. Het is hun taak om onder de algemene leiding van de ringpresident voortdurend bezig te zijn met het zoeken en aanmoedigen van onderzoekers. Elk lid van de kerk behoort te helpen zoeken.

Laat er in elke ring een besef ontwikkeld worden van de kansen om mensen te zoeken die naar de evangelieboodschap willen luisteren. Bij dat proces hoeven wij niet agressief te zijn. We hoeven niet arrogant te zijn. De doeltreffendste brochure die we ooit bij ons kunnen dragen, is onze goede levenswijze en voorbeeld. En als we aan dit werk meedoen, zal onze levenswijze zelfs beter worden, want we letten er dan op dat we niets doen of zeggen dat de vooruitgang zou kunnen hinderen van hen die wij naar de waarheid proberen te leiden.

Ik vraag elke ring- en districts-president om de volle verantwoording op zich te nemen voor het zoeken en begeleiden van onderzoekers in zijn ring. Ik vraag elke bisschop en gemeentepresident om diezelfde verantwoording voor zijn eigen wijk of gemeente te aanvaarden. U, broeders, hebt een heilige plicht voor de Heer met betrekking tot dit werk. U geeft het voorbeeld van wat anderen kunnen doen onder uw leiding. Wij hebben het volste vertrouwen in uw vermogen en bereidheid om dat te doen.

Er moet op alle niveaus in de kerk een toename van enthousiasme komen. Laat dit onderwerp af en toe in de avondmaalsdienst behandelen. Laat het bespreken in de wekelijkse vergaderingen van de priesterschap en de ZHV. Laat de jongemannen en de jongevrouwen manieren bespreken om te helpen bij deze belangrijke onderneming. Laat zelfs de jeugdwerkkinderen manieren bedenken om te helpen. Veel ouders zijn bij de kerk gekomen door een kind dat was uitgenodigd voor het jeugdwerk. Ik heb een kleindochter die een vriendinnetje heeft dat geen lid

is. Zij neemt haar mee naar de kerk. De moeder van het meisje zei laatst tegen haar, zonder het kwaad te bedoelen: 'Jij zegt je dankgebedjes net als de mormonen.'

Op de agenda van de vergaderingen van de ring- en de wijkraad moet de status staan van de onderzoekers die door leden zijn aangebracht en van iedere bekeerling die onlangs bij de kerk gekomen is.

Als dat gebeurt, dan hebben de zendingen het druk. Dan zijn ze gelukkig. Dan zijn ze productief. In de openbaring staat:

'(. . .) gij moet in de macht van mijn Geest uitgaan om in mijn naam twee aan twee mijn evangelie te verkondigen, en uw stem als met het geluid van een bazuin te verheffen, en mijn woord gelijk engelen Gods te verkondigen.

'En gij moet uitgaan, en in water dopen, zeggende: Bekeert u. (. . .) want het koninkrijk der hemelen is nabij' (LV 42:6-7).

Verder heeft de Heer gezegd: 'En een ieder, die zal uitgaan en dit evangelie des koninkrijks prediken, en niet faalt in alles getrouw te blijven, zal niet vermoed van geest worden (. . .) evenmin vermoed in lichaam, ledemaat noch gewricht, en geen haar van zijn hoofd zal onbemerkt op de grond vallen. En zij zullen niet hongertig, noch dorstig gaan' (LV 84:80).

En Hij vervolgt: 'En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden' (LV 84:88).

Het is voor zendingen volkomen gepast de leden om introducés te vragen. Wij weten dat zendingen die de leden om introducés vragen, ze ook eerder krijgen.

Het aantal introducés dat door leden wordt aangebracht, is in veel gebieden gedaald doordat de kwestie geen aandacht krijgt. Een voorbeeld: In de Verenigde Staten en Canada was in 1987, 42 procent van de onderzoekers geïntroduceerd door leden. Maar in 1997 was dat

percentage gezakt naar 20 procent. Wereldwijd is er sprake van een soortgelijke tendens.

Broeders en zusters, deze neergaande lijn moet omgedraaid worden. Wij moeten deze belangrijke kwestie haar juiste prioriteit geven. De Heer zal hen zegenen die meedoen aan dit uiterst belangrijke werk.

'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijns Vaders!

'En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!' (LV 18:15-16.)

Joseph Smith heeft gezegd: 'Na alles wat er is gezegd, is het onze grootste en belangrijkste taak om het evangelie te verkondigen.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, blz. 113).

En verder: 'Laat de heiligen eraan denken dat grootse gevolgen aangaan van hun individuele inspanning, en dat zij geroepen zijn samen met ons en de Heilige Geest te werken om het grote werk van de laatste dagen te volbrengen.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, blz. 178.)

Elke president van de kerk na Joseph Smith heeft uitspraken gedaan over deze belangrijke kwestie.

Ons werk is groot, onze taak om te helpen bij het zoeken naar mensen om te onderwijzen, is enorm. De Heer heeft ons het bevel gegeven om het evangelie aan ieder schepsel te verkondigen. Daar is de uiterste inzet voor nodig van elke voltijd- en ringzending. Daar is de uiterste inzet voor nodig van elke bisschop, elke raadgever van de bisschop, elk lid van de wijkraad. Het vereist de uiterste aandacht van elke ringpresident en zijn raad, met name de coördinatieraad leden-zendingen.

God zegene u, mijn geliefde broeders en zusters, in het uitvoeren van de enorme opdracht die wij hebben gekregen. Wij kunnen die niet vermijden. Wij kunnen er niet aan ontkomen. Wij moeten die onder ogen zien. De gelegenheden zijn talrijk. Wij

zijn ertegen opgewassen, en de Heer zal ons zegenen als we het proberen.

NIEUWE LEDEN STERKEN

Als een bekeerling zich heeft laten dopen, staan wij voor de taak hem te begeleiden en zijn getuigenis van de waarheid van dit werk te versterken. We kunnen hem niet door de voordeur binnenlaten en door de achterdeur weer laten verdwijnen. Lid worden van de kerk is een zeer ernstige zaak. Elke bekeerling neemt de naam van Christus op zich, wat een belofte inhoudt om zijn geboden na te leven. Maar lid worden van de kerk kan een hachelijke onderneming zijn. Als de bekeerling geen warme en sterke handen worden toegestoken, als hij geen liefde en zorg ondervindt, zal hij gaan twifelen of hij de goede stap gedaan heeft. Als hij geen vriendschap en hartelijkheid ondervindt en niet goed begeleid wordt, kan hij wegvallen.

Zendingswerk heeft totaal geen zin als we het resultaat ervan niet in stand houden. Die twee moeten onafscheidelijk zijn. Die bekeerlingen zijn heel waardevol. Elke bekeerling is een zoon of dochter van God. Elke bekeerling brengt een grote en ernstige verantwoordelijkheid met zich mee. Het is onze absolute plicht te zorgen voor degenen die bij ons zijn gaan horen. Om met de Heiland te spreken: wat baat het een zending de hele wereld te dopen, als de dopelingen niet in de kerk blijven? (Zie Marcus 8:36.)

Laatst ontving ik een erg interessante brief. Hij was geschreven door een vrouw die een jaar geleden lid is geworden. Zij schrijft:

'Mijn weg naar het lidmaatschap van de kerk was uniek en erg moeilijk. Dit afgelopen jaar was het moeilijkste van mijn hele leven. Het is ook het meest lonende geweest. Voor mij, als nieuw lid, is elke dag nog steeds moeilijk.'

Ze zegt verder dat ze als bekeerling geen steun heeft gevoeld van de leiders in haar wijk. Het leek of haar bisschop geen interesse voor haar had. Ze voelde zich afgewezen en wendde zich weer tot haar zendingspresident, die haar heeft geholpen.

Ze schrijft: 'De kerkleden hebben er geen idee van hoe het is om een nieuw kerklid te zijn. Daarom is het bijna onmogelijk voor hen om te weten hoe ze ons moeten steunen.'

Ik daag u uit, broeders en zusters, om, als u niet weet hoe het is, te trachten u voor te stellen hoe het is. Het kan verschrikkelijk eenzaam zijn. Het kan teleurstellend zijn. Het kan beangstigend zijn. Wij, leden van de kerk, verschillen in veel sterkere mate van de wereld dan we geneigd zijn te denken. Deze vrouw gaat verder: 'Wanneer wij, onderzoekers, lid worden van de kerk, ontdekken we tot onze verbazing dat we een volledig vreemde wereld binnengegaan zijn, een wereld met zijn eigen tradities, cultuur en taal. We ontdekken dat er niemand of niets is wie of waar we om leiding kunnen vragen op onze tocht in die nieuwe wereld. Eerst is het spannend, zijn onze vergissingen zelfs grappig, dan wordt het frustrerend, en op den duur verandert de frustratie in boosheid. En in die fase van frustratie en boosheid vertrekken we. We gaan terug naar de wereld waar we vandaan kwamen, waar we wisten wie we waren, waar we onze rol kenden, waar we iets zinvol deden en waar we de taal kenden.'

Ik heb het al eerder gezegd, en ik herhaal dat elke bekeerling drie dingen nodig heeft:

1. Een vriend in de kerk tot wie hij zich steeds kan wenden, die naast hem loopt, die zijn vragen beantwoordt, die zijn problemen begrijpt.

2. Een taak. Actief zijn is het kenmerkende van deze kerk. Het is het proces waardoor we groeien. Geloof en liefde voor de Heer zijn als de spieren van mijn arm. Als ik ze gebruik, worden ze sterker. Als ik ze in een mitella doe, worden ze slapper. Elke bekeerling verdient een taak. De bisschop kan denken dat die taak te zwaar is. Geef hem een kans. Denk aan het risico dat de Heer nam toen Hij u riep.

Natuurlijk zal de bekeerling niet alles weten. Hij zal waarschijnlijk een paar fouten maken. Wat dan nog? We maken allemaal fouten. Belangrijk is de groei die voortvloeit uit actief bezig zijn.

Als onderdeel van dat proces waarin hij een taak krijgt, is het gepast en heel belangrijk dat de bekeerling, als hij een man is, geordend wordt tot het Aäronisch priesterschap. Vervolgens kan hij binnen enkele maanden geordend worden tot het Melchizedeks priesterschap. Hij heeft dan de broederschap van het ouderlingenquorum. Hij zal deel gaan uitmaken van een grote groep priesterschapsdragers over de hele wereld, integere en gelovige mannen die de Heer liefhebben en ernaar

De doop is een blijde gebeurtenis voor bekeerlingen, maar zij hebben wel onze liefde en begeleiding nodig.

streven zijn werk voort te stuwen.

3. Ten derde moet elke bekeerling gevoerd worden met het goede woord van God. (Moroni 6:4). Het is absoluut noodzakelijk dat hij of zij wordt opgenomen in een priesterschapsquorum of de zustershulpvereniging, de jongenvrouw, de jongemannen, de zondagsschool of het jeugdwerk. Hij of zij moet worden aangemoedigd naar de avondmaalsdienst te gaan om van het avondmaal te nemen, om de doopverbonden te hernieuwen.

Niet zo lang geleden luisterde ik naar een man en een vrouw die in mijn wijk een toespraak hielden. Deze man had veel functies in de kerk gehad, onder andere die van bisschop. Hun meest recente taak was de begeleiding van een alleenstaande moeder en haar kinderen. Hij vertelde dat het de heerlijkste ervaring was van alles wat hij in de kerk gedaan had.

Die jonge vrouw zat vol vragen. Ze zat vol angst en bezorgdheid. Ze wilde geen fouten maken, niets zeggen wat ongepast was en haar in verlegenheid zou brengen of anderen aan het lachen zou maken. Geduldig brachten die man en zijn vrouw het gezin naar de kerk, zaten naast ze, zetten als het ware een scherm om ze heen ter bescherming tegen alles wat hen in verlegenheid kon brengen. Eén avond per week waren ze bij hen thuis om ze het evangelie te leren en hun vele vragen te beantwoorden.

Zij gaven dat gezinnetje leiding zoals een herder zijn schapen leidt. Uiteindelijk moest het gezin door omstandigheden verhuizen naar een andere stad. 'Maar,' zei hij, 'we corresponderen nog steeds met die vrouw. We waarderen haar zeer. Ze staat nu stevig in de kerk, en we maken ons over haar geen zorgen. Het is zo'n vreugde geweest met haar te werken.'

Ik ben ervan overtuigd dat we maar heel, heel weinig nieuwe leden zullen verliezen als we beter voor ze zorgen. Ze zijn misschien nog niet grondig bekeerd. Hoe kan dat ook, na slechts zes lessen? Ze hebben misschien niet alle wenselijke kwaliteiten. Maar ze zijn wel bewust gemaakt van een nieuwe visie op waarden en mogelijkheden. Er is hun geleerd dat

ze zoons en dochters van God zijn. Ze hebben zich laten dopen in de naam van de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest. Ze zijn bevestigd als lid van de kerk en hebben de gave van de Heilige Geest ontvangen.

Kort geleden was ik in Canada, waar ik onder andere de stad Regina bezocht. Onze gastheer daar was president D. Lawrence Penner, president van de ring Saskatoon, in Saskatchewan. Hij is een geweldige man, een uitstekend leider. Toen hij twintig was, heeft hij zich laten dopen. Dat was een enorme stap voor hem. Zijn naam was door leden aan de zendelingen gegeven. Die zijn hem onmiddellijk gaan bezoeken. Zij spraken met hem. Zij gaven hem les. Hij heeft zich door hen laten dopen. Zij moedigen hem aan, net als zijn plaatselijke leiders. Hij werd geordend tot het priesterschap. Hij kreeg het een en ander te doen. Een jaar later werd hij op zending geroepen naar Japan. Toen hij terugkeerde, was hij door die ervaring des te sterker geworden. Met de stimulans van veel mensen die hem in de loop van de tijd geholpen hebben, is hij nu presiderend hogepriester van die geweldige ring van Zion. Hij is echtgenoot en de vader van goede kinderen, die allemaal actief zijn. Hij is een voorbeeld van het soort mannen dat als bekeerling in de kerk zou moeten komen, en zou moeten blijven om leider te worden.

DOORGAAN MET BEGELEIDEN

Zendelingen, ook u hebt de taak om uw bekeerlingen aan de kerk te binden. U kunt hen misschien niet blijven bezoeken. Maar u kunt hen af en toe schrijven en aanmoedigen. Ik hoop dat u allemaal in uw Schriften iedereen noteert die zich door u heeft laten dopen, en ook hun adres. U handschrift is misschien vreselijk, maar als u ze af en toe een briefje stuurt, zal hun dat vertrouwen en troost schenken en een vreugdevolle herinnering voor ze zijn. Vergeet ze niet als u naar huis gaat. Leef altijd dusdanig dat u hun vertrouwen waardig bent. Schrijf ze af en toe en vertel dat u van ze houdt.

Nogmaals zeg ik tegen de zende-

lingen dat het niets uithaalt iemand te dopen en kort daarna uit de kerk te laten verdwijnen. Wat hebt u dan bereikt? U hebt misschien lang en hard gewerkt, u hebt misschien gevast en gebeden toen u die persoon onderwees in het evangelie. Maar als hij niet actief blijft in de kerk, is al uw werk vergeefs. Het hele proces stelt niets voor. *Elke onderzoeker die de doop waardig is, wordt een bekeerling die het woord is behouden te worden.*

Ouderling Bruce Porter van de Zeventig vertelde het volgende. 'Bijna vijfentwintig jaar geleden kwam ik tijdens mijn zending in Duitsland aan in de stad Wuppertal als de nieuwe zoneleider, kort nadat de zendelingen vóór mij fenomenaal succes hadden gehad en een aantal gezinnen en afzonderlijke personen zich door hen had laten dopen. Die dopelingen vormden een aanzienlijke aanvulling van die gemeente, die bijna honderd leden had. Wij besloten om een groot gedeelte van ons zendingswerk te wijden aan het integreren en begeleiden van die nieuwe leden, zodat zij de rest van hun leven actieve gemeenteleden zouden blijven. We gaven ze alle lessen voor nieuwe leden, en onze eigen aanvullende lessen; we lieten ze opnemen in een jaar durende cursus Evangeliebeginselen, gegeven door de zendelingen; we werkten samen met de leiders van de gemeente om te zorgen dat ze een roeping kregen en thuis raakten in de gemeente door gezellige avonden te bezoeken en om te gaan met de leden; we zorgden dat ze elkaar ontmoetten en dat ze helpen met onderwijs aan andere onderzoekers, zodat ze onderlinge banden kweekten waardoor ze in de toekomst als groep actief zouden blijven. Kortom, tot meer dan een half jaar na hun doop deden we wat we konden om te zorgen dat ze een sterk getuigenis hadden en geïntegreerd raakten in de kerk.

'Nu, vijfentwintig jaar later, zijn al die gezinnen en afzonderlijke personen nog steeds actief en getrouw. Veel van hun kinderen zijn op zending geweest en in de tempel getrouwd. We hebben nu een tweede en zelfs een derde generatie actieve leden in

Zonder een warm welkom, zonder bliken van liefde en zorg, zonder een hartelijke handdruk kunnen bekeerlingen wegvallen.

de kerk. Het enige paar dat inactief werd, had een dochter die actief bleef en die sindsdien in de tempel getrouwd is. Hoewel dit maar één geval is, ben ik er sindsdien van overtuigd geraakt dat de tijd die zendelingen besteden aan samenwerking met de leden om nieuwe leden in de kerk te integreren, op langere termijn meer dan de moeite waard is.' (Persoonlijke brief aan ouderling Richard G. Scott.)

HET BELANG VAN RADEN

De zendelingen hoeven hun zendingswerk niet te verwaarlozen om betrokken te kunnen zijn bij de begeleiding van de leden. Het kan hand in hand gaan. U hebt de heiligen om u te helpen, allemaal. U hebt de bisschop en de wijkraad. U hebt de ringpresident en de ringraad. En in het bijzonder hebt u de coördinatieraad leden-zendelingen, die periodiek bijeenkomt om aandacht aan elk nieuw lid te besteden. Uw eigen voltijdzendingpresident bezoekt die raad geregeld.

Onder leiding van deze raad worden er nog zes lessen gegeven om de nieuwe leden diep te doen wortelen in hun geloof.

En tegen u bisschoppen zeg ik: de bespreking van de status van de bekeerlingen in de wijkraad zou wel eens het belangrijkste op de agenda kunnen zijn. U wordt niet beperkt

door strenge regels. U heeft onbeperkte vrijheid. U heeft recht op antwoord op uw gebeden, op inspiratie en openbaring van de Heer bij deze zaak. Het verontrust mij als ik hoor dat er bisschoppen zijn die zich onverschillig opstellen jegens nieuwe leden. Ze zullen in het begin wellicht niet erg aantrekkelijk overkomen. Maar als ze goed worden behandeld, zal het evangelie hen verfijnen. Hun wijze van kleden, hun houding, hun manieren zullen verbeteren. We hebben allen wonderen zien gebeuren. Hoeveel kansen liggen er voor ons, hoe omvangrijk de opgave.

Mijn geliefde broeders en zusters, het is onze taak, de taak van ieder, van het ringpresidium, van de hoge raad, van de bisschop, van het zondagsschoolpresidium, van het jeugdwerkpresidium, van het jongemannenpresidium, van het jongevrouwenpresidium, van het ZHV-presidium en van de functionarissen in de priesterschapsquorums om erop toe te zien dat ieder die zich laat dopen, steun krijgt en de wonderbaarlijke warmte van dit evangelie van onze Heer zal voelen. Gelukkig kan ik zeggen dat er schot in de zaak zit, maar er is nog zoveel dat gedaan moet worden.

Hoe glorieus is dit werk. Het is gevuld met wonderen. We zouden het de hele avond kunnen hebben over

de wonderen die we zien gebeuren.

Broeders en zusters, u allen in de wijken en ringen, in de districten en gemeenten, ik verzoek u uit te groeien tot een enorm leger met enthousiasme voor dit werk en het grote verlangen de zendelingen te assisteren bij de ontzagwekkende taak die zij hebben om het evangelie naar alle naties, geslachten, talen en volken te brengen. '(...) het veld is alreeds wit om te oogsten' (LV 4:4). Dat heeft de Heer voortdurend verklaard. Zullen we Hem op zijn woord geloven?

Vóór de kerk werd gesticht, werd er zendingswerk gedaan. Sinds die tijd is er altijd zendingswerk gedaan, ondanks de moeilijkheden waarmee wij als volk van tijd tot tijd te maken hebben gehad. Laten wij ons voornemen, ieder voor zich, in actie te komen en deze nieuwe kans aan te grijpen, dit nieuwe besef van verantwoordelijkheid, deze nieuwe plicht op ons te nemen, om onze hemelse vader bij te staan in zijn glorieuze werk van het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn zoons en dochters op aarde.

Dit is Gods heilige werk. Dit is zijn kerk en koninkrijk. Het visioen dat Joseph heeft gekregen in het heilige bos heeft echt plaatsgevonden. We zijn een nieuwe tempel vlakbij deze heilige plek aan het bouwen om die heilige gebeurtenis meer kracht bij te zetten. Toen ik daar onlangs in de sneeuw stond om vast te stellen waar die tempel moest staan, werd ik gezegend met meer begrip over het belang van wat zich daar in het heilige bos heeft afgespeeld. Het Boek van Mormon is waar. Het is een getuigenis van de Heer Jezus Christus. Zijn priesterschap is hersteld en is onder ons. De sleutels van dat priesterschap, die door hemelse boodschappers zijn overgedragen, worden gebruikt tot onze eeuwige zegen. Dat is ons getuigenis — van u en van mij — een getuigenis waarin we anderen moeten laten delen. Ik geef u mijn getuigenis en laat ieder van u mijn zegen en mijn liefde in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kerknieuws

Nauvoo-tempel wordt herbouwd

De Nauvoo-tempel, de tweede tempel van de kerk, werd in 1846 ingewijd. Hij stond eens op de oostelijke oever van de Mississippi in Illinois, maar werd in 1848 door een brand verwoest nadat de toenmalige leden van de kerk uit hun stad verdreven waren. Later verwoestte een tornado nog de ruïne, en de enorme kalksteenblokken werden gestolen. Slechts enkele ornamentstenen zijn bewaard gebleven.

Aan het slot van de algemene aprilconferentie van 1999 deed president Gordon B. Hinckley de volgende verrassende aankondiging: ' [Wij zijn] van plan [...] de Nauvoo-tempel te herbouwen. Een lid van de kerk heeft een behoorlijke som geld aan de kerk geschonken om dat mogelijk te maken. Wij zijn hem dankbaar. Het zal nog wel even duren voordat de bouw aanvangt, maar de architecten zijn aan het werk gegaan. Deze tempel zal vaker niet dan wel in bedrijf zijn; hij zal enigszins afgelegen liggen. We verwachten evenwel dat hij in de zomer goed bezocht zal worden. En het nieuwe gebouw is ook een monument ter gedachtenis van de mensen die de eerste Nauvoo-tempel bouwden aan de oever van de Mississippi.'

Momenteel kunnen toeristen op het tempelterrein van de kerk, dat omgeven is door een gietijzeren hek

en dat bijgehouden wordt door tuinlieden van de kerk, de opgegraven restanten van het tempelfundament en de kelder bezichtigen. Afgelopen jaar kocht de kerk ongeveer drie hectare grond ten westen van het tempelterrein, waar jarenlang een katholiek klooster en seminarie gestaan had. De kerk heeft in het historische Nauvoo een aantal pioniersgebouwen herbouwd en heeft er een groot bezoekerscentrum in bedrijf.

De Nauvoo-tempel, die slechts acht weken in vol bedrijf was, had zeventien kamers, een tot twee meter dikke lichtgrijze kalkstenen muren en één vijftig meter hoge toren. De klok van de tempel is destijds per kar naar de Salt Lake Valley gebracht en bevindt zich nu op Temple Square. □

Ouderling Adhemar Damiani

VAN DE ZEVENTIG

Na vele jaren in leidinggevende posities in de kerk werkzaam te zijn geweest, is ouderling Adhemar Damiani, die pas geroepen is als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, gewend om raad te krijgen van algemene autoriteiten. Hij moet echt omschakelen als hij bedenkt dat hij voortaan zelf als algemeen autoriteit raad zal geven.

'Alleen door de hulp van de Heer

ben ik zover gekomen,' zegt hij, 'en alleen met de hulp van de Heer kan ik dit werk verrichten.'

Ten tijde van zijn roeping was hij als een van de gebiedszeventig werkzaam in het presidium van het gebied Brazilië-Zuid. Voor die tijd is hij onder meer werkzaam geweest als zendingspresident, raadgever in het presidium van het opleidingsinstituut voor zendelingen in São Paulo, regionaal beheerder van de welzijnszorg, raadgever in een ringpresidium, hogeraadslid en bisschop.

Hij is op 18 december 1939 geboren in Brazilië, heeft zich in mei 1961 laten dopen nadat de vrouw die later zijn echtgenote zou worden, Walkyria Bronze, hem had laten kennismaken met het evangelie. In maart 1963 zijn ze getrouwd en ze hebben nu twee kinderen en vijf kleinkinderen.

De 'volledige steun' van zijn vrouw, zowel in geestelijk als emotioneel opzicht, en haar vele andere sterke punten hebben het mede mogelijk gemaakt dat hij in al zijn roepingen werkzaam was, zegt ouderling Damiani.

Hij heeft een zakencarrière achter de rug. Hij is nu met pensioen, maar was mede-eigenaar van SEDA Tecnologia, een bedrijf dat gespecialiseerd is in maatsoftware voor zakelijke toepassingen. Hij hoopt dat de jaren van bestuurlijke en leidinggevende ervaring die hij in zijn werk heeft opgedaan, hem van nut zullen zijn bij het trainen van leiders voor de snelgroeie kerk in Brazilië.

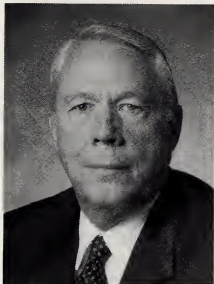
Maar belangrijker nog, zegt ouderling Damiani, is zijn grotere plicht te getuigen van Jezus Christus.

Zijn getuigenis is gebouwd op waarheden die hij aanvankelijk geleerd heeft door middel van het getuigenis van de Heiland in het Boek van Mormon, en het is gegroeid door in de kerk te werken, vooral als zendingspresident (zendingsgebied Curitiba [Brazilië] van 1995-1998), toen hij zag dat het evangelie het leven veranderde van de zendelingen en de mensen die zij onderwezen.

Hij geeft graag zijn getuigenis. 'Ik heb geen enkele twijfel dat Joseph Smith profheet was en dat Gordon B. Hinckley nu profheet is.' □

Ouderling Stephen B. Oveson

VAN DE ZEVENTIG

Bij zijn er om Zion te vestigen', zegt ouderling Stephen B. Oveson, die pas geroepen is als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Ten tijde van zijn roeping was hij president van het zendingsgebied Buenos Aires-Zuid. 'Elk lid van de kerk moet eraan werken om dit tot stand te brengen, en ik ben van plan om mijn best te doen voor de opbouw van het koninkrijk.'

Stephen, die op 9 juli 1936 is geboren in het gezin van Merrill en Mal Berg Oveson, is de derde van vier kinderen. Hij groeide op in Oregon, ging naar de Brigham Young University en vervulde vervolgens van 1956 tot en met 1959 een zending in het zendingsgebied Mexico-Noord. Toen hij terugkeerde naar de BYU om zijn studie financiën en bankwezen te vervolgen, maakte hij kennis met Dixie Randall uit Tempe (Arizona). Op 7 september 1960 trouwden zij in de Arizona-tempel. Toen hij in 1961 afstudeerde aan de BYU, verhuisde het echtpaar naar Tempe.

Broeder Oveson besteedde de eerste tien jaar van zijn carrière aan het bankwezen. In 1970 trad hij in dienst van de oprichter van Granada Royale Hometels — de eerste hotelketen in de V.S. die uitsluitend suites verhuurde. Die keten werd uiteindelijk Embassy Suites. In 1985 richtte broeder Oveson zijn eigen hotelontwikkelings- en managementbedrijf op, Suite Thinking, Inc.

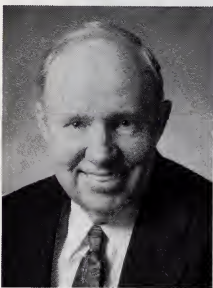
De Ovesons, die nu in San Juan Capistrano (Californië) wonen, hebben zes kinderen (uitsluitend zonen) en vijftien kleinkinderen. Aangezien ze een gezin met uitsluitend jongens waren, hebben de Ovesons altijd veel aan sport en buitenactiviteiten gedaan. Onder hun lievelingsherinneringen van de afgelopen 25 jaar bevinden zich vooral gezinsvakanties bij Lake Powell en skireizen naar Utah. Alle jongens zijn op zending geweest.

Maar de Ovesons weten ook wat verdriet is. Ze verloren een zoonkje toen hij twee en een half was. En broeder Oveson heeft tussen zijn vele activiteiten door nog tijd gevonden om zich in te zetten voor Pathway, een centrum voor misdeelde kinderen in Madras (India).

Ik heb een sterke overtuiging dat ik het plan moet volgen dat onze hemelse Vader voor mij heeft, zegt ouderling Oveson, die al werkzaam is geweest als bisschop, ringzending, hogeraadslid en tempelwerker in de San Diego-tempel. 'Ik zie deze roeping als een zegen en een kans die de Heer mij geeft, en ik ben van plan haar naar mijn beste vermogen te vervullen.' □

Ouderling David R. Stone

VAN DE ZEVENTIG

Ouderling David R. Stone, die pas geroepen is als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, is op 16 juni 1936 geboren in Buenos Aires (Argentinië). Hij is thuis Engelstalig

en op school Spaanstalig opgevoed. Toen hij tien was, gingen zijn ouders scheiden. Hij heeft zijn tienerjaren dan ook doorgebracht op een kostschool, hoewel hij in de zomer altijd op een veeboerderij bij Córdoba was.

Zijn moeder heeft zich in 1951 laten dopen en verhuisde uiteindelijk naar Provo (Utah), zodat haar kinderen naar de Brigham Young University konden gaan. David was achttien toen hij voor het eerst naar de BYU ging. Bij een bezoek aan het gezondheidscentrum vertelde David de dokter dat hij de kerk aan het onderzoek was. De dokter vroeg hoe lang al. 'Twee of drie jaar', antwoordde David. De dokter keek hem aan en zei: 'Als je niet op tijd een beslissing neemt, neemt de tijd een beslissing voor jou.' Die woorden bleven hem bij, en David besloot te bidden om een antwoord. Zes weken later liet hij zich dopen.

Ouderling Stone is op zending geweest in het zendingsgebied Spaans-Amerika en is na zijn studie gaan werken in Cincinnati (Ohio). Toen hij de familie thuis een keer bezocht, maakte hij kennis met Rosalie Erekson. Na hun eerste afspraakje hadden ze allebei een goed gevoel over elkaar. Negen dagen later verloofden ze zich telefonisch toen hij Rosalie tussen twee vluchten door uit Chicago belde. In februari 1966 traden ze in de Salt Lake-tempel in het huwelijk.

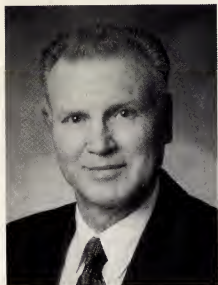
In 1967 werd hij marketing manager van Gillette Company in Argentinië. In de zestien jaar dat hij voor dat bedrijf werkte, kreeg het echtpaar zes kinderen: Eric, geboren in New York; Angela, geboren in Argentinië; Julie, in Peru; Carolyn, in Boston; Michael, in Argentinië; en Jonathan, in Engeland. In die jaren was hij in vier landen werkzaam als lid van zes bisschappen. Andere taken waren onder meer functies als lid van een hoge raad, een ringpresidium en als regionaal vertegenwoordiger.

In 1986 trad hij in dienst van Black & Decker. In 1994 ging hij met pensioen, en in 1996 werden zijn vrouw en hij geroepen om het zendingsgebied Santo Domingo-West

(Dominicaanse Republiek) te presenteren. 'Mijn vorige leidinggevende functies waren slechts een voorbereiding op mijn werk als zendingspresident', zegt ouderling Stone. 'Wij zijn altijd bereid geweest om te doen wat de Heer ons gevraagd heeft.' □

Ouderling H. Bruce Stucki

VAN DE ZEVENTIG

Alles wat we hebben gedaan, hebben we samen gedaan', zegt ouderling H. Bruce Stucki over het leven met zijn vrouw, Cheryl, en hun zes kinderen. 'Mijn vrouw maakte een gezinsvlag met de namen van onze kinderen en de slagzin "Wij doen het samen". We gingen samen vissen, varen, jagen, werken en hout sprokkelen. We werkten hard, maar maakte het altijd leuk en hadden ook altijd een beloning aan het eind van de activiteit, zoals een kampvuurmaal of een ijstraktatie.'

Ten tijde van zijn roeping als lid van het Tweede Quorum der Zeventig was ouderling Stucki president van het zendingsgebied Manchester (Engeland). 'We hebben onze slagzin meegenomen naar het zendingsveld', zegt hij. 'De zendelingen gingen eigenlijk allemaal tot ons gezin behoren — ze zijn onze zoons en dochters geworden. Zendingen, plaatselijke leiders en leden — samen deden we het werk van de Heer.'

Ouderling Stucki is op 1 december 1937 geboren in St. George (Utah). Hij groeide op in het nabijgelegen agrarische dorp Santa Clara. In 1955

trad hij in het huwelijk met Cheryl Cox. In 1957 sloten zij een tempelhuwelijk in de St. George-tempel. Momenteel hebben zij zeventien kleinkinderen. Toen ouderling Stucki zijn studie management aan het Dixie College en de University of Utah had afgerond, kreeg hij werk in de voedseldistributiebranche. Later werd hij projectontwikkelaar in het westen van de Verenigde Staten.

'Mijn kennis van organisatie en plannen, is mij van nut geweest in mijn werk in de kerk', zegt hij. 'En de matigende invloed van de kerk heeft van mij een betere werkgever gemaakt.' Hij was werkzaam als lid van de St. George Utilities Commission, de Utah Board of Regents en de Utah Partnership for Economic Development. Hij was tevens degene die in Utah de lijndiensten op poten zette die later Skywest Airlines werden.

In de kerk is ouderling Stucki scouting- en jongemannenleider geweest, bisschop, ringpresident, regionaal vertegenwoordiger en een van de gebiedszeventigen. 'De Heer is erg goed voor ons geweest', zegt hij. 'Er was een tijd dat een van onze gezinsleden erg ziek was en we de hulp en een zegen van de Heer nodig hadden. Wij kregen die bijzondere zegen van de Heer, en we hebben ons altijd dankbaar gevoeld en het idee gehad dat we Hem iets verschuldigd

waren. Maar we hebben ondervonden dat hoe harder we proberen om wat voor Hem terug te doen, hoe meer Hij ons zegent. Dus nu concentreren we ons alleen nog maar op de vreugde en het geluk dat we ondervinden door Hem te dienen.' □

Ouderling Richard H. Winkel

VAN DE ZEVENTIG

Ouderling Richard H. Winkel van het Tweede Quorum der Zeventig schrijft zijn sterke getuigenis grotendeels toe aan de invloed van zijn familie en zijn bijna levenslange ervaring met zendingswerk. Vooral de twee jaar die hij als jonge zending in Chili werkzaam was, hadden een grote invloed op hem. Ouderling

Het Eerste Presidium en enkele leden van het Presidium der Zeventig zingen samen met de aanwezigen een lofzang.

Winkel arriveerde in 1962 in dat land, niet zo lang na de opening van het zendingsgebied Chili. Daar zag hij het evangelie wortel schieten toen de Chilenen enthousiast de herstelde leerstellingen aanvaardden.

Hij herinnert zich een gezin waar hij kennis mee maakte. 'Ik doopte de vrouw en werkte met de man samen in de scouting', zegt hij. 'In mijn dagboek schreef ik dat de man volgens mij ook ooit nog eens lid zou worden van de kerk.'

Twintig jaar later kreeg ouderling Winkel een telefoontje van twee zendelingzusters in Amarillo (Texas). Zij hadden kennisgemaakt met het echtpaar, dat naar de Verenigde Staten was geëmigreerd en inmiddels vijf kinderen had. De vrouw was niet meer actief, zeiden ze, maar zij herinnerde zich de naam 'élder Winkel', en een van de zendelingzusters had hem opgespoord. 'Zij wilden dat ik het echtpaar belde en hun mijn getuigenis gaf nadat de zusters hun de eerste zendelingenles hadden gegeven, en dat deed ik', zegt ouderling Winkel. 'We vonden de telefonische hereniging fantastisch.' Enkele weken later vloog hij naar Amarillo om de man en de kinderen te dopen.

Ouderling Winkel is op 17 mei 1942 geboren in Oakland (Californië), behaalde zijn baccalaureaat aan de Brigham Young University en zijn doctoraal aan de Pepperdine University. Tijdens zijn studie aan de BYU maakte hij kennis met Karen Hart. Op 31 augustus 1966 traden zij in de Salt Lake-tempel in het huwelijk. Zij hebben negen kinderen en zijn woonachtig in Provo (Utah).

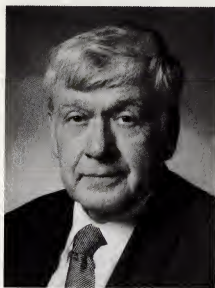
De vader van ouderling Winkel vestigde in Beaver Lumber (Californië) een houthandel en ouderling Winkel volgde in zijn vaders voetspoor door een houtzagerij te kopen in Arcata (Californië). Zeven van zijn kinderen waren in hun jeugd actief betrokken bij het werk in de zaak — ze werkten er zowel in de zomer als in de weekends. 'We zeggen allemaal dat we zaagsel onder onze nagels hebben', zegt hij.

Ouderling Winkel is werkzaam geweest als bisschop, ringpresident

en als president van het zendingsgebied Madrid. 'Ik heb het evangelie, de Heiland en de profeet lief', zegt ouderling Winkel. 'Het is mijn een plezier om te dienen waar ik kan en wanneer ik maar geroepen word. Ik heb altijd geweten dat het evangelie waar is, en mijn getuigenis is steeds verder gegroeid.' □

Ouderling Robert S. Wood

VAN DE ZEVENTIG

Toen ik twaalf jaar oud was, kreeg ik mijn eerste kerkroeping', herinnert ouderling Robert S. Wood van het Tweede Quorum der Zeventig zich. 'Ik werd gevraagd als dirigent van de OOV.' Maar hij moest daarvoor wel twee moeilijkheden overwinnen: ten eerste kon hij niet zingen, en ten tweede wist hij niets van muziek. 'De JV-presidente nam mij terzijde en zei: "Daar gaat-ie, Robert: een, twee, drie, vier."' Bij het vertellen van het verhaal zwaait hij een vierkwartsmaat met zijn armen. 'En zo heb ik het geleerd.'

Robert, die de oudste is van vier kinderen, is op 25 december 1936 geboren in het gezin van Jack en

Blanche Wood. Na het voortgezet onderwijs ging hij studeren aan de Stanford University. Daar maakte hij kennis met Dixie Leigh Jones. Vervolgens vervulde hij van 1957 tot en met 1959 een zending in het zendingsgebied Frankrijk. Toen Robert terugkeerde om zijn studie geschiedenis af te ronden, ging hij uit met Dixie. Hij herinnert zich daarover: 'Ze stelde mij waarschijnlijk de belangrijkste vraag toen ze me na een tijdje samen uitgaan op een keer aankeek en zei: "Robert, blijf jij actief?"' Zijn antwoord was vastbesloten genoeg, en ze traden op 27 maart 1961 in de Idaho Falls-tempel in het huwelijk.

Het paar verhuisde naar Massachusetts, waar hij aan de Harvard University een doctoraal en een doctorsgraad behaalde in de politiekologie. Als expert in internationale betrekkingen heeft hij gedoceerd aan de Harvard University, Bentley College en de University of Virginia. Onlangs was hij nog voorzitter van het Center for Naval Warfare Studies van het U.S. Naval War College in Newport (Rhode Island).

Het echtpaar Wood heeft vier dochters en acht kleinkinderen. 'Twee dingen zeggen veel over onze familie', zegt ouderling Wood. 'Ten eerste, dat onze hemelse Vader ons vier geweldige kinderen gestuurd heeft. En ten tweede, hun moeder: ik zou nooit in mijn beroep of in de kerk iets hebben kunnen doen als ik niet met de juiste vrouw getrouwd was, een die vroeg: "Blijf jij actief?"'

Over de vele taken die een lid van de Zeventig heeft, zegt ouderling Wood: 'Wat mijn zwakheden ook zijn, er is één ding dat ik met het grootste vertrouwen kan doen — en dat is getuigen van Jezus Christus.' □

Tijdens de conferentie heeft het ook nog even gesneeuwd.

Judith Mehr, Zionskamp

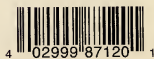
Half juni 1834 werden benedelden bij de Fishing River in Clay County (Missouri) uiteen getreven door een onverwacht opgestoken, hevige storm. Daarvoor had de profese Joseph Smith, na een waarschuwing van zijn omringden dat een brande op hier punt stond naar te vallen, gebeden voor de heiligheid van Zionskamp en de verzekering gekregen dat de Heer hen zou beschermen. Omdat de storm zo hevig was, verlieten de leden van Zionskamp hun tenten en zochten beschutting in een nabijgelegen kerkgebouw van de baptisten (op de achtergrond).

Al 132 jaar, sinds 1867, hebben kerkleiders vanuit de Tabernakel op Temple Square het herstelde evangelie van Jezus Christus verkondigd en de heiligen gepaste raad gegeven. *Vooromslag:* In de gelijkenis van het verloren schaap zei de Heiland: ‘Verblijdt u met mij, want Ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was’ (Lucas 15:6).

REPORT OF THE 169TH ANNUAL GENERAL CONFERENCE
3-4 APRIL 1999

DUTCH

4 02999 87120 1